

naša luč

1976

4

ob srebrnem jubileju

naša luč

25 let v službi resnice, pravice in ljubezni

IZ DEŽELE POD TRIGLAVOM

19. februarja so v Ljubljani brez kakšnih večjih slovesnosti odprli pravkar dograjeno poslopje ljudske skupščine. To je zgodovinski dogodek, kajti odslej bodo zastopniki slovenskega ljudstva, poslanci, sklepali zakone v svoji palači.

Stavba slovenskega parlamenta je blizu uršulinske cerkve. Je to moderno poslopje, delo domačih gradbenikov, in je okrašeno z deli najboljših slovenskih kiparjev in slikarjev. Z njo je dobila slovenska prestolnica nov okras, naš narod pa tudi zunanji izraz svoje volje, da hoče biti na svoji zemlji svoj gospod.

Ta palača bo ostala, brez ozira na režim, in želimo, da bi v njej nastopali svobodno in demokratično izvoljeni zastopniki, ki bodo krojili narodu pravične zakone.

(1959, številka 4)

ČEMU TAKO?

Rodna gruda, glasilo Slovenske izseljenske matice v Ljubljani, prinaša v aprilski številki zahvalo slovenskih izseljencev iz Essna slovenskim rojakom iz Holandije za njih obisk in nastop v Essnu.

Veseli nas, da je revija po dolgem času prinesla vest o tem dogodku. Bilo je res lepo: po dolgem premoru je slovenska pesem spet zadonela, slovenska dekleta in fantje so spet zaplesali pred 400 Slovenci v tuji Nemčiji.

A nekaj nam ne gre v glavo. Rodna gruda poroča polovično, ne pove vsega. Pred kulturno

priveditvijo v dvorani katoliškega Kolpingovega društva so nam zapeli po slovensko tudi pri božični maši, prinesli so nam iz Holandije slovensko božično pesem. In božična pesem je v tujini prav tako dragocena kot narodna. Čemu torej ne poročajo Rodna gruda tudi o božični maši s slovenskimi pesmimi?

G. Tensundern je nemški duhovnik, ki se je iz ljubezni do Slovencev naučil naše govoriče. V svojem klenem govoru nas je rotil, naj nikar ne pozabimo materinščine in naj ji ostanemo zvesti. A prav tako je tudi apeliral na naše mlade slovenske rudarje v Vestfaliji, naj ostanejo zvesti katoliški veri, ki so jim jo v srce položili njih starši. Zvestoba narodu in veri naj odlikujeta vsakega Slovenca v tujini! Čemu Rodna gruda nič ne omenja tega dela govora g. Tensunderna, kjer nas je bodril k zvestobi katoliški Cerkvi?

(1959, številka 6)

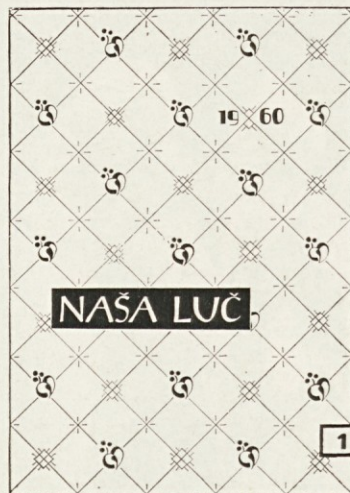
IZ DEŽELE POD TRIGLAVOM

Rojaki, ki so se vrnili, pripovedujejo, kako se izvaja letos večji pritisk na duhovnike, da bi se jim „zapisali“.

Na Mali Šmaren so porušili eno najstarejših cerkev v goriški okolici, podružnico sv. Gabrijela v župniji Kromberk. Po prvi vojni je bila obnovljena, med zadnjo vojno pa precej poškodovana. Podobno kot pred leti pri župnijski cerkvi sv. Barbare v Idriji tudi tukaj niso protesti ljudi nič pomagali.

(1959, številka 9)

leto 1960

ZADNJA POT ŠKOFA DR. ROŽMANA

Vest, da je škof umrl, nas je pretresla.

Letošnjo jesen je hotel spet oditi v Argentino, da posveti nekaj slovenskih bogoslovcev v duhovnike in da blagoslovi prvo slovensko cerkev v Južni Ameriki. To pot mu je preprečil nov napad bolezni na mehurju. Odjenjalo mu je sicer, a konec oktobra se je znova začelo in zdravniki so poskusili z operacijo nove tvorbe. Operacijo 11. novembra je škof prestopal. Za uspešno okrevanje pa ni imel zadostnih moči in srce mu je 16. novembra zjutraj popolnoma odpovedalo.

Slika na naslovni strani: Narodne noše pred šentpetersko cerkvijo v Ljubljani.

Naša luč – prijateljsko pismo na dom

Obsežne slovenske zdomske župnije po Zahodni Evropi so se morale po vojni začeti same v sebi povezovati v enote, med seboj rasti v zaključen krog, ta pa se z ostalimi tremi krogi — tistim domá, zamejskim in tistim zunanjo Evrope — zraščati v enoten slovenski svet. Naša luč je že od vsega početka razumela to povezovanje kot svojo bistveno nalogo.

Vendar je bila ta njena naloga, čeprav nemalo pomembna, le nekako zunanja, tehnična: neke vrste ustvarjanje struktur. Poleg nje je bila še druga, notranja, vsebinska naloga. Katera?

V uvodniku letošnje prve številke smo zapisali, da je revija hotela biti „občasno prijateljsko pismo na dom, ki daje nasvet in toplo besedo in pogum, pa poskrbi tudi za malo dobre volje.“

Ko bi hoteli to vsebinsko plat revije razvrstiti po določenih vidikih, bi se še najlaže odločili za klasične tri kategorije: potrebno, koristno, prijetno.

Potrebno.

Menda je razumljivo, da je za nas kristjane naša vera bistvena sestavina življenja. Zato ni nič čudnega, če je bila to tudi za našo revijo. Vsebinsko smo v teh nemirnih pokoncilskih časih iskali pri verskih vprašanjih srednjo pot med zastarelim in prenaprednim, kot izrazno sredstvo pa uporabljali dogodke iz življenja, besede ljudi, ki imajo kaj povedati, in like krščanskih osebnosti — skratka, kar najmanj teorije. Posebno smo skušali čutiti s preganjanimi kristjani: o njih nismo molčali.

Nastajanje, rast in življenje naših zdonskih župnij nam je pomenilo del konkretnega uresničevanja našega krščanstva. Poročil o tem v reviji ni manjkalo. Kolikor so bila to bistveni prispevek k oblikovanju župnij, so po važnosti gotovo spadala v to prvo kategorijo.

Kot Slovencem nam je bila in nam je zelo pri srcu usoda naših ljudi: vseh, posebno pa tistih domá, kjer živi večina naroda. O tej smo pisali. Tu niso mišljene toliko dnevne novice, kolikor družbeni premiki v slovenskem prostoru: koliko svobode je smelo vanj v različnih razdobjih po vojni. Da ni mogoče tam, kjer je dovoljena le ena stranka, govoriti o demokraciji, ve vsak otrok. A stalno opozarjanje na neizpolnjene osnovne človeške pravice ni lahko. Vendar bi brez tega revija svoje naloge ne izpolnila, vsaj kot glasilo slovenskih kristjanov ne.

Koristno.

Ne povsem nujnega, pa spet ne samo pisanja za razvedrilo je bilo v Naši luči mnogo in najrazličnejšega: načelnega (o socialnih vprašanjih, o pravični politični ureditvi družbe, o človekovih pravicah), vzgojnega (družinski nasveti, mladinska vprašanja, psihološki testi, otroški kotiček), o slovenskih vprašanjih (domači običaji, slovenski kraji, resnica o Sloveniji med vojno, pregled 25-letnega izhajanja Naše luči), informativnega (novica od doma, iz zamejstva in izseljenstva, poročila o knjigah, slovenske radijske oddaje) itd.

Zabavno.

Anekdote, smešnice in uganke, ki so prva leta skrbele za oddih, so se kasneje razvile v trojico: povest — smešnice — uganke.

Obakratna anketa med bralci je v glavnem ugodno ocenila vsebinsko plat revije. Bistvenih vsebinskih premikov tudi v bodočnosti, vsaj bližnji, ni pričakovati.

naša luč

1976 4

mesečnik
za slovence
na tujem

leto 25
april 1976

Ureja uredniški odbor.
Odgovorni urednik:
Dr. Janez Hornböck.

Založba: Družba
sv. Mohorja v Celovcu.
Tisk: Tiskarna Družbe
sv. Mohorja v Celovcu.
Izhaja vsak mesec razen
julija in avgusta.

Naročnina:

Anglija	2 angl. f.
Avstrija	75 šil.
Belgija	200 bel. fran.
Francija	20 fr. fran.
Italija	2200 lir
Švica	16 š. fran.
Nizozemska	12 n. gld.
Nemčija	15 n. mark
Švedska	20 š. kron
Avstralija	5 av. dol.
Kanada	6 kan. dol.
ZDA	6 am. dol.

Razlika v cenah je pogojena zaradi neenakih poštnin v posameznih državah in različnih deviznih preračunavanj.

Naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava „Naše luči“.

Uredništvo in uprava:
Viktringer Ring 26,
A-9020 Klagenfurt,
Austria.

Printed in Austria

kaj se je zgodilo zadnji čas doma?

AVTOCESTA SKOZI JUGOSLAVIJO

Ministrski svet Evropske gospodarske skupnosti je odobril načrt za gradnjo ceste, ki bo potekala od Jesenic do Gevgelije. Skupna dolžina 1100 km. Cesta bi nadaljevala evropsko magistralno pot E-94, ki prihaja iz zahodne Evrope z dveh smeri — Dunaja in Münchna. Nadaljevala bi se skozi karavanški predor v Jugoslavijo. Na našem ozemlju bi se cesta cepila

Samostan v Mekinjah pri Kamniku.

proti Romuniji in prek Skopja v Carigrad in Malo Azijo. Evropska gospodarska skupnost je tudi zagotovila kredite za gradnjo.

BOROVO GOSTÜVANJE

V predpustnem času zlepa ne bi našli bolj zanimivega ljudskega običaja, kot je „borovo gostüvanje“ v Prekmurju. Letos so ga praznovali v Središču in Fokovcih. V kraju, kjer v pustnem času ni bilo nobene poroke, vaški očanci izberejo najlepšo deklino v vasi in ji za ženina določijo lep bor v soseščini. Vedno se zbere velika množica ljudi, da spremljajo nevesto do smolnatega ženina. Pot je polna zaprek in borov vršiček mora dobiti nevesta, sicer jo doleti nesreča. Po končanem „obredu“ sledi veselica in rajanje.

CARINA POPUŠČA

Nov carinski zakon, ki bo predvidoma začel veljati že letos, bo šel zdomcem bolj na roko. Predvideno je, da bi smeli naši zdomci, ki so preživeli v tujini vsaj dve leti, pripeljati v domovino brez carine za 25 tisoč dinarjev gospodinjskih predmetov. Ako so bili v tujini 4 leta, pa za 50 tisoč din. Kdor je preživel v tujini 10 let, bo smel uvoziti domov brez carine opremo za svojo poklicno dejavnost in celo tovarnjake, če se ukvarja s prevozništvom.

DUHOVNIŠKI JUBILANTI

Jožef Demšar, upokojeni univ. prof., je letos stopil v 100. leto

življenja. Železno mašo bo obhajal Franc Govekar, župnik v Zapogah. Biserno mašo bodo obhajali: Peter Flajnik v Šentrupertu, Karel Šparhakek pri Sv. Katarini, jezuit Jože Sečnik v Ljubljani, p. dr. Ivan Zore v Mariboru, p. Remigij Jereb v Slov. Bistrici, dr. Jože Krošl pri Sv. Barbari v Slov. Goricah. Zlato mašo bodo imeli: dr. Vilko Fajdiga v Ljubljani, msgr. Stanko Grims, izsel. duhovnik v Merlebachu, Francija, dr. Stanko Cajnkar v Ljubljani, Karel Jaš v Mariboru, msgr. Peter Pribožič v Hočah, Anton Ratej, pri Sv. Danijelu nad Prevaljami, Andrej Stakne na Medvedovem Selu in msgr. Gregor Zafošnik v Mariboru.

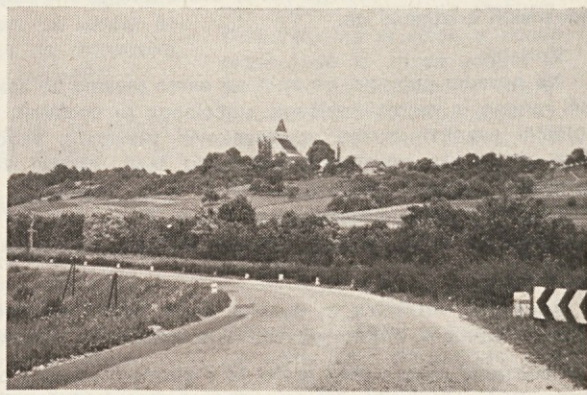
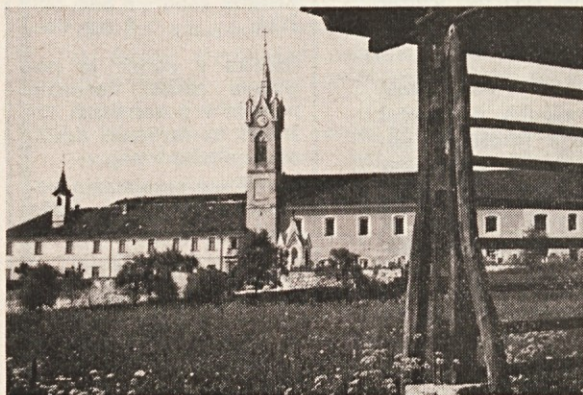
ELEKTRIKA V SLOVENIJI

V Sloveniji porabijo odjemalci ob delavnikih okoli 20 milijonov kilovatnih ur. Hidroelektrarne dajejo dnevno 3,5 milijonov kilovatnih ur, termoelektrarne pa 12,5 milijonov. 2,5 milijonov dobivamo iz Bosne, 1,2 milijona pa iz Italije. Položaj v drugih republikah je dosti slabši.

„GOLF“ TUDI PRI NAS

Tovarna avtomobilov v Sarajevu bo v drugi polovici tega leta začela proizvajati „Golf“-a iz volkswagenovega programa. Izdelovali ga bodo v dveh izvedbah — s tremi in petimi vrati ter v luksuzni in stan-

Sv. Trije kralji, v bližini Slovenske Bistrice.

žarko petan

telefonski imenik

Pameten politik upošteva tudi tuja stališča, zlasti tista, ki so identična z njegovimi.

Proletarci vseh dežel, združite se! Zbirni center je Zahodna Nemčija.

Za razliko od gledališke predstave doživi reforma več repriz, če njena premiera ne uspe.

Vem, da ničesar ne vem, ampak drugi vedo še manj.

Imamo samoupravne inštrumente, a kaj, ko nanje igra vsak po svoje.

Predlagam, da ustanovimo komisijo, ki bo raziskovala vire neupravičenega siromaštva.

Nevarno je, če se lotijo pisanja spominov ljudje s slabim spominom.

Neokusno je, če nekateri pišejo spomine na tiste čase, ki bi jih radi vsi čimprej pozabili.

Srce imamo na levi, denarnico na desni strani.

Nekaterim tovarišem se je standard zvišal, medtem ko se jim je zavednost ustrezno znižala.

Odločno sem za barvno televizijo: rad bi videl, kako bodo nekateri zardeli na zaslonu.

Moja težava je v tem: čim starejši postajam, tem manj razumem starejšo generacijo.

Turisti so goloroki okupatorji.

Recepte za uspeh ponujajo predvsem tisti, ki niso uspeli.

Bil je tako vesten, da je kradel samo med službenim časom.

Pred vojno so nekateri imeli vse, drugi ničesar, po vojni je pa ravno narobe.

Bodite nerealni, zahtevajte moč!

dardni izvedbi. Golf s 50 konjskimi močmi porabi 8 litrov, s 70 konjskimi močmi pa 8,5 litrov bencina na 100 km. Predvidoma bo stal 80 tisoč dinarjev in ne bo zavrli proizvodnje popularnih hroščev.

DR. JANEZ JANŽEKovič,

redni profesor filozofije na Teološki fakulteti v Ljubljani, praznu-

Medana, rojstna vas Alojzija Gradnika.

je 75-letnico življenja. Doma je iz Sv. Marjete niže Ptuja. Študiral je v Mariboru in Parizu, pri enem največjih filozofov tega stoletja, Maritainu. Odlikuje se po izredni znanstveni temeljitosti in natančnosti. Desetletja po vojni je bil najpomembnejši krščanski mislec in protiutež marksistične kritike vere in Cerkve na Slovenskem. Napisal je mnogo filozofskih razprav in več poljudno-znanstvenih knjig. V tisku je ostalo njegovo ime skoraj neopazno.

MESEČNI STROŠKI IN PREJEMKI

Poprečni mesečni prejemki štiričlanske družine v Jugoslaviji so znašali v lanskem drugem polletju 5241 dinarjev. Dohodki so se povzpeli na 4796 dinarjev. Zaslužki z dodatnim delom so znašali 92

(Dalje na 13. strani)

Mlin na Krki.

Če pa Kristus ni vstal...

Za nas kristjane je Kristusovo vstajenje tisti zadnji ali — ali: ali je Kristus vstal in smo torej božji obdarovanci z obljubo veselja brez konca v Očetovi hiši, ali pa Kristus ni vstal in smo nesrečni opeharjenci, ki bomo tako kot drugi končali v trohnbni zemlje.

ŽE PAVEL SE JE SPRAŠEVAL

Že apostol Pavel se je zavedal usodnosti tega vprašanja in je pogetnil jasno črto med obema možnostima:

Če pa Kristus ni vstal, potem je prazno naše oznanjevanje, prazna tudi vaša vera. Očitno je pa tudi, da smo lažnive priče božje, ker smo pričali zoper Boga, da je obudil Kristusa... Ako pa Kristus ni vstal, je prazna vaša vera, še ste v greh... Če imamo samo v tem življenju upanje v Kristusa, smo od vseh ljudi najnesrečnejši... Ako mrtvi ne vstajajo, „nejmo in pijmo, zakaj jutri bomo umrli“.

Po tej prvi možnosti, da namreč Kristus ni vstal, apostol Pavel z vso močjo svoje apostolske oblasti zatrdi, da se je uresničila druga možnost, ta namreč, da je Kristus vstal:

Ne varajte se!... Kristus je vstal od mrtvih tretji dan, kakor je v pismih. Prikazal se je Kefu in potem dvanajsterim. Potem se je prikazal več kot petsto bratom hkrati, izmed katerih je še zdaj večina živih, nekateri so pa zaspali. Potem se je prikazal Jakobu, nato vsem apostolom. Nazadnje za vsemi pa se je kakor negodniku prikazal tudi meni. (V 1. pismu vernikom v Korint).

DANAŠNJI TEOLOG SE TUDI SPRAŠUJE

Znani nemški teolog Hans Küng je napisal leta 1974 obširno knjigo *Christ sein* (Biti kristjan), ki je bila

več mesecev na nemškem trgu strokovnih knjig uspešnica. V njej utemeljuje resničnost krščanstva.

V poglavju *Novo življenje*, ki ga ima sam za najodločilnejše poglavje vsega razpravljanja o Kristusu, se sprašuje, kako je mogoče razložiti krščanstvo z vsemi njegovimi pojavi, če Kristus ni vstal. Kristusovo vstajenje torej dokazuje iz vznika krščanstva, ki ga brez Kristusovega vstajenja ni mogoče razložiti.

Takole se sprašuje:

● *Kako je prišlo po takšnem poraznem koncu do novega začetka? Kako po Jezusovi smrti do Jezusovega gibanja, za nadaljnjo usodo sveta tako polnega posledic? Kako do skupnosti, ki se sklicuje prav na ime križanega, do nastanka nekega občestva neke krščanske „Cerkve“?*

Ali če hočemo vprašati bolj natančno:

● *Kako je prišlo do tega, da je postal ta obsojeni učitelj krivega nauka Mesija, torej „Kristus“; da je postal ta na laž postavljeni prerok „Gospod“; da je postal ta razkrinkani zapeljivec ljudstva „Odrešenik“, ta zavrženi bogokletnik „božji Sin“?*

● *Kako je prišlo do tega, da so se pobegli privrženci tega, v popolni osamljenosti umrlega, pod vtisom njegove „osebnosti“, nje-*

OLJČNE VEJE

Nenadoma je nastalo na cvetno nedeljo pri samih jeruzalemskih vratih silno navdušenje. Velika množica je sprejela Jezusa, razglašala ga je za kralja.

Zdelo se je, kot da je Jezus sprejel to vlogo kralja, ki bo ustanovil slavno in mogočno božje kraljestvo na zemlji.

A to je bil le videz. Kristus zavrne človeški uspeh in se odloči za zvestobo Bogu. Ko stopi v mesto, se skriva. Tujcem, ki so od daleč prišli, da bi ga videli in slišali, govori o svoji smrti, ki že trka na vrata.

ZADNJA VEČERJA

V četrtek zvečer najdemo Jezusa v obednici v Jeruzalemu. Zadnjikrat bo večerjal s svojimi učenci. In tu ustanovi evhari-stijo.

Vzame velikonočni kruh in jim ga da: „Jejte, to je moje telo, ki se daje za vas!“ Vzame čašo: „Pijte, to je moja kri, ki se bo prelila za vas in za vse v odrešenje grehov!“

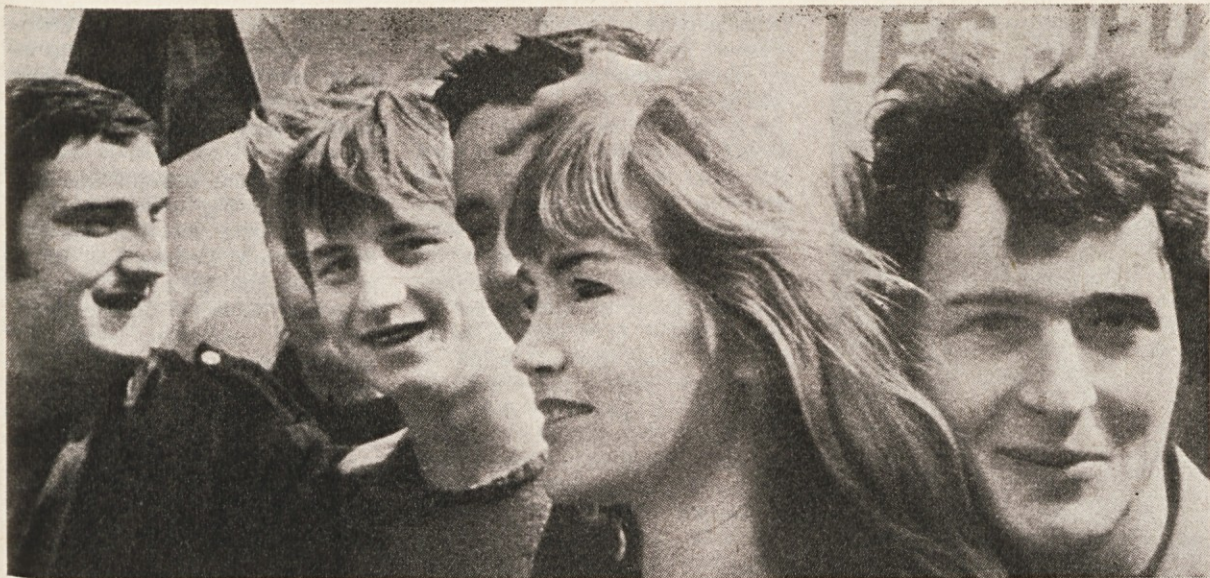
Jezus se dá kot novo in resnično velikonočno jagnje, katerega telo in kri bosta rešili svet. Reče svoj „da“ na jutrišnjo smrt. „Da“, poln ljubezni.

SMRTNI BOJ

Velikonočni obed je končan. Jezus se napoti kot običajno na vrt na Oljski gori.

Čisto blizu svoje smrti je. Sprejme jo. A ta ga teži in poln groze je. Z vsem svojim bitjem zavrača trpljenje, ki je vedno bolj blizu. On hoče živeti! Obraz mu zaliva krvavi pot. A kljub temu reče: „Oče, naj se zgodi tvoja volja! Ne moja volja, marveč tvoja!“

Tedaj je Zlo samo v koreninah napadeno. Na mesto zla, ki je „ne“ naproti Bogu, stopi brez-pogojni „ja“.

govih besed in dejanj ne le trdno držali njegovega nauka; da so malo časa po polomu zbrali pogum in končno njegov nauk o božjem kraljestvu in božji volji — neke vrste „govor na gori“ — naprej oznanjali; marveč da so takoj naredili njega samega za pravo vsebino nauka?

● Kako je prišlo do tega, da torej niso le Jezusovega evangelija, marveč da so Jezusa samega oznanjali kot evangelij, tako da je postal oznanjevalec sam nenado-

ma oznanjani, oznanilo o božjem kraljestvu nenadoma oznanilo o Jezusu kot božjem Maziljencu?

● S čim naj vendar razložimo, da je postal ta Jezus, ne kljub svoji smrti, marveč prav zaradi svoje smrti, torej prav križani, osrednja vsebina njihovega oznanjevanja? Ali ni postalo vse njegovo početje z njegovo smrtjo brezupno sumljivo? Ali ni stremel za nečem največjim in je v svojem hotenju brezupno propadel? Ali si lahko predstavljamo v takratnem versko-politi-

tičnem položaju večjo psihološko in družbeno oviro za delovanje njegovega početja kot prav ta porazni javni konec v zasramovanju in sramoti?

● Kako je bilo torej mogoče vezati prav na takšen brezupen konec kakršno koli upanje, razglasiti od Boga obsojenega za božjega Mesija, imenovati sramotne vislice za znamenje odrešenja in narediti očitni polom gibanja za izhodišče izrednega novega začetka le-tega? Ali niso imeli njegove zadeve, po-

ARETACIJA

Z meči in koli oboroženo kr-delo, ki ga vodi Judež, se približa. Jezus bi se bil mogel izogniti temu srečanju, tako da ne bi bil prišel na ta običajni kraj. Ko bi bil hotel, bi imel na povelje pri sebi vojsko ljudstva. In od tedaj bi se jeli dogodki razvijati v popolnoma drugačno smer.

A prav tega Jezus ni hotel. Hotel je rešiti srca, zasužnjena zlu. Tudi obsodil ni nikogar: ne Judeža, ne Petra, ne duhovnikov. Do konca je hotel biti zvest Bogu.

OBSODBA

Jezus je bil že vnaprej obsodjen. Sodni proces je le pesek v oči ljudskih množic.

Ko bi se Jezus nehal sklicevati na Boga, ko bi rekel, da njegovo oznanilo in njegovo poslanstvo ne prihajata od Boga, bi bilo v hipu vse urejeno. Česar ne morejo judovski duhovniki pri njem prenesti, je prav to njegovo zatrjevanje, da govori in dela v skladu z Bogom. To mora preklicati. Ali pa bo moral umreti.

Jezus ne prekliche ničesar. S tem bi zatajil Očeta.

JEZUSOVA SMRT

Gol, razpet, dvignjen med zemljo in nebo, Jezus počasi umira. Množica ga obdaja, a on je sam.

Nobenega čudeža ni, da bi ga rešil. Nobene kazni ni, da bi zadel njegove zasmehovalce. Oni slavijo zmago. Ta je popolna. V breznu tega trpljenja ne ostaja nič drugega kot zadnje upanje v Boga. Gotovost, da je Bog Ljubezen in Življenje. Tako ostaja Kristus Očetu zvest do konca. Umreti mora, ker je ljubil Boga do konca.

tem ko je bila ta povezana z njegovo osebo, za izgubljeno?

● Odkod so črpali tisti, ki so že kmalu po takšni polomiji in neuspehu nastopali kot njegovi poslanci in se niso ustrašili nobenega napora, nobenega nasproto-

vanja, nobene smrti, moč, da so to „veselo“ oznanilo ponesli med ljudi, končno celó do zadnjih mejá cesarstva?

● Zakaj je nastala tista navezanost na Učenika, ki je takó čisto drugačna kot navezanost drugih gibanj na osebnosti njihovih ustanoviteljev, npr. marksistov na Marxa ali navdušenih freudovcev na Freuda: da torej Jezusa ne častijo, študirajo, gredo za njim le kot za ustanoviteljem in učiteljem, ki je pred leti živel, marveč da ga — posebno pri bogoslužnih shodih — oznanjajo kot živega in doživljajo kot sedaj delujočega? Kako je nastala nenavadna predstava, da on sam vodi svoje, svojo skupnost, po Svetem Duhu?

Hans Küng odgovarja na vsa ta vprašanja. Pride po strogo znanstveni poti do zaključka, da je na ta vprašanja mogoče odgovoriti samo z resnico, da je Kristus res vstal od mrtvih.

Znani francoski zdravnik, duhovnik in teolog Marc Oraison je napisal zanimivo knjigo o svojem življenju Trmoglavec. V njej pripoveduje, kako je prišel do duhovništva.

Najprej se je posvetil zdravstvu. Postal je kirurg urolog, pred katerim je bila blesteča univerzitetna kariera. Čedalje bolj pa ga je vleкло, da bi pustil zdravstvo in postal duhovnik. „Nemoč kirurgije pred vprašanjem smrti je v meni večala željo, da bi maševal, da bi bil vedno bliže vstalemu Gospodu,“ piše. Delo milosti je bilo, da je začutil, da bo v evharistiji Vstalemu najbliže.

V teh velikonočnih dneh bo napisanih in izgovorjenih veliko lepih besed o večni pomladi in večni mladosti, ki sta nam zaradi Vstalega zagotovljeni. Pa je za temi besedami tudi vera?

vedno bliže vstalemu Gospodu

vsak cvet ima posebno govorico

Cvet, breskov, češnjev, mareličan, trnov in slivov, prvi v naših vinogradih in nasadih, livadah in gmajnah, pozdravljen! Naznanjaš nam pomlad, prebujenje in prenavljanje, br-

stenje in rast, ko se bo vse zagrnilo v svojo lepoto, potem pa prinašalo sadove. Priča si zmage življenja nad zimsko temo in mrazom, spanjem in navidezno smrtjo. Vabiš nas k občudovanju, k odkrivanju skrivnosti.

Kaj je v tebi, kakšna sila, kakšen načrt, kakšna moč, da poženeš in se razcveteš, da si tako lep, vabljen in omamen? Odkod in kam to valovanje življenja, to prebujanje in zmiranje, vedno v novih oblikah in zagonih, tolikokrat premagano, a vedno znova zmagovito?

Kako jasno zremo v tebi navdih večnosti, neskončnosti in vsemogočnosti. Smrt se bori s teboj, napada te s temo in mra-

zom, divjostjo, zastrupljanjem in iztrebljanjem, a je spet in spet poražena.

Ob prebujajočem se cvetu se tako radi zamislimo vase, v človeka, v skrivnosti človeškega življenja. Ali ni to življenje še sto in tisočkrat veličastnejše in skrivnostnejše kot vsa narava?

Otrokov prvi nasmeh prekaša smehljaje vsega cvetja vsega sveta. Vsaj za materino srce. A tudi za naše, za naš um in duha.

Plemenit človek, vedno dober, nikdar ali vsaj redkokdaj naveličan, zmeraj razumevajoč in odprt za druge in za vse — kaj se more z njim primerjati? Ustvarjalen je, ne toliko v znanosti in tehniki ali umetnosti in

Vidimo kristjane, ki so sprejeli dejstvo Jezusovega vstajenja, vanj verujejo, vendar z razumom, ne pa s srcem. Resničnih globin njihovega bivanja se ta vera ni dotaknila. Zato dejstvo vstajenja ne oblikuje njihovega življenja. Ne živijo z Njim, ne delajo z Njim, ne trpijo z Njim, ne upajo z Njim. In vendar bi jim hotel biti Vstali blizu natančno tako, kot je bil učencema v Emavsu, kot je bil Magdaleni in Janezu.

Seveda ne bo odveč, če bomo skušali vero v vstajenje v teh dneh tudi razumsko utrditi. Toda ne sme ostati samo pri tem.

V velikonočnem evangeliju o dveh učencih, ki tečeta k praznemu grobu, je treba videti veliko več, kot samo njun tek. Petrov in Janezov tek naj nam bosta simbol dveh kristjanov. Eni gredo velikonočni skrivnosti naproti prepočasi, zato ta na njihovo življenje pre malo vpliva. Ti „tečejo po Petrovo“. Mi naj bi posnemali Janeza, ki ga je „Jezus posebno ljubil“, ki je „videl in veroval“: Vstalega se je oklenil s srcem, ne le z razumom.

o

gospodarstvu, kot v tistih tihih, skromnih razmerjih vsakdanjega življenja, v ljubezenski službi družine, prijateljstva in sosedstva. Tu je zares spregovoril Gospodar življenja, tu je božja sled, tu se nam bliža Bog.

Smrt, ki je greh in zli duh, se bojuje s svojo lažjo, samo se bojuje in ljubem, nasiljem in hinavščino proti življenju. Življenje, ki se nam je približalo in razodelo v Besedi, pa jo je porazilo in jo znova in znova zmaguje. V Kristusu, ki je šel prostovoljno na križ, umrl in vstal od mrtvih, je dokončno zmagala ljubezen.

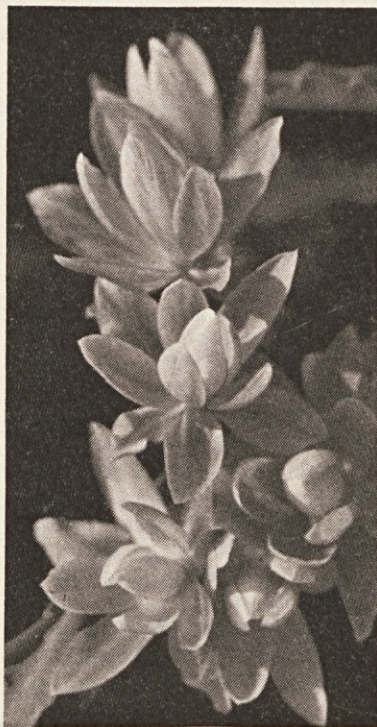
Od tedaj ima za nas vsaka pomlad čisto poseben pomen. Vsak cvet ima posebno govornico. Kliče nam zmago Kristusa nad smrtjo in Smrtjo. D.

Vstali Kristus naj bi nam bil blizu ne le na velikonočno jutro, temveč vse leto. Z njim naj bi bili pri delu in v trpljenju, v mladosti in v starosti, ko molimo in se zabavamo, ko se veselimo življenja in ko se nam zdi, da to usiha. Radosti življenja naj bi nam bile znamenje življenja, ki smo zanj določeni, bolečine pa znak, da za to življenje močnejše zorimo.

Tako, doživljanje Vstalega bo znamenje, da nismo vstajenja sprejeli samo z razumom, temveč smo se ga oklenili z vsem srcem. Če kje, velja tu stavek iz Malega princa, da vidi človek prav le s srcem. Naj nas Bog reši ozkosrčnega razumarstva, podeli pa nam nekaj tistega srca, ki ga je imel Janez Dobri; s srcem je videl, da je vse dogajanje na svetu nenehna priprava na veliko noč!

o

Kirurg Praisson je postal duhovnik, ker je čutil nemoč znanosti pred uganko smrti. Rad bi bil blizu življenju samemu. Z očmi vere ga je videl in Poveličanem, ki ga zakriva podoba kruha in vina.

Jezus po vstajenju

*Črte Tvojega obraza
so v poveličanju
komaj še vidne.*

*Ne prepoznavajo Te:
zdaj si jim vrtnar,
zdaj prikazen,
zdaj tujec na cesti v Emavsu,
zdaj tih neznanec,
ki v vlažnem svitu
gleda z obale
na trudne kretnje
ribičev.*

*Tvoje telo je tvar,
ki se razpušča
v svetlobo duha.*

*Vstopaš skozi zaprta vrata,
se v hipu izmikaš očem
in nosiš sebe v daljave,
kakor se nosi misel,
ki je ne veže
nobena zamolkla
teža zemlje.*

*Novo bivanje
hodi skoz staro.
Staro strmi
kot od vekov temen
živomoder vrt koral
na morskem dnu,
ko ga presije
bela luč
prvega
potapljača.*

Vladimir Truhlar

**Globoko doživetje
velikonočnega veselja
ob Vstalem**

**Vam želijo
Vaši dušni pastirji**

To Življenje resnično premaguje smrt in vse, kar je z njo povezano. Slišal sem o delavcu, ki se je zgrozil ob dejstvu, da bi moral preživljati zadnja leta življenja v Domu počitka in tam čakati na smrt. Dejal je: „Ko ne bom mogel več uživati življenja, ne bom tam čakal konca, temveč si bom sam pognal kroglo v glavo.“

Kaj je krivo, da ta mož sredi

Ljubljane ne pozna najvažnejše informacije življenja? Zakaj se ne veseli svojega kratkega življenja, v zavesti da je to le predokus resničnega življenja, ki se bo vanj zbudil tisti hip, ko bo zanj konec fizikalno kemične resničnosti, v kateri sedaj živi?

Morda je videl premalo pravih, velikonočnih kristjanov. Morda je videl premalo ljudi, ki se vesele,

da bodo v svojem „osebnem jedru“ takoj po smrti zaživi polnost poveličanega življenja.

Umirajoči Leon Bloy je na vprašanje, kaj čuti, odgovoril: „Neizmerno sem radoveden.“

Še lepše bi bilo, če bi bili mi vse življenje popolnoma gotovi poveličanega življenja, ki nas čaka zaradi Kristusovega vstajenja. Podobno, kot je dejal Mozart, da je navezal na misel o končnem cilju svojega življenja tako globoko prijateljstvo, da ga ta misel ne plaši, temveč mu prinaša moč in tolažbo.

T. S.

Kar je nespametnega na svetu, si je Bog izvolil, da bi osramotil modre, in kar je slabotnega na svetu, si je Bog izvolil, da bi osramotil, kar je močnega. In izvolil si je Bog, kar je na svetu preprostega in zaničevanega, to, kar ni nič, da uniči to, kar je.

Apostol Pavel

kaj ima opraviti na oltarju klasje, grozdje, premog in železo?

Dragi prijatelj!

Morda se Vam bo zdelo čudno, a je vendar res: Vašega pisma sem bil vesel prav zaradi Vaših odkrito povedanih pomislekov. To je dokaz, da

vero jemljete resno in da svoje življenje uravnavate po njej. Razumljivo je, da pri tem pride včasih do neskladja, da kaj zakriplje in zahrešči.

Tako Vas je v prejšnjem stavku zbodla misel, naj bi bilo vsakdanje delo vredno toliko kot molitev. Pišete, ali s tem ne podiramo prepričanja, da nadnaravne vrednote povsem presegajo naravne.

Sploh se bojite, da se pri nas po koncilu preveč naglašata tisto, kar smo včasih imenovali posvetno tostransko minljivo. Pa da bo to posvetno naposled še zasenčilo molitev, mašo, zakramente; tisto, kar imenujemo — ali vsaj kar Vi imenujete — duhovno življenje.

Kaj naj Vam odgovorim?

Najprej, da se v bistvenem z Vami strinjam. Tostranska dejavnost se ukvarja z ustvarjenimi predmeti, kot so železo, tkanina, knjiga, naravni zakoni, polja, živina itd. Molitev pa se — da tako rečem — ukvarja s samim Stvarnikom. Zato je molitev najvišje delo.

To je prvo, na kar mislite. Drugega se pa še sami najbrž prav ne zavedate, a le koplje v Vas in Vas vznemirja.

Morda bi to izrazili takole: delo je konec koncev le neko prekletstvo. Ovira, ki ne da, da bi se resno posvetili molitvi, vsaj v tem življenju ne. Blagosicer tistim, ki uživajo to pred-

posebna svetilka

S prijateljem sva se dogovorila, da se v nedeljo zvečer do biva na Rudnem polju na Pokljuki.

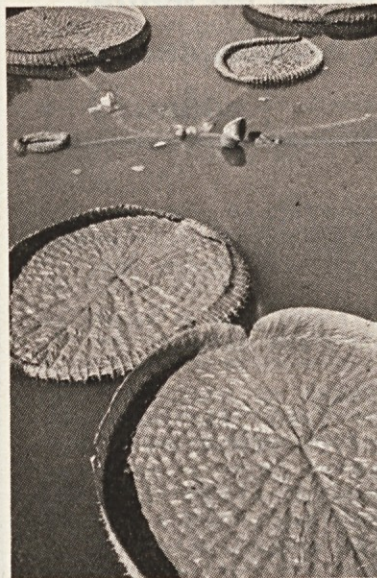
Trda noč je že bila, ko sva se napotila proti Velemu polju pod Triglav. Pot sva dobro poznala in imela sva dobri žepni bateriji, zato je bil vzpon v nočnem hladu prav prijeten. Že ob enajstih sva potrkala na vrata Vodnikovih koč.

Drugo jutro sem užival razgled po čudovitem svetu, ki sem ga ponoči samo slutil. Ko sem ob tem veličastvu mislil na preteklo noč, ko sva komaj lovila markacije, se mi je utrnila misel: „Saj to je podoba tvojega življenja! Sedanje življenje ti razsvetljuje luč vere. Te luči je do-

volj, da veš, kod in kako moraš hoditi, da ne zaideš. Vsega veličastva, ki te obdaja, pa ne vidiš. Nekoč pa bo zasijal dan. Takrat se bo vsa ta pokrajina, ki te že sedaj obdaja, pokazala v vsem veličastvu in sijaju.“

Ves dan sem potem preživljal v veseli zavesti, kako nekaj velikega imam, ko imam vero.

Človek, ki je v zaporu obupal in si vzel življenje, in apostol Pavel, ki je iz zapora pisal „Veselitel se!“, najbrž nista živela v zelo različnih razmerah. Razlika je v tem, kako je gledal na življenje samomorilec in kako apostol Pavel. Na to je lepo opozoril papež Pavel VI. prejšnji mesec: „Če prižgemo luč v temni sobi, se sicer v njej nič ne spremeni, a vse je osvetljeno. Vsaka stvar se pokaže v svojih oblikah. Kdor je v razsvetljeni sobi, lahko stvari čisto drugače uporablja in opazuje. Isto se zgodi v duhu današnjega človeka, če zasveti v njem luč vere.“ T. S.

Največje veselje na svetu je dejstvo, da nas je izbral Bog za to, da bi storili drugim vsaj malo dobrega.

C. Studd

nost, da se smejo predati le molitvi! Mi navadni zemljani pa smo večji del življenja obsojeni na delo in bomo šele v večnosti prav zadihali.

Odgovarjam Vam: naš Gospod ni bil takega mnenja. Rekel je sicer: „Treba je vedno moltili“, večino življenja pa je prebil pri delu. V Nazaretu in pozneje.

Kako je potem uskladil svoj nauk z življenjem?

Zelo preprosto: delo mu je bilo molitev. V Jožefovi delavnici ni mislil le na deske, kamen in apno, ampak tudi na Stvarnika, katerega delo je nadaljeval. Na Očeta, čigar voljo je izvrševal. Na človeštvo, ki mu je z delom pomagal k lepšemu življenju.

Kristjani uravnavamo svoje dni po Kristusovih dneh.

Združujmo delo z molitvijo, pa bo to v korist tako delu kot molitvi! Molitev bo posvetila delo, delo bo polepšalo molitev. (Ta je dostikrat slabokrvna prav zato, ker je iztrgana iz življenja.)

Maša na primer bi morala biti daritev. Če vanjo ne vključimo svojega dela, je daritev česa? Daritev brez daru?

Sedaj že pokojni kardinal Cardijn se je tega zavedal že takrat, ko je bil preprost delavski duhovnik. Prirejal je maše, h katerim so fantje in dekleta prinašali klasje in grozdje in premog in železo in druge pridelke in izdelke. Nato so

skupaj s Kristusom in vsemi ljudmi darovali sebe in ves svet Očetu.

Seveda pa se bo treba za tako visoko stopnjo duhovnosti, ki naj prešine vse življenje, nemalo potruditi. Brez vztrajne vaje ne bo šlo.

Zdaj pa jaz prosim: brez zamer! Bom odkrit.

Zakaj čutimo nasprotje med molitvijo in delom? Ker je bolj lagodno iztrgati iz dneva nekaj minut in jih „žrtvovati“ Bogu, nato pa se vreči v delo in pozabiti na Boga, kot pa ves dan prešinjati z Bogom in njegovo prisotnostjo.

Miha Žužek

smeh od doma
(s stisnjenimi
zobmi!)

ZAVEDATI SE MORAMO, DA JE
LAŽE POSTAVLJATI SMERO-
KAZE KOT GRADITI POTI.

S prazno glavo je najlaže da-
jati prazne obljube.

ZADNJI SE NAJSLAJŠE SME-
JE. TAKO VSAJ PRAVI PRE-
GOVOR. VENDAR PA POZNAM
NEKAJ LJUDI, KI SE VEDNO
SMEJJO. ALI SO TOREJ VES
ČAS ZADNJI ALI PA PREGO-
VOR NE DRŽI VEČ?

● Ne, zadnji so bili le v šoli.
(Vodilni kader.)

● Poznam samo enega zad-
njega, ki se vedno smeje, in to
je delavec na desetdinarskem
bankovcu.

PRI SAMOUPRAVLJANJU SE
MORA DELAVEC VEČKRAT SA-
MOOVLADATI.

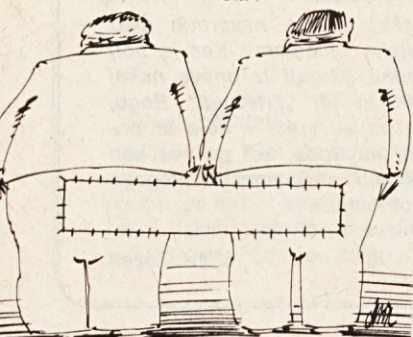
Nekdo je pozival od besed k
dejanjem v samih tujkah. Neka-
teri so ga razumeli dobesedno
in so šli takoj delat — v tu-
jino.

ALI MORA BITI ŽALOSTEN
FILM TUDI DOLGOČASEN?

● Ni nujno, lahko je tudi ju-
goslovanski.

● Naši filmi niso samo ža-

INTEGRACIJA

iz slovenskih listov

Z izrezki iz slovenskih revij in časopisov ki izhajajo doma in in po svetu, skušamo zasledovati dogajanje med Slovenci. Za utemeljenost komentarjev in mnenj ne odgovarjamo.

družina

»DRUŽINA« izhaja dvakrat na mesec izved štude 50 par. letna naročnine 12 Ndin. za inosestrvo

PO IZGONU IZ ŠOLE ZAVETJE V CERKVI

Ukvsanska župnija (v Kanalski dolini) šteje okoli 500 prebivalcev. Verska skupnost je dobila lansko leto novega župnika Maria Goriupa, beneškega Slovenca iz Topolovega, in s tem nekaj več upanja za versko in narodnostno prenavo. Bil je že tudi skrajni čas. Kajti desetletja poitalijančevanja in v zadnjih štiridesetih letih narodnostna slabokrvnost domačega duhovnika so pustila v ljudeh hude verske in kulturne posledice.

Po zadnjem cerkvenem zboru in uvedbi materinščine v bogoslužje so se stvari sicer obrnile na bolje. A ljudje so ostali še naprej nepismeni. Šole so italijanske, verouk tudi. Le pesem in domača molitev je reševala, kar se je rešiti dalo.

Novi župnik je videl, da po tej poti ni mogoče nadaljevati. Zato je sklenil — ker se pristojne oblasti za to niso zmenile — sam vsaj nekoliko poučiti otroke v skrivnostih materinščine. 2. februarja je začel s pošolskim poukom slovenščine, ki pa ga je moral 16. februarja prekiniti. Izgnali so ga iz šolskih prostorov. Njegova zasluga je, da se ob tej prvi težavi ni ustrašil, temveč je povabil otroke v cerkvene klopi, kjer nadaljuje začeto delo. Prepoved, močno podobna oni iz Brda in Tera v Beneški Sloveniji, je naletela na širok odmev in obsodbo demokratične javnosti. Največ pa velja dejstvo, da se pošolski pouk nadaljuje.

Družina, Ljubljana, 7. marca 1976, str. 1.

NAŠ TEDNIK

VEITER: „LJUDSKO ŠTETJE JE SMRT LJUDSTVA“

Znani avstrijski strokovnjak za manjšinsko pravo prof. Veiter je izjavil, da načrtovano „ljudsko štetje posebne vrste“ v Avstriji pomeni smrt ljudstva.

Določitev 25 odstotne klavzule za postavitve dvojezičnih napisov v koroških naseljih (Po vladnih načrtih naj bi dobili le tisti kraji na Koroškem dvojezične napise, kjer bi se vsaj 25 % prebivalcev ob štetju javilo kot Slovenci. — op. NL) potrjuje da se z načrtovanim jezikovnim štetjem slovenski narodnostni skupini pripravlja smrt. Ta pojem ne pomeni uničenje naroda po avstrijskem in svetovnem kazenskem pravu, temveč bolj kulturni genocid.

Z izvajanjem določila o 25 odstotkih bi na mešanem jezikovnem področju ostalo najmanj tri, največ pa sedem občin s tolikšnim številom pripadnikov zaščitene manjšine, kot jih terja klavzula. To pomeni, da ne bi bil po posebnem štetju nobeden izmed političnih in sodnih okrajev več jezikovno mešan, že tako skopi koroški zakon o jeziku in sodstvu pa bi morali ukiniti, namesto da bi ga razširili.

Res da bi, v nasprotju s sedanjim stanjem na Koroškem, dobilo po

štetju določeno število naselij dvojezične oznake, vendar bi imelo to očitno le simboličen pomen, kot končni rezultat pa bi nastalo zelo majhno ozemlje, ki ni strnjeno mešano jezikovno področje.

Tako bi že zdavnaj načrtovano smrt slovenske narodnostne skupine izredno pospešili. Za Koroško takšno načrtovano uravnavanje pomeni konec obstoja narodnostne skupine, če se z vsemi pravnimi sredstvi ne bo postavila v bran.

Naš tednik, Celovec, 4. marca 1976, str. 1.

DELO

LJUBLJANA, PETEK, 20. FEBRUAR 1976

OPOMBA: VSI ČLANI SO IZBRANI MED VEŠČI, KI SO V SLOVENIJI IN TUDI V TUJINI. VSE ČLANI SO IZBRANI MED VEŠČI, KI SO V SLOVENIJI IN TUDI V TUJINI. VSE ČLANI SO IZBRANI MED VEŠČI, KI SO V SLOVENIJI IN TUDI V TUJINI.

TRADICIONALNA POSLOVNA NEMORALA

„Največ slabosti je v nas samih. Najti jih, pokazati na nosilce in ukrepati, bi pomenilo že pol uspeha.“

Nasvet sicer ni nov, a brez oklevanja ga smemo presaditi v naše razmere. Pa ne zgolj v sfero medčloveških odnosov, marveč v celotni gospodarski organizem...

V oči bode tradicionalna poslovna nemorala. Skoraj neverjetno je, kako brezobzirne so metode podjetnikov, kadar zasledujejo koristi „hiše“. Zahodni kapitalisti si česa podobnega niti v sanjah ne morejo privoščiti, saj bi bili v hipu izločeni „iz igre“. V svetu pač obstajajo pravila in norme obnašanja, mimo katerih ni mogoče mižé.

Načelo spoštovanja dogovorjenih rokov, načelo kvalitete, načelo „fair“ ekonomske propagande in načelo prostega tržišča so abeceda moderne ekonomike, vendar jih pri nas očitno ne priznavamo. Kršitev nihče ne prešteva, prevladujoča egoizem in tekmovalništvo, množično nespoštovanje pogodb jemlje papirjem vsakršno težo, verižna zadolženost je v znatni meri plod naročil brez kritja, bolna prestižnost požira milijarde, trgovska etika izumira, potrošniki so nemalokdaj žrtve nenasitnega pridobitništva...

Seznam anomalij, postrgan na kup in ponujen bralcem v enem samem zalogaju, je zares komaj prebavljiv.

Delo, Ljubljana, 13. februarja 1976, str. 3.

KJE SO KORENINE MLADOSTNIKOVE NEPRILAGOJENOSTI?

Prvo najdemo že v samem družbenem sistemu: čedalje večje je zaposlovanje žensk, marsikatero breme je tako prešlo z družine na družbo. Na nepripravljeno družbo, kar ni moglo ostati brez sledov.

Večina prestopnikov živi v socialno neurejenih družinah, kar 80 do 85 %. Še nekaj je tistih, ki sicer živijo v na zunaj urejenih družinah, ktere pa drži skupaj le pehanje za materialne dobrine.

Večina staršev mladoletnih prestopnikov je bila ali pretirano stroga ali pretirano popustljiva.

Alkoholizmu se vdaja čedalje več mladih in ti ne pijejo vina, ampak pivo in žganje, in ne kave brez vinjaka. Kar 30 do 40 % staršev mladoletnih prestopnikov je bilo alkoholikov.

V Sloveniji je komaj 20 % otrok vključenih v predšolsko varstvo. (Gradnje vrtcev pokoplje vsakoletna družbenoekonomska resolucija.) Tisti, ki jim ostanejo vrata vrtca zaprta, menjajo tudi po dvanajst varuš.

O pomanjkanju socialnih delavcev ni, da bi pisali. In dokler tega ne bomo spremenili, bo sodišče za mladoletne prestopnike le še gasilec, med nami pa zmerom več zaznamovancev.

Delo, Ljubljana, 19. februarja 1976.

lostni in dolgočasni, so tudi nemi (Pa še ni jih).

ŽENA ME VEČKRAT SPRAŠUJE, ZAKAJ KADIM. KAJ NAJ JI REČEM?

● Reci ji, da z nikotinskim inhalacijskim procesom saniraš subjektivne psihične krizne situacije.

POMAGALI SO MI, DA SEM SE POSTAVIL NA NOGE. DRŽALI SO ME ZA UŠESA.

„Ali veš, da smo v letošnji inflaciji dosegli evropsko prvenstvo?“

„Bravo! Kateri igralci pa imajo največ zaslug za tak uspeh?“

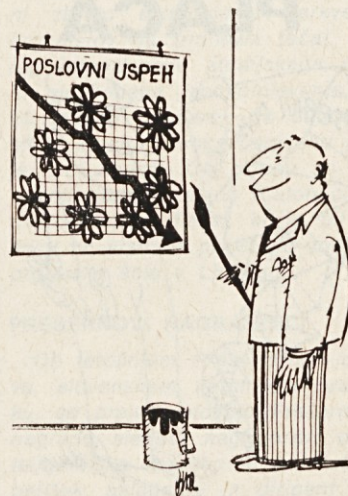
DIREKTOR PRIPNE DELAVCU NA PRSI PODKEV IN PRAVI: „V IMENU KOLEKTIVA VAS NAGRAJUJEM, KER STE VSE LETO DELALI KAKOR KONJ.“

Rad bi bil direktor, pa ne najdem oglasa „Iščemo direktorja z desetletno teorijo.“

NEKAJ BI REKEL, PA NIMA SMISLA, SAJ ŽE VESTE, KAJ BI REKEL.

Tozovec Jaka Stružnik (nasmejan): „Sijajno sem informiran. Vse vem o Angoli.“

TUDI JAZ BI ZMAGOVAL, ČE BI IMEL REZERVIRANO MESTO V PRVIH VRSTAH.

„Ali veš, da se bodo letos cene po medrepubliškem dogovoru zvišale za največ 9 odstotkov?“
„Tega nisem vedel, vem pa, da dogovori malokdaj drže.“

KO SE MU JE ZAMAJAL STOLČEK, SO MU GA TAKOJ ZAMENJALI S FOTELJEM.

Vsi vemo, kje nas srbi, a kaj, ko se tam ne upamo praskati!

VELIKO SO ŽE PISALI O TEM, DA TEŽAVNA IN NEUREJENA MLADOST VODI V KRIMINAL. DANES PA RAVNO OTROCI, KI IMAJO VSEGA V IZOBILJU, ZAIDEJO NA KRIVA POTA. KAKO NAJ SI ČLOVEK TO RAZLAGA?

● Kdaj pa je še do izobilja vodila ravna pot?

TAKO KOT DELO IN PLAČILO TUDI BESEDE IN DEJANJA NISO V NOBENI VZROČNI ZVEZI.

Valentin Vodnik danes: SLOVENC, TVOJA ZEMLJA JE ZDRAVA, ZA PRIDNE NJE LE GA NAJPRAVA, KROMPIR IN ČEBULO NA TUJEM KUPUJE ZDAJ TVOJA DRŽAVA...

Direktor delavcu: „Ko sem rekel, da prihajajo tudi zate lepši dnevi, sem mislil na pomlad in ne na plačo!“

Po Pavlihu

PLAČA

NOVOLETNI SPREJEM VERSKIH SKUPNOSTI PRI VERSKI KOMISIJI

29. januarja je bilo v Ljubljani v prostorih izvršnega sveta skupščine SRS tradicionalno srečanje zastopnikov verskih skupnosti v Sloveniji s predstavniki verske komisije ter nekaterimi člani vlade in SZDL. Slovensko katoliško Cerkev je zastopalo vseh pet škofov z metropolitom Pogačnikom na čelu.

Na srečanju je bil navzoč tudi dr. Janez Jenko (apostolski administrator za Slovensko Primorje; op NL), a iz poročila ni razvidno, da bi se kdo od govornikov dotaknil zadnje gonje proti njemu.

Mnogi se gotovo spominjajo, koliko prahu so dvignili po ljubljanski televiziji in po časopisih glede afere z *Družino*. Zdelo se je, da bodo vse urednike pozapri. Sedaj vemo, da se je zadeva ugladila. Urednikom so vrnilo potne liste, sondnijski postopek ustavili. Nekaj podobnega se obeta *Ognjišču*. Ali se nekateri partijski krogi ne prenačijo, kadar gre za kako „klerikalno“ zadevo?

Tretja zadeva je cerkev v Novi Gorici. Pred nekaj tedni so na novogoriški občini zatrdili, da imajo že določen prostor za cerkev v Novi Gorici. To bi bil gotovo najbolj potreben „kulturni objekt“ v Sloveniji in poleg tega še v čast Novi Gorici.

Bo po novoletnih voščilih, ki so si jih izrekli v Ljubljani, zavel drugačen veter na Primorskem? Vsi si to iskreno želimo. Zavisi pa od Zveze komunistov in ne od primorske Cerkve.

Katoliški glas, Gorica-Trst, 12. februarja 1976.

OBSODBA MARKSIZMA

Po papežu Pavlu VI, po vikarju rimskega mesta kardinalu Polettiju, po izjavah italijanske škofovske konference je sedaj podal odločno izjavo zoper marksizem tudi podpredsednik francoske škofovske konference, grenobelski škof msgr. Matagrín.

V dolgem članku svoje škofijske revije msgr. Matagrín najprej obdela kapitalizem, nato pa pokaže, da komunizem ni pravi odpomoček zoper to zlo, kajti komunizem preprečuje sleherno resnično svobodo. Marksistični nauk o razredni borbi, ki naj bi bila odločilni dejavnik za napredek človeštva, dejansko zapira človeštvo v obroč peklenskega nasilja.

Že kapitalizem je resnične vrednote razvrednotil, komunizem pa je to storil še bolj radikalno. Totalitarni režimi Vzhodne Evrope so svoje državljane oropali svobode mišljenja in izražanja v verskih, političnih in družbenih vprašanjih. Tako hudo je to nasilje, da vsakdo, ki ne misli kot režim, konča v delavskih taboriščih ali pa mu v umobolnicah perejo možgane.

V Franciji menijo, da je ta obsodba marksizma ena najbolj krepkih, ki so bile z zadnjem času izrečene. Pretekla leta se je namreč tudi v visokih krogih francoske Cerkve mnogo govorilo ne samo o potrebnih strpnosti do marksizma, temveč tudi o nekakem približanju Cerkve marksistični ideji.

Preobrat, če smemo tako reči, se je začel oktobra lani, ko so se francoski škofje zbrali na rednem zasedanju v Lurdu. Tedaj so številni med njimi izrazili svojo zaskrbljenost glede vdora marksizma v katoliške vrste. Že tedaj je dal msgr. Matagrín ob koncu konference nedvoumno izjavo, da je sožitje med krščanstvom in marksizmom nemogoče.

Katoliški glas, Gorica-Trst, 26. februarja 1976, str. 2.

„KMALU SE BOM SREČAL Z MARXOM“

V nekem slovenskem dnevniku je bil članek v spomin pokojnega kitajskega voditelja Ču En-laja. Tam piše, da je Ču En-laj, že hudo bolan, rekel: „Kmalu se bom srečal z Marxom.“

Kaj je kitajski voditelj mislil s tem? V ustih prepričanega marksista namreč take besede zelo presenečajo. Srečamo jih pri kristjanih in pri

vseh, ki verujejo v posmrtno življenje. Toda kaj naj pomenijo marksistu? Če po smrti ničesar ni, kot trdijo oni, potem tudi nobenega srečanja ni, ne z Marxom ne z nikomer drugim.

Morda pa pomenijo Ču En-lajeve besede, da ni bil tako prepričan, da po smrti ničesar ni, in njegove besede niso bile le prazna fraza? Vsekakor, ko gleda človek smrti v obraz, marsikaj drugače vrednoti, kot kadar je pri polnem zdravju in sredi revolucionarnega dela. Morda se takrat tudi v dušo revolucionarja-marksista ukrade dvom, da s smrtjo le ni vsega konec.

Za nas kristjane to ni dvom, temveč trdna gotovost, ker ne upamo na srečanje z Marxom temveč s Kristusom.

Katoliški glas, Gorica-Trst, 5. februarja 1976, str. 2.

iz tujih listov

Z izrezki iz tujih časopisov osvetljujemo življenje v domovini. Izbor komentarjev skuša biti čim tehtnejši.

UGODNA SLIKA O JUGOSLAVIJI VEDNO BOLJ BLEDI

Jugoslaviji je kljub temu, da je na čelu države neodstavljeni Tito z osebnim skoraj diktatorskim vodenjem, (katerega edini primer v Evropi je bil le še v frankistični Španiji,) uspelo do pred nedavnim prikazovati svojo podobo prav prikupno.

S svojim „ne“ Stalinu leta 1948 je prelomila s sivino komunističnih dežel. Gledano iz Moskve je Jugoslavija pomenila krivoverstvo, ki se v bistvenih točkah razlikuje od „vodilnega središča revolucije“ (ne pa glede enostrankarskega sistema). Namesto da bi sklenil vrste, je Tito rajši izbral v trenutku mrzle vojne neuvrčenost in je spretno igral na tehtnici med Vzhodom in Zahodom.

Če je bil režim po zahodnih pojmih trd in malo demokratičen, je Jugoslavija vendarle uživala določen ugled zaradi svojega neizpodbitnega napredka na področju življenske ravnani, z opredelivitvijo za politično-ekonomski sistem samoupravljanja, v katerem odločajo vsaj na videz v bazi in ne na vrhu oblastvene piramide, in predvsem zaradi manj nasilnega ravnanja z nasprotniki režima, kot v drugih državah socialističnega bloka.

Govoriti o svobodi izražanja bi pomenilo iti predaleč. Vendar nobena druga revolucionarna država ni pustila, da bi vzklik vsaj zametek ugovarjanja, pa bi se ob tem tako malo zganila. Seveda je ta splošni razvoj od časa do časa popravil Tito s samovoljnimi ukrepi ali pa je vmes posegla Zveza komunistov.

Ta ugodna slika o Jugoslaviji pa je jela zadnje dve ali tri leta močno bledeti. Vesti, ki prihajajo od tam, govorijo vse ali skoraj vse o zatiranju: teden za tednom so le dolge litanije aretacij, procesov in obsodb, ki zaradi svoje strogosti presenečajo in vzbujajo potrtost.

Kar prek noči se je, se zdi spustil Tito na prehodu med 1973 in 1974 na širok lov na čarovnice. Drug za drugim so bili odstavljeni svobodomiselnih razumniki, kot skupina vseučiliških profesorjev v Beogradu ali zgodovinar Mihajlov, nacionalisti vseh otenkov (ki jih v tej zvezi različnih držav ne manjka,) in pristaši Moskve (staliniisti ali kominformovci).

Čeprav se ti Titovi nasprotniki niso pojavili iznenada, pa tudi niso, kot bi nekateri hoteli, samo izmišljeni, porojeni le v domišljiji starajočega se samodržca.

kaj se je
zgodilo
zadnji
čas
doma?

(Nadaljevanje s 3. strani)

din, ostali prejemki pa 171 dinarjev. Prihranki so znašali 232 din, povprečna višina porabljenih kreditov je 240 din. Družine porabijo največ denarja za prehrano — skoraj 1500 din, 10 odstotkov stroškov gre za stanovanje in kurjavo, 222 dinarjev pa gre za pijačo in tobak.

SLOVENSKI KATEHETJE

so se letos že šestič zbrali na Mienskem gradu pri Novi Gorici na enotedenski študijski tečaj. Število 115 pove, da je predvsem med mladimi velika želja po neprestanem izpolnjevanju. Na prvih srečanjih so bile teme posvečene katehezi otrok in odrasčajočih. Zadnje čase je vse večji poudarek kateheze pri delu z odraslimi in starši. Letošnji poudarek je bil na pomoči pri zrelostnem izpolnjevanju in duhovni rasti.

SREČANJE CERKVENIH ORGANISTOV

Konec februarja se je v Ljubljani zbralo sedemdeset cerkvenih organistov na tridnevni tečaj. Poleg intenzivnega študijskega dela in glasbenega izpopolnjevanja, je bil močan poudarek na duhovnosti, s katero dosega cerkveno petje svoj smisel. Ob sklepu so pripravili skupen nastop v stolnici ob škofovi maši. Tečaj, ki je bil že šesti po vrsti, je pripravilo vodstvo orglarske šole v Ljubljani.

PREŠERNOVI NAGRAJENCI

Ob letošnjem Prešernovem dnevu, slovenskem kulturnem prazniku, so prejeli letošnjo Prešernovo nagrado sledeči nagrajenci: pisatelja Miško Kranjec in Karel Grabeljšek, skladatelj in dirigent Ra-

do Simonitti, slikar Avgust Černigoj in arhitekt Milan Mihelič. Podelili so tudi petnajst nagrad Prešernovega sklada za pomembne dosežke z vseh umetniških področij.

SLOVENSKE DRAMSKE DRUŽINE

Amatersko gledališko gibanje v Sloveniji je zelo razgibano. Vključuje 305 dramskih skupin iz Slovenije in zamejstva. Med seboj so povezane v Združenju gledaliških skupin. Tako se med seboj obveščajo o svoji dejavnosti in dopolnjujejo. Letos bodo imeli tri zaključne prireditve v Mariboru, Celju in Vrhniki, kjer bodo nastopi povezani s proslavo Cankarjeve stoletnice rojstva.

ŠTAJERSKA AVTOMOBILKA

V začetku letošnje gradbene sezone bodo nadaljevali z dokončnimi deli na avtocesti med Mariborom in Celjem ter novim odsekom od Arje vasi do Celja in žalsko obvoznico. S tem bo promet med Celjem in Žalcem znatno hitreje potekal, ker se bo izognil močnemu krajevnemu prometu. Dela bodo končana prihodnjo jesen.

TELEFONSKI NAROČNIKI

Do leta 1980 bo v Sloveniji okoli 200 tisoč telefonskih naročnikov. To je dvakrat več, kot sedaj. Tako bo na 100 prebivalcev prišlo 10 telefonskih števil.

UVOZILI PŠENICO

Lanska žetev pšenice je bila izredno slaba — le 4,4 milijonov ton. To je za 30 odstotkov manj kot leta 1974. Tako bomo morali letos uvoziti kar 500 tisoč ton pšenice. Uvozili bomo tudi 150 tisoč ton sladkorja, 20 tisoč ton riža in 50 tisoč ton kave. Iz Egipta smo že kupili 1500 ton krompirja — po 190 dolarjev za tono.

VEČ MLADIH SLOVENCEV

Pred kratkim zbrani podatki o številu otrok, ki so se rodili lani, bodo marsikoga potolažili. Lani se je rodilo 30.331 otrok — se pravi toliko, kot že dvajset let nazaj ne. Vsa zadnja leta so se številke gibale okrog 27 ali 28 tisoč. Leta 1970 je bilo najmanj plodno leto. Rojenih je bilo samo dobrih 26 ti-

Jugoslovanov se je polastil strah, kaj bo jutri. Tito, ki bo v nekaj tednih dopolnil 84 let, nazira vse vzole državnega življenja. Izvirni sistem, ki ga je on razvil, se zdi, stoji samo zaradi njega. Njegov odhod, ki ga zadnje čase večkrat sam omenja, bo prinesel zelo velike težave, tako zunaj kot znotraj te države, ki ima v srcu sredozemske Evrope in krhkega Balkana ključni položaj; njeno važnost povečuje še meja med Zahodom in Vzhodom. Od vseh koncev se množi pohlep, čeprav je trenutno najbolj očiten tisti iz Moskve.

To pojasnjuje ono. Tito bi hotel zapustiti svojim naslednikom urejen položaj. Boji se pa, da bi bila njegova dediščina, zgrajena tako potrpežljivo, načeta že za njegovega življenja.

Četudi je to „junačenje“ starešine državnih poglavarjev Evrope razumljivo, pa ni manj res, da s tem neusmiljenim zatiranjem, ki označuje njegova zadnja leta oblasti in ki neprijetno spominja na stalinistični vzorec, Tito škoduje svojemu zgodovinskemu kapitalu in zmanjšuje svoj pomen.

Le Figaro, Pariz, 16. februarja 1976.

Vedno je obstajal beograjski samoupravni socializem bolj v besedah kot v dejstvih. Če stvāri pogledamo v oči, je bila v Jugoslaviji le kakih pet let družbena ureditev, ko jo je bilo — s precejšnjimi omejitvami — mogoče imenovati „socializem s človekovim obrazom“. To je bilo pol desetletja, med padcem terorističnega voditelja tajne policije Rankovića julija 1966, in znakom za začetek ponovne leninizacije, ki ga je dal sam Tito decembra 1971. Že več kot štiri leta so za jugoslovanski socializem značilni pojavi kot bizantisko izvajanje diktature majhne skupine, svetovnonazorski dogmatizem, močna tajna policija, pristransko sodstvo. Samoupravljanje je izgubilo svojo politično vsebino in zaradi gospodarskih težav ni od svoje ekonomske vsebine bogve kaj ohranilo.

O vsem tem se po svetu govori. Za usodo mnogih v ječi sedečih jugoslovanskih oporekovalcev, med katere spadajo znani časnikarji, se zahodna javnost zanima. V zadnjem času se je zatiranje lotilo celō odvetnikov, ki so branili oporekovalce. Svobodno odhajanje iz države, s čimer se je Beograd tako rad ponašal, se je uskočilo — desetisočim Jugoslovanom so vzeli potne liste. Zahodni politiki, umetniki, človekoljubne organizacije se danes obračajo s prošnjami in protesti v prid političnim jetnikom ne mnogo manj pogosto na Tita kot na Brežnjeva.

Jugoslovansko vodstvo opravičuje svojo trdo roko (če jo sploh,) z zunanjo nevarnostjo: ogrožena neodvisna balkanska država si sedaj ne more dovoliti nobene notranje slabosti. Vedno nove aretacije aktivnih prijateljev Sovjetov, tako imenovanih kominformovcev, vzbujajo misel, da prihaja ogroženje od sovjetskega bloka. Gotovo, Sovjetska zveza je vedno čutila lakoto po Jugoslaviji in ima v njej svoje pripadnike. Vendar, ali ni čudno, da ni od vseh doslej aretiranih sovjetistov niti en samcat v zadnjih 25 letih spadal k vodstvu?

Oglejmo si te „kominformovce“ enkrat поблиže: upokojenci, iz prometa vzeti mali funkcionarji iz province. In vsako pot, ko tajna policija nekaj teh prime, zapre še več nasprotnikov komunističnega režima ali takih, ki jih tega sumi. Filozofska revija *Praxis*, ki jo je beograjska oblast zatrla, ni bila trn v peti le jugoslovanski partiji, ampak tudi sovjetski. Kaj pa če konec koncev ne sedijo nevarnejši sovjetisti v Jugoslaviji na važnih mestih v oblastvenem aparatu?

Morda bomo kdaj to zvedeli. Danes pa ne more Jugoslavija vlivati upanja na človeški, bolj svobodni, celō demokratični marksizem-leninizem. To seveda ni nikakšen razlog za praznovanje. Zaradi poostitve titoizma trpijo milijoni Jugoslovanov. „Kolikor slabše, toliko boljše“ — to načelo prepustimo ljudomrznežem!

Frankfurter Allgemeine Zeitung, Frankfurt, 2. marca 1976.

BRITISK NA ODVETNIKE V JUGOSLAVIJI

Odvetniki v Jugoslaviji, ki prevzamejo obrambo obtožencev pri političnih procesih, imajo razlog za vznemirjenost. V teku zadnjega leta je bilo zabeleženih nekaj primerov, pri katerih so prišli takšni branilci v spor s političnimi oblastmi.

Svoj čas se je začelo s tem, da je oba beograjska odvetnika Jovana Barovića in Velka Kovačevića partijska organizacija odvetniške zveze obdolžila, da sta se pri obrambi oporekovalskega pisatelja Mihajla Mihajlova „identificirala z mnenji svojega klienta“. Po vrsti zelo sovražnih člankov po časopisih proti obema odvetnikoma je afera splahnela, očitno na željo višjih partijskih krogov.

Lansko jesen so aretirali štiri znane odvetnike v Zagrebu in jih imeli do začetka tega leta v preiskovalnem zaporu. Ti so branili pred sodiščem „hrvatske nacionaliste“ in so bili potem sami obtoženi „nacionalizma“. O tej aferi jugoslovanska javnost ni bila informirana.

V začetku tega tedna se je moral zagovarjati pred sodiščem malega srbskega mesta Valjevo mlad odvetnik iz Beograda Srdja Papović, ker je bil obtožen, da je dal „sovražne izjave“ v okviru obrambe srbskega literarnega zgodovinarja Dragoljuba Ignjatovića.

Neue Züricher Zeitung, Zürich, 3. marca 1976.

MIHAJLO MIHAJLOV IŠČE SAMO RESNICO

Sleherni jugoslovanski šolar danes ve, da so nekoč sedeli v Sremski Mitrovici vodilni komunisti Jugoslavije. Seveda je bila diktatura v tridesetih letih dovolj široka, da je zaprtim komunistom dajala možnost rednega medsebojnega sestajanja, branja marksističnih knjig, vodenja tečajev šolanja, izdelovanja prevodov in celó ustanovitve prave partijske celice v ječi, ki je bila nekaj časa popolnoma istovetna z jugoslovanskim vodstvom KP. Tako so komunisti v Sremski Mitrovici v tridesetih letih izvedli iz zapora celó veliko „čistko“, kajti stiki navzven so bili nedotaknjeni in nikdar resno ovirani.

Mihajlo Mihajlov, ki je danes v celici ječe v Sremski Mitrovici, se nima tako dobro: Tito odklanja pisatelju ne le stalež političnega zapornika, ampak tudi pisalne potrebe in knjige in celó peč v povsem ledeni celici. Že v decembru je zato Mihajlov začel gladovno stavko.

Bledi vseučiliški docent, ki mu je že dolgo prepovedano izvrševanje poklica, ki ne sme pisati in ki je zato povsem brez dohodkov, ne išče nič drugega kot resnico.

Razlogi za to, da ne sme na svobodo, tiče v trenutnem položaju Titovega režima. Tito, ki ga vedno bolj na gosto obdajajo sovražniki vseh vrst, je naredil iz do neke mere liberalne komunistične Jugoslavije državo, v kateri sedi danes, zaradi političnih deliktov v ječah, sorazmerno s številom prebivalstva, več ljudi kot v Sovjetski zvezi.

Münchener Merkur, München, 27. februarja 1976.

NEMŠKI ZUNANJI MINISTER SVARI PRED KOMUNIZMOM

O odnosih med Vzhodom in Zahodom je izjavil Genscher v pogovoru z revijo *Newsweek* med drugim: „Mislim, da mora stvarna politika izhajati vedno iz tega, da se Sovjetska zveza trudi, kako bi razširila svojo vojaško oblast in svoj politični vpliv po svetu. Stvarni odgovor na oba cilja Moskve more biti le v odpravljanju napetosti in nadaljnji krepitvi NATO.“

Genscher je odločno odklonil soudeležbo komunistov pri vladah v Zahodni Evropi: „Izjava, nekaterih komunističnih partij v Evropi, da bodo v bodoče stremele za drugimi (demokratičnimi) cilji, ni nobeno jamstvo za to, da se bodo tega tudi držali.“

Genscher je izrecno poudaril, da „ne more biti za nas nikakršnega sodelovanja s sovražniki demokracije“. Obenem je pohvalil ameriško svarilo pred ljudskimi frontami v območju NATO.

Süddeutsche Zeitung, München, 9. marca 1976.

soč otrok. Vzroke lanskih številnih rojstev iščejo — močno se je podaljšal porodniški dopust.

*

KAMNIK — Julija 1974 so v Kamniku slovesno odprli obrat za izdelavo plastične obutve. Kamničani so ta sodobno opremljeni obrat postavljali v vrh svoje industrije. Po letu in pol hiranja so v lpgu ustavili proizvodnjo 1. marca letos. Kot kaže, bo „najsodobnejša“ tehnologija končala v odpadnem železu. Vzroki: predvsem neodgovorno, slabo gospodarjenje.

KOPER — Ogorčni prostor kopske stolnice so 18. januarja popoldne do zadnjega kotička napolnili glasovi 180 cerkvenih pevcev obalnih župnij. Škof Jenko se je pevcem zahvalil za njihovo pomoč duhovnikom pri ustvarjanju lepšega bogoslužja. To srečanje je potrdilo, da Primorci radi pojejo in da se z Bogom najraje pogovarjajo pojoč.

KRANJ — Prešernovo gledališče v Kranju že vrsto let prireja „Teden slovenske drame“. Zabeležili so izreden obisk 5000 gledalcev. Kranjskega festivala se je udeležilo devet vidnih dramskih skupin iz cele Slovenije. S tem so omogočili občinstvu strnjen pregled sodobne dramske kulturne dejavnosti.

KRŠKO — Gradnja jedrske elektrarne v Krškem dobro napreduje. V teh dneh vgrajujejo jeklene nosilce v prostor za reaktor. Če bo šlo tako naprej, bo nova elektrarna dajala spomladi 1979 že 632 megavatov električne energije.

KRŠKO — Ob 500-letnici Krškega nameravajo obnoviti hišo, kjer je zadnja leta življenja preživel Janez Vajkard-Valvasor. V hiši bi lahko uredili stalno galerijo z razstavo o razvoju mesta in Valvasorjevo sobo. Prostori bi služili lahko tudi stalni razstavi slovenskega protestantizma. V Krškem sta namreč delovala tudi Jurij Dalmatin in Adam Bohorič.

LAŠKO — V februarju so odprli novo zdravilišče s pokritim bazenom. Velika zgradba ima v spodnjih pro-

starih celotno terapijo in zdravniško oskrbo. V Nadstropjih so hotelske sobe za goste, ki so na zdravljenju. Velik pokrit bazen s termalno vodo je dostopen tudi zunanjim kopalcem.

LENDAVA — Na Prešernov dan so v Lendavi slovesno odprli novo dvojezično knjižnico. Prostore je dobila v obnovljenem bivšem poslopiju vojašnice. Knjižnica ima že ob začetku 27 tisoč knjig v slovenščini in madžarščini. Knjižnico bodo uporabljali za srečanja s književniki, razstave novih knjig in prirejanje pravljčnih ur za najmanjše.

LJUBLJANA — S februarjem so pričele v Sloveniji veljati nove odločbe o prispevkih za zdravstvene storitve. Za zdravlila na recept bo treba plačati 10 dinarjev; za obisk zdravnika na domu 40 dinarjev, za zdravniški pregled v ambulanti 20 dinarjev. V zobozdravstvu bodo prispevki nekoliko nižji od dosedanjih.

LJUBLJANA — 30. januarja je Teološka fakulteta slovesno praznovala god svojega zavetnika Tomaža Akvinskega. V stolnici je bilo slovesno bogoslužje velikega kanclerja in metropolita dr. Pogačnika, vseh slovenskih škofov, nekaterih profesorjev in slušateljev. Sledila je slovesna akademija. Govoril je docent p. dr. Metod Benedik o preroškem duhu v 13. stol. Trije teologi so bili promovirani v doktorje teologije. Diplomati so dobili diplome teološke fakultete. Praznovanja so se udeležili tudi gostje bratskih teoloških fakultet iz Zagreba in Beograda.

LJUBLJANA — V februarju je bila na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani mednarodna razstava sredstev za zaščito okolja, strojev in opreme za zbiranje, sortiranje in vračanje odpadlih surovin v proizvodnjo. V Sloveniji je izkoristek odpadlih surovin komaj 20 %. Z novimi tehnologijami bi hkrati odpravili vzroke onesnaževanja rek in okolja.

LJUBLJANA — Že štirinajstič so se letos srečali predstavniki pravoslavne (beograjske) in katoliške

(ljubljske) fakultete. Slovenski zastopniki so odšli v Beograd, kjer so 27. jan. skupaj s pravoslavnimi študenti slavili god. sv. Janeza. Srbski pa so prišli v Ljubljano in se pridružili proslavam Tomaža Akvinskega.

LOGATEC — Ob petletnici uspešnega prepevanja je Logaški oktet pod umetniškim vodstvom Tomaža Tozona, prejel Gallusovo odličje. Oktet je imel doma in na tujem že preko sto nastopov in uspešno sodeloval na srečanjih oktetov v Šentjerneju in drugih republiških tekmovanjih. Veliko oddaj so posneli tudi za radio in televizijo.

MARIBOR — ČLANI foto-kluba Maribor so lani sodelovali na 130 razstavah umetniških fotografij, od tega na 78 v tujini. Na njih so razstavili preko 600 svojih fotografij.

MARIBOR — Hitra cesta (štiripasovna) skozi Maribor v dolžini 5,5 km postaja stvarnost. Nosilec projekta je cestno podjetje Maribor, ki skrbi za vse potrebne načrte in lokacijo. Trasa je že določena in na hitro cesto bodo speljani štirje priključki v Košakih, Meljski cesti, na Greenwichu in na Ptujski cesti. Gradnja se bo pričela prihodnjo pomlad.

MARIBOR — Prvo telefonsko centralo je mesto dobilo leta 1929. Vse do l. 1960 je PTT Maribor imel le 2000 priključkov. Lani je mesto imelo že 15 tisoč telefonskih naročnikov. Letos bo dobilo svoj telefon še 2800 novih prosilcev.

MARIBOR — V bližini Maribora nastaja drugo mednarodno letališče v Sloveniji. Izvajalci teh del obljublajo, da bodo prva letala s potniki pristajala na njem že 15. maja.

POSTOJNA — Obiskovalci Postojnske jame se morajo v zimskih in zgodnjih spomladanskih mesecih sprijazniti z vstopom v jamo skozi gradbišče. Vhod v jamo do jamske železnice je bil zgrajen leta 1927. Sedanjim potrebam ne zadošča več. V sezoni obišče jamo tudi do 12 tisoč turistov dnevno. Odločili so se, da bodo vhod razširili in

naredili čakalnico. Delo naj bi končali do začetka letošnje sezone.

PTUJ — Komisija za ocenjevanje karnevalskih skupin na kurentovanju v Ptuj je podelila prvo nagrado 3000 dinarjev kurentom iz Polenšaka v Slovenskih goricah. V tej skupini je sodelovalo 40 ljudi. Na sedmih kočijah s konjsko vprego so izvirno in domiselno prikazali pravo „prleško kmečko gestovanje“. Star običaj, ki žal vedno bolj tone v pozabo.

RAVNE NA KOROŠKEM — V občini so zgradili lani 321 družbenih in 30 zasebnih stanovanj. Predvidevajo, da bi jih letos zgradili še okoli 200. V ravenski občini so se domenili za sedemodstotni prispevek za gradnjo stanovanj.

RUŠE — Stanovanjska skupnost in tovarna dušika sta upokojencem zgradila 39. stanovanjski stolpič. Ob majhni slovesnosti so novim stanovalcem razdelili ključke, da si vsaj na večer življenja uredijo nekoliko lepši življenjski kotiček.

TRBOVLJE — Skupina mladih iz Trbovelj se je odločila, da bo gojila cerkveno pesem in storila vse, da s svojim sodelovanjem poživi obhajanje evharistije. Pokazali so veliko dobre volje in imeli že več nastopov v domači in sosednjih župnijskih cerkvah. Povsod so osvojili poslušalce. Nadeli so si ime „Pepel in kri“.

TURNIŠČE — Turnišče se prvič omenja leta 1280 in čez dvesto let je že imelo mestne pravice. Imelo je svobodno trgovino in obrt. V obrti so postali najmočnejši čevljarji, krojači in kovači. V 18. stol. so se združili v cehe. Krojači hranijo še danes originalna pravila, podpisana od Marije Terezije in potrjena z njenim pečatom.

ŽALEC — Žalska občina bo imela letos predvidoma 25 milijonov dinarjev dohodka. S tem denarjem bi dokončali vrtca na Polzeli in v Petrovčah. V Žalcu bi zgradili novo osnovno šolo za 14 milijonov. Končana naj bi bila do jeseni 1977. V načrtu je tudi gradnja osnovne šole v Braslovčah.

ne smejte se, če se vam ne zdi!

„Moja žena je kot fotograf: nič ne smem govoriti in zmeraj se moram smejati.“

„Zanima me,“ pravi žena možu v živalskem vrtu, „kaj bi rekli ti-stile tigri, ko bi znali govoriti.“

„Rekli bi, da so leopardi.“

„Zakaj se pa dereš, Jožek?“

„Ker me je mama natepla.“

„Zakaj te je pa?“

„Ker sem se drl.“

Vodnik poučuje rekrute:

„Vojaška suknja sama še ne naredi vojaka. Kaj je še potrebno?“

„Hlače, moj vodnik!“

„Kaj boš pil: žganje, vino ali čaj?“

„Daj mi šilce žganja! Medtem ko se bo čaj kahal, bom pil vino.“

„Ali ta riba res ne smrdi?“

„Seveda ne, saj vidite, da še živi!“

„Saj tudi vi še živite...“

„Danes ti že za vsako figo vzamejo vozniško dovoljenje.“

„Zakaj so ti ga pa vzeli?“

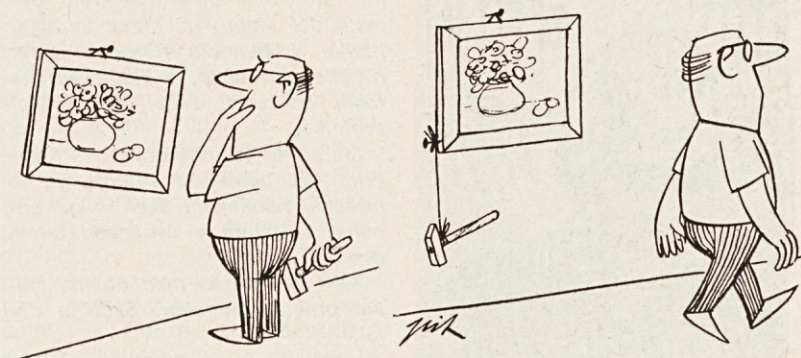
„Ker je bilo bratovo.“

„Oprostite, ali ima limona kljun?“

„Kaj ste znoreli?“

„No, potem sem pa v čaj ožel kanarčka.“

„Kako vam je všeč kokoš, ki

sem vam jo prinesel?“ vpraša nak-takar gosta.

„Zelo majhna je za svoja leta.“

„Ali ste vi učitelj plavanja?“

„Ja.“

„Ali bi me lahko učili plavanja?“

„Lahko, samo nagrado mi morate vnaprej plačati.“

„Zakaj vnaprej?“

„Ker je tu voda precej globoka?“

Snubec stoji s šopkom v roki pred materjo svoje izvoljenke.

„Torej vi si želite mene za ta-ščo?“

„Tistega ravno ne, pač pa vašo hčerko za ženo.“

„Ali bi ga ti vzela, ko bi bila na mojem mestu?“

„Na tvojem mestu bi vzela vsa-kega.“

„Zakaj pa imaš uro, ki tako glas-no tiktaka?“

„Ko je ne slišim več, vsaj vem, da sem zaspal.“

Tone je bil v črnini in Jože ga je vprašal:

„Za kom pa žaluješ?“

„Za nikomer. Samo vdovel sem.“

„Verjemite mi, gospodična, zu-nanost vara! Nisem tako star, kot sem videti.“

„Verjamem. Ko bi bili, bi bili že zdavno mrtvi.“

„Draga, da ti dokažem, da te imam rad, bi ti rad kupil kakšno darilo. Kdaj imaš god?“

„Kadar hočeš, dragi.“

„Na kaj pa misliš, Tatjana?“

„Na nič.“

„No, to pa je značilna ženska logika. Kako je mogoče misliti na nič?“

„Mislila sem na tisto, kar si mi podaril za god.“

SERAFINČEK

Hudičev advokat

MORRIS WEST —
JOŽE ŠKERBEC

Angleški duhovnik monsinjor Blaise Meredith je zaposlen pri obredni kongregaciji v Rimu kot „hudičev advokat“: to čudno ime je uradni naslov človeka, ki mora preiskati napake svetniških kandidatov in skušati prepričati razglasitev teh za svetnike.

Meredith zve, da ima raka in torej le še nekaj mesecev življenja. Kljub temu ga prefekt obredne kongregacije kardinal Evgen Marotta pokliče iz Londona v Rim in ga prosi, da bi kot branilec vere ali „hudičev advokat“ preiskal življenje nekega Giacoma Neroneja,

ki so ga komunistični gverilci zadnje leto vojne umorili v kraju Gemelli dei Monti, na skrajnem jugu Italije. V življenju Neroneja sicer ni bilo vse čisto, a ljudje so ga takoj po smrti začeli častiti kot svetnika.

Meredith je odpotoval v Kalabrijo. Na postaji v Valente ga je pričakal tamkajšnji škof in ga odpeljal z avtom v svoj podeželski dvorec.

Med večerjo je med obema stekel prijeten pogovor. Škof je dejal:

„Do vašega prihoda, dragi Meredith, sem imel občutek, da sem napravil napako.“

„Napako?“

„Ker sem prosil za pomoč v Rim. To namreč pomeni neko popuščanje. Razumete? Neko odstopitev od moje samostojnosti.“

„Toliko vas je stalo, blagorodje?“

Škof je resno pritrnil.

„Lahko bi me stalo. Modernisti in reformatorji so zmeraj sumljivi, še posebej tukaj na jugu. Če imajo uspehe, so očitek za svoje bolj staromodne tovariše. Če propadejo, jih pa stavijo za zgled, češ da so hoteli napraviti preveč in s pretirano naglico. Tako sem zmeraj menil, da je bolj pametno delati v skladu s lastnim merilom in da svoje stvari sam opravljam in čakam, da kritiki napravijo prvi korak.“

„Ali imate mnogo kritikov?“

„Nekaj jih imam. Posestniki zemlje mi niso naklonjeni in oni govorijo v Rimu naglas. Kler meni, da sem prestrog v nravnih vprašanjih in preveč brezbrizen za obrednik in krajevna izročila. Moj nadškof je monarhist, jaz sem pa pristaš zmernega socializma. Politiki ne čutijo zaupanja do mene, ker pridigam, da je stranka manj važna kot pa človek, ki jo predstavlja. Oni obljublajo, jaz pa hočem, da obljube tudi spolnjujejo, in kadar jih ne, protestiram.“

„In v Rimu dobite oporo?“

Fina usta njegovega blagorodja so se združila v nasmeh.

„Vi poznate Rim bolje kot jaz,

prijatelj moj. Oni čakajo na rezultate in rezultati takšne politike, kot je moja, in v takem kraju, kot je ta, se lahko zavlečejo za deset let. Če uspeš, prav dobro. Če se mi pa izjalovi ali zagrešim kako napako ob nepravem času, zmi-gujejo za glavo in trdijo, da so to pričakovali že dalj časa. Zato rajši vidim, da ugibajo. Čim manj zvedo, tem bolj sem prost.“

„Zakaj ste pa tedaj pisali kardinalu Marottu? Zakaj ste prosili rimska duhovnika za postulatorja in branilca vere?“

Njegovo blagorodje se je igravalo s čašo za vino, jo vrtelo med dolgimi in občutljivimi prsti in opazovalo, kako se je lomila luč skozi rdečo tekočino na snažno beli prt. Premišljeno je dejal:

„Ker gre za nekaj povsem novega zame. Razumem se na dobroto, nisem pa navajen svetosti. Verujem v misticizem, a o mističkih nimam nobene izkušnje. Severnjak sem, praktičen človek po naravi in po vzgoji. Verujem v čudeže, a nikdar si nisem predstavljal, da bi jih delali pred vrati moje hiše. Zato sem se obrnil na obredno kongregacijo.“ Odkritosrčno se je nasmehnil: „Vi ste strokovnjaki v teh stvareh.“

„Je bil to edini razlog?“

„Govorite kot inkvizitor,“ je šaljivo dejal škof. „Kakšen drug razlog pa naj bi še bil?“

„Politika,“ je suhoparno odvrnil Meredith. „Volilna politika.“

Na njegovo začudenje je škof stegnil glavo nazaj in se zasmejal:

„Torej tako mislite. Začudil sem se, da je Njegova prevzvišenost pokazala takšno pripravljenost za sodelovanje. Spraševal sem se, čemu mi je poslal Angleža namesto kakega meniha z dolgim obrazom. Silno je bistroumen, toda bojim se, da se je zmotil.“

Smeh je hipoma ugasnil na njegovih ustnicah in znova se je zresnil. Čašo je pustil na mizi in stegnil roki v zgovorno in pojasnjevalno kretnjo. „V hudi zmoti ste, Meredith. To je tisto, kar se dogaja v Rimu. Zarobljeni postanejo še bolj zarobljeni, bistroumni

ljudje, kot je Marotta, postanejo pa preveč premeteni, ko gre za blagor drugih. Dvoje razlogov je, zakaj me zanima ta primer. Prvi je preprost in uraden. Gre za češčenje, ki ni dovoljeno. Moram ga preiskati, da ga potrdimo ali obsojimo. Drugi razlog ni tako preprost in uradni ga ne bi razumeli.“

„Marotta bi ga lahko razumel,“ je dejal Meredith mirno. „In jaz tudi.“

„Zakaj ravno vidva?“

„Marotta zato, ker je stara in modra dobričina, jaz pa zato, ker bom v prihodnjih dvanajstih mesecih umrl za rakom.“

Valentski škof Avrelij se je nagnil na stol in preučeval gostov blede in shujšani obraz. Po dolgem premolku je nežno dejal:

„Premišljujeval sem o vas. Sedaj začenjam razumevati. Skušal bom razložiti. Človek, ki je že v smrtni senci, se ne sme pohujševati, tudi nad škofom ne. Jaz menim, da Cerkev v tej deželi potrebuje globoke preosnove. Menim, da imamo preveč svetnikov pa premalo svetosti, preveč češčenj pa premalo katekizma, preveč svetinjic pa premalo zdravil, preveč cerkva pa premalo šol. Imamo tri milijone brezposelnih in tri milijone ženski, ki žive od vlačuganja. Nadzorujemo državo prek Krščansko-demokratske stranke in Vatikanske banke, kljub temu pa dopuščamo neko dvojnost, ki nudi blaginjo polovici dežele, drugo polovico pa pusti gniti v bedi. Naš kler je pomankljivo vzgojen in nezanesljiv, pa klevetamo antiklerikalce in komuniste. Drevo se spozna po samih dežih. Menim, da je primernejše razglašati potrebo po večji družbeni pravičnosti kot pa nov Marijin naslov. V prvem primeru gre za potrebno uporabo npravnega načela, v drugem pa le za določitev stare vere. Mi duhovniki smo bolj zavzeti za pravice, ki nam jih daje konkordat, kot pa za pravice našega ljudstva po naravnem in božjem zakonu... Ali vas pohujšujem, monsinjor?“

„Narobe: upanje mi vlivate,“ je

dejal Blaise Meredith. „A zakaj hočete novega svetnika?“

„Saj ga ne maram,“ je s presemetljivim poudarkom odvrnil škof. „Zavezan sem s primerom, vendar iz vsega srca želim, da ne bi bilo nič iz njega. Župan iz Gemella Maggiore je zbral petnajst milijonov lir, da je postopek spravljal v tir, jaz pa ne morem dobiti od nje niti tisoč lir za škofijsko sirtišnico. Če bo Giacomo Nerone proglašen za svetnika, bodo hoteli novo cerkev zanj, jaz pa bi rajši dobil usmiljenke za bolnišnico, svet za poljedelstvo in dvajset tisoč sadnih drevesc iz Kalifornije.“

„Zakaj ste pa potem prosili Njegovu prevzvišenost za pomoč?“

„Eno izmed načel, ki vladajo v Rimu, moj dragi Meredith, je to, da zmeraj dosežeš ravno nasprotno od tistega, za kar prosiš.“

Blaise Meredith se ni nasmehnil. V njegovem razumu se je porajala nova in vznemirljiva misel. Počakal je za hip in iskal besed, s katerimi bi jo izrazil.

„Kaj pa če se dokaže, da je Giacomo Nerone zares svetnik in da dela čudeže?“

„Kot sem vam že omenil, sem praktičen človek,“ je slabe volje odvrnil škof. „Čakal bom na dejstva. Kdaj hočete začeti z delom?“

„Tako,“ je rekel Meredith. Živim od sposojenega časa. Rad bi nekaj dni preučeval dokumentacijo. Potem se bom preselil v Gemelli dei Monti, da bi začel jemati izjave.“

„Poskrbel bom, da vam bodo jutri zjutraj nesli spise v vaše stanovanje. Upam, da se boste v tej hiši počutili kot doma, mene pa jemali kot svojega prijatelja.“

„Hvaležen sem vašemu blagorodu, veliko bolj kot pa vam lahko izrazim iz besedami.“

„Nimate se za kaj zahvaljevati,“ je dejal škof in se z nasmeškom opravičil. „Užival bom v vaši družbi. Čutim, da imava mnogo skupnega. Ah, še kratek nasvet.“

„Poslušam.“

„Osebnost sem prepričan, da ne boste odkrili resnice o Giacomu Neroneju v Gamello Maggiore. Tam ga častijo. Imajo koristi od

V deželo je prišla pomlad.

njegovega spomina. V Gemello Minore je zgodba precej drugačna; vprašanje je le, če vam jo bodo povedali. Doslej se ni še nobenemu izmed mojih sodelavcev to posrečilo.“

„Obstaja kakšen razlog?“

„Bolje je, da vi sami ugotovite razloge, prijatelj moj. Kot ste videli, imam jaz nekatere predsodke,“ je pomaknil stol nazaj in vstal. „Umakniva se, vi morate biti utrujeni. Svetoval bi vam, da vstanete pozno. Poskrbel bom, da vam bodo nesli zajtrk v vašo sobo.“

Patricijska vljudnost tega človeka je ganila Blaise Mereditha. Čeprav je bil zadržan v zaupljivosti in ljubosumen na svoj lastni zaupni odnos, je ponižno dejal:

„Bolan sem, blagorodje. Naenkrat sem se znašel hudo osamelega. Vi ste uspeli, da se pri vas čutim domačega. Prav lepa hvala!“

„Brata sva v veliki družini“ je rahločutno dejal škof. „Ker pa smo samski, postanemo sebičneži in čudaki. Vesel sem, da vam lahko postrežem. Lahko noč, pa mirno spite!“

V veliki sobi za goste, v katero je skozi okno lila svetloba meseca kot reka, se je Blaise Meredith pripravil za novo noč. Njen

(Dalje na 34. strani)

slovinci po evropi

anglija

V cerkvi Iurške Matere božje v Leedsu sta se poročila 21. februarja Dora Tivadar in John Binham. Želimo vso srečo!

V Northamptonu so krstili 13. marca Johna P. Kralj. Naj bi rasel v veselje staršem in sebi v srečo!

Vsem prijateljem in znancom po svetu voščijo veselo in blagoslovljeno Veliko noč — Slovenci na Angleškem.

avstrija

SALZBURŠKA

HALLEIN. — Sodelovanje v slovenski skupini v Halleinu valovi kakor naše življenje, ki ima svoje viške in tudi nižine. Januarja je bilo veliko ljudi, februarja pa nas

Posebno veselo je bilo na pustno nedeljo v Linzu. Na veselici nam je zaigral g. Šadl na harmoniko.

je bilo ob štirih malo pri maši, da je g. Franc Wakounig kar mašo kisló gledal. Pa se je potem le nabraó ljudi, da ni bilo duhovnika sram zaradi udeležbe. Po maši smo preživeli prijetni dve urici pri Röcku, kamor se zatekamo, ker ne najdemo drugje prostora, čeprav ga že dolgo iščemo. Ob tem prihajajo misijonarju na misel besede iz Lukovega evangelija: „Ker zanju ni bilo prostora v prenočišču“. Veliko se govori o ljubezni med kristjani, ko pa prideš s konkretnim problemom, takrat se vznemirijo pomisleki, kdo bo te balkanske tujce gledal, intoleranca, le kaj hočejo od nas, in podobno. Mi pa moramo samo reči: Bogu bodi potoženo!

SALZBURG. — Čeprav so bile akademske počitnice, februarja nismo ostali brez naših študentov, ki nam naše bogoslužje požive z ubranim petjem. Naš prijatelj Franc Valentinič je prejel 8. marca diakonat, to je zadnji red pred mašniškim posvečenjem.

TENNECK. — Letos nam je pustovanje ušlo. V načrtu smo imeli, da bomo pustovali v soboto pred pustno nedeljo. Na žalost pa potem nismo dobili dvorane ne v Tennecku, ne v Schwarzachu. Obe sta bili zasedeni tisti večer. Sicer smo se poveselili, ko je bila redna maša. V dvorani nas sicer ni bilo preveč, pa je bilo kljub temu zelo prijetno. Hvala vsem tistim, ki zvesto prihajajo in pomagajo, da je življenje na tujem nam vsem prijetnejše.

GORNJA AVSTRIJA

LINZ. — Po enem mesecu, odkar se zbiramo po maši v svojih prostorih v Zollamtstraße 18., lahko rečemo, da nam je teh prostorov res manjkalo. Začela je delovati tudi kuhinja, čeprav nam plinski štedilnik nekaj nagaja; pa nam

je že obljubljenó, da bomo dobili boljšega, če se bo izkazalo, da se ta ne da popraviti. Po 15. marcu bomo dobili še malo sobico, ki je bila doslej zasedena. Tam bo potem prostor za mladino, da se bo mogla po svoje zabavati. Otroci imajo pač druge skrbi kot mi stari. Seveda bo treba to počasi opremiti. Kaj bi bilo, če nam ne bi stal ob strani glavni skladiščnik škofijske Caritas g. Jakob Hrastelj. V mali sobi bo tudi prostor za seje, knjižnico in morebitne tečaje v slovenščini in slovenskem zemljepisu.

Posebno veseli smo bili na pustno nedeljo. Prostor je bil pustno okrašen, da smo se res dobro počutili. Neutrudna ga. Ana Duhanič in njen mož g. Stanko sta poskrbela, da ni bilo treba biti nikomur lačen ali žejen. Peli, igrali in plesali smo od desetih dopoldne pa do osmih zvečer. Prostor je bil premajhen, a Slovenci smo taki, da se kljub temu dobro počutimo, samo da je dobra volja. Splošna sodba je bila, da še nikoli ni bilo tako „lušno“. Če kdo ne verjame, pa lahko pogleda fotografije, ki jih je napravil naš prijatelj g. Ivo Šardi.

Tudi zavrteli smo se na pustovanju v slovenskem klubu v Linzu.

Z aprilom bo naš klub odprt tudi v sobotah popoldne in če bo potrebno, tudi ob petkih, da ne bo treba hoditi našim sezoncem po gostilnah na razgovor. V klubu damo vse po lastnih cenah. Le en šiling je pri vsaki stvari treba zraven dati. To je tako imenovani „Kulturni šiling“, ki ga porabimo za nakup in stroške, ki so s centrom povezani. Tako smo se skupaj dogovorili.

V zvezi z našim centrom se moramo zahvaliti g. Stanku Duhaniču in ge. Ani. Brez njiju bi naša srečanja ne bila tako prijetna in naša skupna prošnja je, da ne omagata v idealizmu.

Ves mesec februar je med nami preživel in pomagal pri delu g. Franc Wakounig, študent teologije in zgodovine v Salzburgu. Univerza zahteva od vsakega študenta, da napravi „praktikum“ in on se je odločil, da ga bo delal med tujci in sezonci. Mislim, da mu ni žal zaradi njegove odločitve in da je zadovoljen odhajal od nas in se bo rad spominjal na ta mesec. Tudi mi ga bomo hranili v hvaležnem spominu.

ZIVLJENJSKI JUBILEJ

15. marca 1976 je obhajal svojo 65-letnico g. Jože Hočevar, korektor in lektor v Mohorjevi tiskarni v Celovcu.

Rodil se je 15. marca 1911 kot tretji izmed petih sinov očeta mlinarja na Blatu pri Grosupljem. Klasično gimnazijo je obiskoval pri cistercijancih v Stični in nato v Ljubljani, po maturi pa se je posvetil pravnemu študiju. Služboval je kot davčni uradnik v Šmarju pri Jelšah in kot tajnik zdraviliške občine Rogaška Slatina.

Že prve dni po zasedbi Jugoslavije so ga Nemci kot zavednega Slovenca in vnetega prosvetnega delavca zaprli in izselili. Po vojni je prišel na Koroško in si tu ustvaril nov dom.

Od 1. aprila 1952 naprej, torej že skoraj četrt stoletja, vrši službo korektorja in lektorja v Mohorjevi tiskarni. Pri vseh svojih sodelavcih kakor tudi pri predstojnikih je za-

Jože Hočevar, 65-letnik.

radi svojega vsestranskega znanja ter marljivega in vestnega dela zelo spoštovan in priljubljen. Kar ne moremo se sprijazniti z mislijo, da bo tudi on v bližnji bodočnosti nastopil svojo zasluženo upokojitve, kajti zares težko bo najti naslednika z njegovo razsežnostjo.

Naravnost vzoren pa nam je s svojim spoštovanjem in s svojo ljubeznijo do naše slovenske besede. Posebno ga še odlikuje dejstvo, da se nikoli in nikjer ne sramuje povedati, da je sin slovenske matere. Želimo mu še z naprej veliko uspeha pri lovu tiskarskih škratov ter še mnogo srečnih in zdravih let.

PREDARLSKA

Ne bi o tem posebej poročali, saj so menda naši rojaki po vsem svetu na nek način *proslavili pustovanje „svetega Kurenta“*, vendar nas je razveselilo, da je bila naša dvorana v Rankweilu popolnoma zasedena in to v gornjih in v spodnjih prostorih. Zbralo se je okoli 350 rojakov obeh spolov, vseh starosti, menda od pet let naprej. Vsi so se očitno dobro zabavali, za kar je imel posebno zaslugo plesni orkester naših fantov iz Strnišča. Ugotovili smo, da ta ansambel od prireditve do prireditve vedno bolje igra pod vodstvom

trobentača Jožeta Peska. Prišli so že tako daleč, da bodo v kratkem snemali svojo prvo ploščo.

Posebno nas je veselilo, da je našo prireditev obiskal predsednik Delavske zbornice za Predarlsko, g. Jäger. Imenovani je znan po tem, da se aktivno zanima za usodo „Gastarbeiterjev“ ter jim skuša z organi svoje organizacije v posameznih primerih pomagati. To večkrat v nasprotju s prakso sindikalnih organizacij, ki smatrajo tuje delavce kot konkurente na delovnem tržišču. G. Jäger je slovenske delavce lepo pozdravil ter jim še nadalje zagotovil svojo pomoč.

Naša prireditev je bila 14. februarja, to se pravi komaj teden dni po datumu Prešernove smrti, dne 8. februarja. Zato smo dali na program njegov dvogovor: „O železni cesti“. Kot veliko čudo se je pred 130-imi leti bližala gradnja železniške proge Dunaj-Trst našim krajem. Mlad fant hitro dojame, da bo z železnico veliko lažje „skočil“ sem in tja in si v daljnih mestih поблиže ogledal tuja dekleta. S takimi namerami draži svoje last-

Predsednik delavske zbornice gospod Jäger pozdravlja Slovence v Rankweilu, kjer so 14. februarja proslavili „svetega Kurenta“.

Fant in dekle iz Prešernovega dvogovora „O železni cesti“ na prireditvi 14. februarja v Rankweilu.

no dekle, „košato Kranjico“, ki se pa prav nič ne da ugnati v kozji rog. Po daljšem prerekanju, pa spoznata oba, da sta le drug za drugega ustvarjena. Mlada izvajalca sta prizor z velikim ognjem in zavzetostjo podala.

Drugi prizor je bil prav burka-

„Gospa“ uči svojo služkinjo nemščine.

stega značaja in sta ga mladi igralki kot „gospa“ in njena služkinja podali z velikim doživetjem.

Med plesnimi odmori smo priredili več nagradnih družabnih iger, ki so našle živahen odmev med številnim občinstvom. Nasmejali smo se več ali manj uspešnim poskusom za doseg prvega mesta, saj je bilo treba večkrat mnogo iznajdljivosti in telesne spretnosti. Le prehitro je prišla polnoč, ko je naš orkester zaigral poslednjo polko, da je vsem kar pohajala sapa.

„Oj predpust, ti čas presneti“, je medtem prišel h koncu, in po veseljačenju v teh dneh se moramo pripraviti z duhovno obnovo na velikonočno veselje z vstalim Kristusom. Že tri leta zapored smo se pred Veliko nočjo zbrali in ves dan poslušali predavanja ter tudi sami razpravljali o stvareh našega posebnega zanimanja. Skoraj izključno so bila to vprašanja naših mladih družin. Letos smo dali našim razpravljanjem naslov: „Vzgoja v družini za življenje in za večnost“.

Doslej je bil odziv na naša povabila zelo pozitiven in zato upamo, da bo tudi letos prišlo mnogo staršev, pa tudi bodočih zakoncev k tej prireditvi, ki bo celodnevna na cvetno nedeljo, dne 11. aprila, z začetkom ob 9. uri zjutraj v Jugendheimu St. Arbogast pri Götzi. Prispevek za kosilo znaša 50.— šil, ter prosimo vse rojake, da se čimprej priglase pri naših rednih službah božjih.

Razgovore bo vodil p. dr. Marijan Šef iz Ljubljane, ki je zdravnik po izobrazbi in duhovnik po poklicu. Škoda bi bilo opustiti tako ugodno priliko, ki naj pomaga našim družinam pri izvrševanju tako težke in važne naloge, kot je vzgoja otrok.

KONCERT SLOVENSKEGA OKTETA.

Opozarjamo vse rojake, da bo predvidoma v nedeljo, dne 2. maja, priredil svoj koncert v Feldkirchu „SLOVENSKI OKTET“ iz Ljubljane. Ta pevski ansambel, osmi

visoko kultiviranih pevcev, obstaja že nad 40 let in je v teku svojega obstoja priredil že okrog 1500 koncertov na vseh celinah sveta. Dolgo smo se trudili, da bi te pevce prve garniture pridobili za koncert na Predarlskem. Izgleda, da nam bo to sedaj uspelo in toplo priporočamo vsem rojakom, da ob tej priliki napolnijo novo, lepo dvorano v Stadthalle Feldkirch, do zadnjega koticčka. Gotovo poznate te pevce s plošč ali od radijskih oddaj, vendar je vse drugače, če jih slišite v resnici. Svetovni tisk jim priznava najvišjo kvaliteto, zato lahko brez skrbi povabite tudi vaše avstrijske prijatelje na ta koncert. Gotovo vam bodo hvaležni. Največ po bomo od koncerta odnesli mi sami, če bomo slišali slovensko

Teči je bilo treba po časopisnem papirju, ki si ga je moral tekmovalec sam sproti polagati.

narodno in umetno pesem v tako kvalitetni izvedbi.

belgija

LIEGE-LIMBURG

Pustna veselica: Društvo „Slomšek“ je 29. 2. 1976 priredilo v Eisdenu pustno veselico. Ker so gost-

je pozno prihajali, se je dvorana razživela šele po 10. uri. V splošno zadovoljstvo je igral naš študentovski ansambel, ki ga sestavljajo: brata Polde in Karel Cvrle, brata Martin in Franček Novak ter Bruno Mlekuž. Gostje so se prav lepo zabavali. Tudi posrečenih „maškar“ ni manjkalo.

Naši bolniki: Z veseljem sporočamo, da je ga. Fanika Mrak, ki se je težko bolna zdravila v Maaseiku, že popolnoma ozdravela. V isti bolnici se zdravita tudi ga. Žvar in ga. Trlep. Ga. Vivod, ki se je zdravila v Watersheiu, je spet na svojem domu. G. Mathias Zupan je še vedno v Lanakenu. Vsem našim dragim bolnikom pošiljamo posebne pozdrave in voščila za Veliko noč.

Velika noč: Blagoslov jedil bo kot po navadi. V Waterscheiu na kliniki bo slovesna velikonočna služba božja na velikonočni ponedeljek zjutraj. V „Bakli“ bo objavljen kraj in čas velikonočne slovesnosti v Eisdenu.

Tudi letos vabimo k sodelovanju pri „postni akciji“.

CHARLEROI-MONS-BRUXELLES

V župnijski cerkvi v Jemappes je bila 1. februarja letos krščena mala Anne-Laura, hčerka prvorojenka v družini Gerin-Zonta. Ro-

Slovenske narodne noše na mednarodnem srečanju v Parizu, 29. novembra 1975, na Montmartre.

dila se je 24. oktobra 1975 v Monsu. Mladi družini iskreno čestitamo.

Tradicionalna „23. slovenska prireditve“ bo v soboto, 1. maja 1976, v župnijski dvorani „Familia“ v Gilly-Haies (Charleroi), kot prejšnja leta! Začetek ob 16. uri. Na sporedu je med drugim tudi veseloigra v dveh dejanjih: „Angelca išče moža“. Vsi rojaki in rojakinje iz Belgije toplo vabljeni, da se te prireditve kulturno-zabavnega značaja, v čim večjem številu udeležite! To prireditve organizira „Zveza slovenskih kulturnih delavcev — Charleroi“.

francija

PARIZ

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v cerkvi sv. Vincencija Pavelskega, 95 rue de Sèvres, Paris 6°, métro Vanneau.

Bogoslužje velikega tedna bo na veliki četrtek, veliki petek in veliko soboto ob osmih zvečer, na Veliko noč pa bo maša ob petih popoldne kot navadno; vsakokrat pred obredi spovedovanje. Na velikonočni ponedeljek v Parizu ne bo skupne slovenske maše.

Slovenska pisarna — 7 rue Gutenberg, Paris 15°, tel. 577-69-93, métro Charles Michels — je odprta vsak četrtek popoldne, sicer pa po dogovoru z duhovnikom.

Svojo ljubezen sta potrdila pred oltarjem Ivanka Cerinšek iz Slivnice pri Mariboru in Raymond Esther; želimo jima vse najlepše na njuni življenjski poti.

Maja in Florence Bratina sporočata, da je bil krščen njun bratec David, ki je obema, kakor seveda tudi staršem, v največje veselje, čeprav včasih rad malo zjoka.

Naši mladostniki in mladostnice so ustanovili svoj klub, ki so mu dali samo na videz skrivnostno ime „ZELENA JABOLKA“. Zbirajo se enkrat na mesec v prostorih na 16 rue Basfroi, Paris 11°, pa pravijo, da bodo še mnogo bolj številni, ko se bodo vsi vrstniki-vrstnice odzvali njihovemu vabilu. V aprilu bodo zelena jabolka skupaj dozorevala na velikonočni ponedeljek, 19. 4., v maju pa v nedeljo, 16. 5., vsakokrat od dveh do šestih popoldne.

Veroučne in šolske skupine ob prizadevanju in sodelovanju staršev kar dobro napredujejo. Z vso našo skupino se že sedaj vesele obiska škofa Leniča, ki bo med nami na praznik Vnebohoda (27. maja) in bo nekaterim podelil zakrament birme — potrditve v veri, drugi pa bodo prvič pristopili h Gospodovi mizi.

Pustna prireditve, ki je ob nesebičnem in požrtvovalnem sodelovanju odbornikov prav lepo uspeła, je za nami, ostal je pa lep spo-

Ob krstu Davida Bratine.

Mladostniki-mladostnice v svojem klubu v Parizu. (geslo: zelena jabolka dozorevajo)

Nihče se ni dolgočasil na pustni prireditvi v Parizu.

min na prijetno srečanje. Društvo in igralci se že pridno pripravljajo na *majsko srečanje*, ki bo v soboto, 1. maja, ob štirih popoldne v dvorani 26, rue Charles Fourier, Paris 13°.

Ob štirih popoldne bo sveta maša, ki po novih liturgičnih predpisih velja kot nedeljska maša. Ob petih bo igra: „Spavaj, deklica moja!“, nato pa družabna prireditve ob domači godbi, kjer bo na razpolago vse, kar je potrebno za pod zob in za žejo. Že sedaj vsi prijazno vabljeni.

Dvorani najbližji métro je Place d'Italie, nato pa peš po rue Bobillot do križišča z rue Tolbiac, kjer je vhod v ulico Charles Fourier. Z avtom je najlažje priti preko Place d'Italie in rue Bobillot do križišča z rue Tolbiac.

SLOVENSKI DOM V PARIZU

Na pustnem srečanju v Parizu v nedeljo, 29. februarja, je blagajnik odbora g. Guštin podal izčrpno poročilo o naši akciji za dom, vsi pa boste okoli Velike noči dobili pismo, kjer bo podrobno opisano stanje ob koncu meseca marca.

Vsem, ki so že darovali, prisrčna zahvala, za vse pa velja „**POGUMNO NAPREJ!**“, kot je napisala pred

kratkim gospa X. Y., ko je poslala svoj prispevek.

Prispevke za Slovenski dom v Parizu pošiljajte na:

MISSION CATHOLIQUE
SLOVENE

7, rue Gutenberg
75015 PARIS

C. C. P. (= poštni čekovni račun): PARIS 19.285.04 F.

LOIRET

Na velikonočni ponedeljek, 19. 4., bo *skupna maša* ob pol enajstih v Chilleurs. Spovedovanje eno uro pred mašo. Za skupno kosilo se prijavite pri Palovih.

LYON-VIENNE

K *skupni maši* se bomo zbrali v nedeljo, 4. aprila, ob treh popoldne, v Ste. Colombe-les-Vienne. Vsi prijazno vabljeni!

Konec januarja je *umrl* Maks Koren, nečak lani preminule sestre Viktorije Koren. Doma je bil iz Drežnice pri Kobaridu. V Francijo je prišel že pred več leti. Bil je še mlad, pa je imel zelo težko življenje. Pred leti se je tukaj v Franciji ponesrečil in je potem ostal invalid. Ni mogel hoditi in je imel invalidski stol. Zadnje čase je živel v Domu za onemogle Maison de Repos du Val d'Azergues, v malem kraju Alix pri Lyonu. Umrl je nenadoma. Če ga je Bog težko preizkušal z boleznijo, mu je pa dal milost lahke smrti.

Naj počiva v miru! Njegovim sorodnikom, zlasti bratu Albertu, ki živi tudi v Franciji, v mestu Nici, pa naše iskreno sožalje.

VSEM NAROČNIKOM NAŠE LUČI

Lepo se zahvaljujemo vsem, ki so ob plačilu naročnine kaj dodali za tiskovni sklad.

Kdor še ni poravnal naročnine, naj ne pozabi, da so to edini dohodki za vzdrževanje našega lista.

PAS-DE-CALAIS in NORD

Pustni čas nas je pripravil na praznovanje velikega tedna in velikonočnih skrivnosti.

Cvetno nedeljo in Veliko noč bomo praznovali po nedeljskem urniku.

Veliki četrtek in petek: Mericourt ob 14. uri, Bruay-en-Artois ob 17. uri, Liévin ob 19.30.

Velika sobota: Bruay-en-Artois ob 19. uri, Liévin ob 21. uri. *Blagoslov jedil:* Mericourt ob 11. uri, Liévin ob 12. uri, Bruay ob 14. uri.

Prilika za sv. spoved pred vsakim opravilom.

Vsem rojakom milosti polne praznike vstajenja Gospodovega!

Vsem dobrotnikom slovenske kapele in dvorane v Mericourt-Mines Bog plačaj!

V Loos-en-Gohelle nas je po dolgi, mučni bolezni, zapustil Ferdinand Zivitz in bil pokopan 1. marca ob številni udeležbi znancev in prijateljev. Pred mesecem je zgubil edinega sina. Težko preizkušeni materi in soprogi naše iskreno sožalje!

V Tourcoing Nord je bil 28. februarja pokopan Bruno Protulipac. Preselil se je med nebeške krilatce komaj mesec dni star. Žalujem čim staršem naše krščansko sožalje.

VZHODNA LOTARINGIJA

Po daljšem dolgočasnem vremenu je nekaj dni že kar pomladansko sonce. Vsi smo ga veselili. Veseli smo, ko dobimo Našo luč v roke: 25 let že prinaša veselje, oznanja resnico; so rojaki, ki jo po dvakrat, trikrat preberejo in komaj čakajo da jo dobijo. Kdor jo odklanja zaradi vsebine, je enostranski človek, ki naj vedno misli, da se resnica prav spozna; treba je čuti dva zvonova! Iz srca se zahvaljujemo vsem, ki vodijo in kakorkoli sodelujejo. Vsi, ki ljubimo resnico, se veselimo, ko zagledamo krasne slike in premišljujemo lepo vsebino.

Iz naših krajev začenjamo poročila o naših rajnih: ne moremo jih pozabiti in s tem prosimo še druge, da molijo zanje.

V petek, 13. 2., je vzel slovo od sveta dobro znani Karel Cernec, 76 let star, pokopan v Freymingu 16. 2. Izredno velika udeležba je pokazala, da je bil zelo priljubljen. Poslovilna pesem „Jadran“ pa je naredila na vse globok vtis.

Zelo veliko ljudi se je zbralo 24. 2. v koloniji Maroc Creutzwald pri pogrebu dobre matere Ivanke Garber, ki je umrla 21. 2. Bila je mati 7 otrok.

Našim rajnim želimo večno plačilo pri Kristusu, Kralju nebes in zemlje!

V bolnici Hochwald se zdravi ta čas osem, v Forbachu pa pet naših rojakov. Naj jim pomladansko sonce pospeši zdravje, da se bodo

mogli čimprej vrniti k svojim družinam.

Svete maše. Važna sporočila: V Merlebachu vsako nedeljo in ob praznikih sv. maša v Hospice Ste Elisabeth ob 10. uri. Za Veliko noč: slovesna slovenska sv. maša — delo našega neumornega dirigenta „Slomška“ g. Emila Šinkovca — ob 10. uri, enako na velikonočni ponedeljek, 19. 4., v isti kapeli. Na velikonočni ponedeljek popoldne vsakoletni „Družinski večer“ „Slomška“. Vabljeni vsi pevci in pevke z družinami, podporni člani in naši dobrotniki-prijatelji. Družinski večer v dvorani Hospice Ste Elisabeth od 15. do 20. ure.

Cerkveni zbor se že sedaj pridno vadi za 1. majnik, za veliko slovesnost pri Materi božji iz Brezije v Habsterdicku, h kateri z veseljem pričakujemo na stotine rojakov, pa še s posebnim veseljem našega priljubljenega g. škofa dr. Leniča iz Ljubljane.

Druge svete maše: *Creutzwald*: torek, 6. 4., ob 14. uri, *Cité Neuland* in zaradi Velike noči: drugi torek v aprilu, 13. 4., ob 14. uri, *Creutzwald-Cité Maroc*.

Cité Farébersviller: nedelja, 11. 4., ob 16. uri.

Cité des Chenes: nedelja, 4. aprila, ob 16. uri.

Cité la Chapelle: torek, 13. aprila, ob 14. uri. V ponedeljek pred Veliko nočjo spovedovanje bolnikov.

Freyning, Merlebach, Belle Roche, Hochwald: od ponedeljka, 12., do četrta, 15. 4., bo pomagal kot vsako leto naš dobri g. Dejak iz Aumetza.

Cité Habsterdick: 1., 8., 15. in 29. aprila ob 9. uri.

Po vseh kolonijah priprava za Veliko noč in 1. majnik.

Letos zopet *pohitimo k Materi božji v Lurd*: Bolniški vlak — Metz Lurd — kjer imamo svoje prostore določene za našo skupino. Vlak iz Metza naravnost v Lurd 5. avgusta, okrog 18. ure, do 12. avgusta. (V hotelu Myosotis so sobe rezervirane za našo skupino.) Vožnja: 260 F, hrana in stanovanje skupaj: 360 F. Skupaj: 620

F. Prijaviti se je treba čimprej — prijavljenih je že 11. Prijavite se ali pri g. Dejaku ali pri meni.

Vse rojake prav lepo vabimo: sonce v naravi — sonce v našem srcu — to Vam želi

Stanko iz Merlebacha.

TUCQUEGNIEUX-MARINE:

Vsaka glava ima svojo pamet in svoje misli; tudi Jože in Aleš trdita vsak svoje. Jože pravi: Čez 20 let ne bo nikogar več v cerkvi. — Aleš ga zavrne: Zdi se mi, da se tega veseliš; jaz bi bil pa bolj vesel, če bi bile čez 20 let ječe in bolnišnice prazne. — Jože: To ni mogoče, ker hudodelci bodo zmeraj na svetu in bolniki. — Aleš: Verniki pa tudi. Čez pet let jih bo že več v cerkvah, čez 20, če ne že prej, bodo pa zopet polne.

Novice: Franci Selškov se je zopet postavil — 29. februarja, ko so tekmovali v teku gasilci. Bil je prvi izmed Tikenčanov in drugi izmed vseh. Bilo jih je okrog 200. — Bravo Franci. Čestitamo!

Druga novica je pa žalostna. *Umrla* je v Grenoble-u komaj 24 let stara žena, ki se je tam pripravljala za doktorat iz filozofije. Zapustila je moža in hčerko, niti dve leti staro. Mojca Jesenikova je to, hči Viktorja, profesorja iz Kranja. Starši Viktorjevi — oče je bil rudar — so živeli deloma v Tucquegnieux-u, deloma v Piennes-u. Po njihovi smrti je sin Viktor odšel v Slovenijo.

Iskreno sožalje.

Zdaj pa še en popravek. Tiskarski skrat je v zadnji številki prekrstil Ujevičevo družino iz Metza v Aljevič. Pravilno je Ujevič.

NICA

Zadnji dan februarja nas je zapustila s. Martina, ki je od svojega prihoda v Nico leta 1949 stalno bila v službi bolnikov v bolnišnici St. Roch. Kakor je tiho prišla, tako je tudi tiho odšla in smo šele po njenem odhodu zvedeli, da nas je zapustila. Prihodnje leto bi se dopolnilo 50 let njenega nepretrganega služenja bolnikom. Marsikdo med našimi je v teh letih bil

Po maši v Nici na pustno nedeljo smo se tako postavili.

Zadnjič nas je bilo toliko, da se niti na sliko nismo vsi mogli stisniti.

deležen njene pomoči, ko se je znašel v bolnici; in če se je kdo k njej zatekel, je znala vsakega napotiti na pravo mesto, kje naj išče pomoč za svojo bolezen. Zdravniško osebje v bolnici se je od nje, ko odhaja v zasluženi pokoj, poslovilo na ganljiv način. Tudi mi se ji od srca zahvaljujemo za vse žrtve in prosimo, naj ji bo Kristus, kateremu je v bolnikih posvetila svoje življenje, bogat plačnik. Sedaj bo še nekaj časa v Franciji, potem pa se bo najbrž za stalno vrnila v domovino.

Pred nami je največji praznik: Gospodovo vstajenje ali Velika noč! Tudi mi moramo s Kristusom vstati v življenje milosti. V postnem času je pred mašo prilika za sv. spoved, posebej pa na cvetno nedeljo (11. aprila). — *Obredi velikega tedna*: na veliki četrtek, petek in soboto, bodo zvečer ob 19.30 v kapeli sester. — Na Veliko noč pa je skupna sv. maša zjutraj ob 10. uri v naši kapeli; popoldne ob 5. uri pa je sv. maša v Eoures-u pri Marseille-u.

Poslušajmo Kristusovo vabilo, ki nas vabi: „Pridi z mano, da skupaj stopiva iz teme v luč in iz smrti v življenje! Ne boš več sam!“

Vsem rojakom in župljanom — veselo in blagoslovljeno Veliko noč!

MARSEILLE

Zadnjič smo se prav lepo imeli in smo se zadovoljni razšli ob doživetju Slovenije v tujini. — Za Veliko noč ste vsi Slovenci lepo povabljeni, da spet pridete v Eoures k slovenski maši popoldan ob 5. uri. Pridite malo prej, da naredimo vajo za petje. Pred mašo bo tudi priložnost za velikonočno spoved.

Na velikonočni ponedeljek pa gremo v Les Milles (ob avtocesti pri Aix-en-Provence), kjer bo slovenska maša ob 10.30 zjutraj. Po maši pa gremo k Paulinovim, kjer nas bo že čakal mojster s svojim raznjem. Tam bomo preživeli dan skupaj v naravi in veselju. Poštena zabava med domačimi je doživetje Slovenije v tujini!

nemčija

OBERHAUSEN

Dragi rojaki! Lahko si že kar sežemo v roke in si skoro voščimo prav srečno, lepo in veselo Veliko noč. Narava, v zelenje in novo cvetje odeta, slavi zmago nad zimo. Mi z vstalim Kristusom premagujemo grenkobo in dolgočasje tujine. Včasih pa še kakšno hujše zlo, za katero vedo samo najbližji ali pa le mi sami.

Zares od srca vesele praznike!

Vabimo vas k lepem bogoslužju velikonočnih dni. V Moersu bomo imeli na cvetno nedeljo popoldne slovesno procesijo in blagoslov butaric in drugega pomladnega zelenja. Otroci, skažite se! Na veliko soboto pa zopet slovesne obrede vstajenja in blagoslov velikonočnih jedil — po slovensko. Tudi po drugih krajih, kjer se redno zbiramo, bomo imeli vsaj nekaj velikonočnih obredov. Tako na samo Veliko noč v Essnu, Oberhausnu in Castrop-Rauxelu, na velikonočni ponedeljek popoldne pa še v Dortmundu.

To so res prazniki veselja. Naj vidijo naši otroci in mladina, kako znamo Slovenci praznovati Veliko noč!

Čestitka: Gospodična *Dragica Bobik* iz Oberhausna je v mesecu januarju opravila zadnje strokovne izpite in dosegla priznani in upoštevani poklic kemičnega laboranta. Iskreno čestitamo njej in njenim domačim! Njej pa posebej želimo, da ostane še naprej ena najpridnejših članic našega Slovenskega mladinskega kluba in nas pri ansamblu „Mladih vasovalcev Porurja“ še nadalje s svojo harmoniko razveseljuje na naših prireditvah.

Binkoštno srečanje 1976

Mesec februar je potekal pač v znamenju kurentovanja. Prebivalcem ob Renu je ta letni čas na poseben način v krvi. Marsikdo, ko ogleduje na pepelnično jutro preostale petice, vzdihuje z našim Prešernom: oj predpust, ti čas presneti! Da bi več ne prišel v drugo... Silovita množičnost pustoovanja potrjuje, da imajo ljudje to radi. Da so ljudje v tem času tako odprti in enostavni. Da se v tej prenasajeni gostoti prebivalstva v tem času laže zadira.

Razumljivo, da Slovence, učljivi kot smo, ta pojav ne pusti neprižadete. Potrebni smo razvedrila in spremembe po včasih tako trdem in trudnem delavniku. Že starozavezni Nehemija priporoča, da je skupno, dobromamerno veselje, naša moč.

Lepo smo se poveselili v *Wipperfurthu*. Ko pa znajo naša dekleta naše rojake „gori držati“. Vse priznanje!

V *Hamburgu* so se naši fantje in dekleta tudi dobro zavzeli. Poskrbeli so vse sami za želodec in da noge niso ostale mirne. In da bo treba še in da bodo še, so obljubili.

V *Hildesheimu* je solidarnost brez pretiravanja kar brez primerjave. Morda je temu vzrok ravno majhna skupina. Drže pa skupaj kot čepi. Tistega sobotnega popoldneva harmonika ni utihnila do rane zore.

Čas pred počitnicami bo še močno živahen. 1. maja imamo že tradicionalni izlet po Renu. Ladja je bila doslej vsakokrat polna. Dan navrh, na nedeljo, 2. maja, imamo v Düsseldorfu slovensko birmo. Okoli petdesetim nadebudnežem podari, Gospod, več moči, da se bomo imeli med seboj res bolj radi.

Na Binkošti, 6. junija, pripravljamo naše osrednje srečanje. — Tokrat se srečamo v lepi Stadthalle v Neussu. Že sedaj je med nami dosti zanimanja, pa tudi pripravljenosti pomagati. Vsem že vnaprej — „Bog lonaj“!

stadthalle neuss

Stadthalle Neuß — pri Düsseldorfu

Začetek s slovesno sv. mašo ob 16. uri

Po maši kulturni program in družabni večer

STUTTGART-okolica

Veliko predpustnega veselja: Predpust velja v Nemčiji za čas prešernega veselja. Povsod prirejajo pustne zabave, tako v svetnih društvih kot v krščanskih skupnostih. Na Württemberškem ne najdeš fare, ki v predpustnem času ne bi organizirala pustne prireditve. Pri tem je vsa fara na nogah. Tej navadi smo se tudi Slovenci pridružili. Na Württemberškem smo imeli letos tovrstno prireditev že desetič zapovrstjo, prvič torej leta 1966. Dvorana je bila vedno polna. Tako je bilo tudi v nedeljo, 22. februarja, v Neckarhalle v Esslingenu pri letošnji pustni prireditvi slovenske skupnosti v Stuttgartu in okolici. Recite in pišite, da nas je bilo z otroci vred kar 500 rojakov skupaj. In kako je bilo vse veselo! Kadar so zaigrali „Planinci“ je bilo vse na plesišču. Pri tomboli z glavnim dobitkom televizije in kasetenrekorderja je dvorana utihnila, da ne bi kdo preslišal klicane številke. Za točko zabavnih tekmovalnih iger se je javilo staro in mlado. Treba je bilo ugihati, pihati, nositi žogice, plesati z balončki na glavi. Ko so se nastopajoči malo potili od napetosti in pričakovanja, je dvorano polnil bučen smeh. Kjer so zbrani Slovenci, tam se seveda

tudi poje. Tudi ta točka je bila v Esslingenu bogato zastopana.

Slovenci prvič volili: V nedeljo, 14. marca, so bile v škofiji Rottenburg volitve v župnijske svete. Tudi tuji delavci so bili povabljeni, da oddajo svoj glas. Slovenci nismo šli le na volitve, pač pa smo v petih farah postavili tudi svoje kandidate. O izidu bomo po-

Pri krstu Ljubice Šolič v Osnabrücku.

V Wippertürthu nekega sobotnega predpustnega popoldneva...

Večer v Hildesheimu.

ročali v prihodnji številki Naše luči.

Veroučna šola v štirih mestih: Odkar je nemški škof iz Rottenburga pozval slovenske starše, naj otroke pošiljajo tudi k verouku v slovenskem jeziku, so se naše veroučne šole na Württemberškem razširile. Sedaj imamo pouk v Stuttgartu, Reutlingenu, Ludwigsburgu in Heilbronnju, ob priliki pa tudi v Urachu. Za kraj in čas pouka zvedo starši v prilogi Naše luči.

Solidarnost v poceni postrežbi: Na 2. in 3. soboto v marcu je bilo

v baraki na vogalu Hack-Teck-Straße v Stuttgartu zelo živahno. V tej baraki imajo farani cerkve Svetega Duha že poldrugo leto nedeljske svete maše, ker so staro cerkev porušili in nova še ni dograjena. Na omenjenih sobotah v marcu pa je bila tam mednarodna „gužva“. Šlo je namreč za izpolnjevanje formularjev za povrnitev davka (Lohnsteuerjahresausgleich) za leto 1975. Nemški, portugalski, italijanski, španski in slovenski „mojstri“ so stali na razpolago tujim delavcem, da jim brezplačno izpolnijo formularje. Zastopstvo katoliških delavcev Stuttgart-Ost (KAB), je oskrbelo iz davčnega urada celo človeka, ki je ljudem lahko takoj povedal, kakšne izgledajo.

Žalostna vest iz Unterkochena: V Unterkochenu je nenadoma umrl rojak Ivan Kovačič, rojen leta 1918 v Dramljah pri Celju. Celo desetletje je prebil v Nemčiji in upal, da se bo vrnil na svoj dom, ko si bo gospodarski položaj doma izboljšal. Vse prihranke je pridno pošiljal domov, sam pa skromno živel. V zadnjih letih ni bil prav pri zdravju, vendar pa je še mogel delati. Proti koncu tedna je napravil še zadnji siht. V ponedeljek, 12. januarja, pa so ga našli mrtvega v svojem stanovanju. Truplo pokojnika so prepeljali na domače pokopališče v Slove-

Pevski zbor „Ja: ob Petelin-Gallus“ iz Koroške, ki ga vodi profesor Kovačič, bo nastopil na letošnjem Binkoštnem srečanju v Sindelfingenu v Nemčiji.

nijo. Naj počiva v miru! Sorodnikom iskreno sožalje!

Čestitke k naraščaju: Zakoncema Vinku in Verici Strašek čestitamoh krstu sinka Aleksandra, Janezu in Hermini Poljanšek pa h krstu sinka Erika.

BAVARSKA

MÜNCHEN

Ko bi vsi verni Slovenci, ki živijo v Münchnu in okolici, prihajali ob nedeljah k *slovenski maši* v cerkev Sv. Duha sredi Münchna, bi bila najbrž cerkev premajhna. Od sto do dvesto nas pa kljub temu, da so odšli mnogi zadnje čase domov, še vedno nedeljo za nedeljo prihaja k tej maši.

Otroci, ki obiskujejo naš slovenski predšolski ali šolski tečaj, bodo na *materinskem dnevu* deklamirali in peli in tako pokazali, česa so se naučili.

Tečaj za ročna dela se vrši v skromnem obsegu naprej.

Malo več je treba povedati o našem letošnjem *pustovanju*.

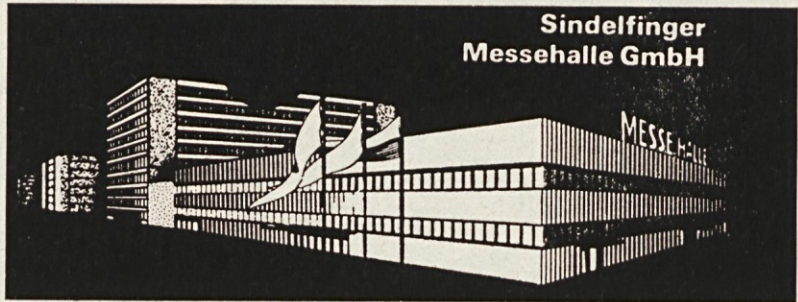
Udeležba je bila znatno večja, kot je bilo pričakovati: nad 800 obiskovalcev je bilo. Igral je kvintet Jožeta Kroljča in nam tako ustvaril vesel, domač večer.

Pevski zbor Doneči zvon je občuteno zapel štiri pesmi. Skoraj nemogoče je ustvariti v dvorani zelo tišino, kot bi jo petje zasluži, pa je bila pozornost poslušalcev kljub temu zadovoljiva. K veselim tekmam so se prijavili prostovoljci iz različnih krajev Slovenije, tudi zmagovalci so odnesli nagrade v različne kraje, največ na Štajersko.

Seveda je bilo srečk za srečolov premalo, čeprav jih je bilo 3000. Električni šivalni stroj, vreden 600 mark, je odšel v Kranj, za 200 mark posteljnine v Sodražico, 100 mark vredni ekonomski lonček pa v Višnjo goro. Ostalih 297 dobitkov se je razpršilo dobesedno po vsej Sloveniji.

Razpoloženje je bilo odlično in prireditvev je lepo uspela. Treba bo pa drugič poskrbeti, da bodo na

Binkoštno srečanje 1976

V tej moderni dvorani „Messehalle“ v Sindelfingenu pri Stuttgartu se bodo srečali na binkoštno nedeljo, 6. junija 1976, slovenski delavci iz srednje in južne Nemčije.

Začetek družabne prireditve bo takoj po slovesni maši, ki bo letos ob 12. uri v cerkvi Heilige Dreifaltigkeit, Bleichmühlenstraße, Sindelfingen.

podobnih prireditvah kar se le da samo naši rojaki.

Krščeni so bili: Magda Padežnik, hčerka Marjana in Marije, roj. Polič; Robert Lah, sin Janka in Kristine, roj. Svenšek; Milan Kroljč, sin Milana in Zlatke, roj. Buser; Gregor Gorenjc, sin Slavka in Marije, roj. Horvat. Staršem čestitamoh, otrokom pa želimo vse dobro v življenju!

AUGSBURG:

Čeprav za naše slovensko pustovanje, ki smo ga imeli v znani gostilni „Pri Julijanu“ v Rettenbergenu, ne daleč od Augsburga,

nismo delali prevelike reklame, pa se nas je vseeno zbralo kar precej. Ansambel „Štajerski fantje“ se je dobro odrezal, saj je s prijetnimi domačimi melodijami ustvaril pravo slovensko vzdušje. Dokaz za to je: Čeprav so kazalci na uri že kazali na skrajni čas za slovo, pa je vendar še večina prisotnih zahtevala nove in nove viže.

Prvič smo na naši prireditvi imeli tudi srečolov in sicer kar 250 dobitkov. Ob tej priliki se v imenu prirediteljev zahvalim vsem, ki ste razumeli našo stisko in nam poklonili precej lepih dobitkov. Posebej naj omenim velikega prijatelja Slovencev g. Karla Zauner-

V Krefeldu pred božičem.

Skupina otrok pri slovenskem šolskem tečaju v Münchnu.

Predšolski otroci pri tečaju v Münchnu pojo.

ja iz Augsburga, ki nam je poklonil večji del dobitkov. Prav tako ne smem pozabiti g. Toneta in g. Stanka, ki sta imela s tem največ dela in skrbi. Gospa Kristina in gospa Irena sta zelo prizadevno prodajali srečke. Čeprav je imela vročino in glavobol, je gospa Irena vendar vztrajala do konca in pomagala, kjer je bilo potrebno. Da njena bolezen ni bila samo prehlad, se je pokazalo naslednji dan, ko je dobila pljučnico...

Vsem, ki ste pomagali, da je prireditve uspela, naj velja naša zahvala, tistim pa, ki so s svojo navzočnostjo in primernim zadržanjem dokazali, da radi prihajajo na slovenske veselice, pa ključemo: na svidenje spet jeseni na „Vinski trgatvi“!

V nedeljo, 15. februarja, je bila med slovensko mašo *krščena* Martina Redenšek, hči Franca in Katarine, roj. Špilak. Sedaj stanujejo v Ottmaringu. Za botra sta bila Jože Kastelic in njegova soproga. Martini, ki bo delala družbo in veselje staršema in svoji starejši sestrici, želimo vso srečo, staršem pa naše čestitke!

WALDKRAIBURG

V soboto, 7. februarja, se nas je po maši zbralo v gostišču „Nolli“ zares lepo število. Bilo nas je več kot 200. Seveda so bili med Slovenci tudi mnogi domačini,

prijatelji naših ljudi in naše pesmi. Svojo nalogo so dobro opravili „Štajerski fantje“, ki so se prvič predstavili našim rojakom iz Waldkraiburga in okolice. V lepo okrašeni dvorani je bilo opaziti kar precej izvirnih pustnih mask, celo pravi indijski Sari. Tudi domača plesna skupina s polurnim programom je požela precej odobranja in hvale. Za bogat srečolov so se potrudili in dobitke zbrali: Jože, Rajko, Slavko, Franc, Jože in gospa Arnuš, poleg tega so mnogi od teh sodelovali pri organizaciji prireditve. Naj omenim še gospoda ing. Erwina Wegnerja, ki s svojo ženo Ivanko, Slovenko, vedno rad pomaga če je potrebno. Tudi sedaj je s svojim prijetnim glasom vodil prireditev kot napovedovalec. Tudi g. Johan in njegova žena sta pokazala z delom čut za slovensko skupnost. Hvala vam, dragi prijatelji za trud, mi pa želimo, da bi se, če prej ne, v jeseni spet zbrali, da podoživimo košček domovine v tujini.

Lani je Johana Drevenšek praznovala svoj 80. rojstni dan med svojimi domačimi. Rojena je bila 5. aprila 1895 v vasi Gruškovje, župnija Sv. Trojica v Halozah. Njeno življenje je bilo bogato posuto s trpljenjem. Že zelo mlada se je poročila s precej starejšim vdovcem, ki je imel 2 otroke. V zakonu so se ji rodili še štirje otroci. Kmalu je postala vdova in sama skrbela za 6 otrok. Preživljala se je samo s kmetijo in moška dela na kmetiji je opravljala sama,

kljub rahlemu zdravju. Vendar je tako zrasla s haloško zemljo, da bi tudi danes kljub velikemu trpljenju, rada spet živela tam, kjer je bila v mladosti.

Danes živi pri svoji hčerki Gertrud Arnuš v Waldkraiburgu, ki lepo skrbi za svojo mamo, čeprav tudi njej življenje ni bilo posuto z rožami, saj se podobno kot njena mati tudi sama kot vdova s številno družino težko prebija skozi življenje in še v tujini. Gospa Johana ima danes 11 vnukov in 14 pravnukov.

Slovenci iz Waldkraiburga, ki jo dobro poznamo, ji želimo predvsem boljšega zdravja in še mnogo veselih let med nami.

ROSENHEIM

Nekaj Slovencev se nas je zbralo tudi v Rosenheimu, po maši 22. februarja v gostišču, ki ga vodijo Slovenci, da pokažemo, da je pustovanje tudi slovenski običaj. Harmonikar Lojze in kitaristka gospa Kolednik sta skrbela za dobro voljo. Otroci so se zabavali z napihovanjem balonov, vsi pa smo zapeli še nekaj veselih. Popolno veselje pa nam je kalila zavest, da v bolnici že skoraj mesec dni leži v nezavesti naš rojak g. Fran-

Johana Drevenšak je praznovala lani 80. rojstni dan.

ce Konilo iz Iga. Mi vsi mu želimo, da bi čim prej okreval in se zopet nasmejan, kot je vedno bil, vrnil med nas.

nizozemska

Velika noč: Velikonočna procesija s sveto mašo bo na velikonočno jutro ob pol osmih v Heerlerheide. Pridite!

Priporočamo se za sodelovanje pri „postni akciji“.

Slovenski šoli za starejše in mlajše, ki ju požrtvovalno vodi g. Hamers, zelo lepo delujeta. Čestitamo vsem, posebno pa g. učitelju.

švedska

Hitro se bliža čas naših spomladanskih srečanj. Te dni, v začetku marca, je padla odločitev glede našega srečanja v Vadsteni.

V soboto, 1. maja, ste vsi iz širne Švedske vabljeni na grob svete Birgite, da se tam skupno namolimo, napojemo in naužijemo

naše kulture in družabne pristnosti.

Kot po navadi bo ob 11.30 maša v katoliški cerkvi na Myntbacken 2, potem pa procesija v protestantsko cerkev, kjer bodo pete liturgije.

Nedaleč od cerkve je rezervirana dvorana za našo kulturno in družabno prireditev.

Pred 1. majem pa bodo maše: v soboto, 24. aprila, ob 16.00 v Nybro, Ansgargarden; v nedeljo, 25. aprila, ob 10.00 v Olofströmu, Södra-Hallen in ob 18.00 v Malmö, Erik Dahlbergsg. 28.

V nedeljo, 2. maja, pa bo *prvič maša in srečanje* v Karlskogi, Akargatan 20. Ljudje iz Karlskoge, Deggerforsa, Hälleforsa, Kristinehmana, Laxa in drugih krajev tam okoli, bi imeli tako prvič priliko doživeti slovensko mašo.

Sledijo maše:

V soboto, 8. maja, ob 16.00, HALMSTAD, Norravägen 10; v nedeljo, 9. maja, ob 18.00, GÖTEBORG, Parkgatan 14; v nedeljo, 16. maja, ob 12.00, LANDSKRONA, Midhemsv. 40; ob 17.00 HELSINGBORG, Skanegatan 20; v soboto, 22. maja, ob 10.00 BORAS, Fjällgatan 34; v nedeljo, 23. maja, ob 12.30, JÖNKÖPING, Klostergatan 70; v četrtek, 27. maja, ob 11.30, ÖREBRO, Skolgatan 13; ob 16.00, KÖPING, Brunnsvägen 2; v nedeljo, 30. maja, ob 10.00, ESKILSTUNA, Djurgardsv. 32; ob 17.00, STOCKHOLM, Folkungag. 46.

Kot vedno, dobite pravočasno osebna povabila, maše pa bodo objavljene tudi v „Tednem pregledu“ in „Katolsk Observatör-u“.

Vse dobro in pristrčne pozdrave

Vaš p. Janez Sodja.

švica

Cerkev nas vabi, naj v postnem času krotimo in premagujemo v

sebi slaba nagnjenja. Naj se povežemo s Kristusom z molitvijo in po zakramentih, da bomo z vstalim Kristusom, kot pravi kristjani, zaživelj sveto življenje.

Da se boste lažje poglobili v skrivnost Velike noči in lažje opravili svoje krščanske velikonočne dolžnosti, vam bo na razpolago od 3.—18. aprila izredni spovednik in govornik za pripravo na Veliko noč. Povsod bo prilika za sv. spoved eno uro pred mašo.

V aprilu bodo *slovenske maše* v Švici po sledečem sporedu:

Na 1. nedeljo, 4. aprila: Amriswil in Fribourg ob 10. uri dopoldne, Zürich/Guthirt ob 16. uri in Bern ob 17. uri.

V soboto, 10. aprila: Winterthur ob 17.30.

Na 2. nedeljo (cvetna nedelja), 11. aprila: Solothurn ob 10. uri, Appenzell ob 11. uri dopoldne (pri kapucinih), Olten in St. Gallen ob 16. uri.

Razen rednega mesečnega bogoslužja bo v Kapuzinerheimu na Seebacherstr. 15, Seebach-Zürich maša na *veliki četrtek ob 20. uri* in na *veliko soboto ob 16. uri* z blagoslovom jedil. Blagoslov jedil bo na Veliko noč povsod, kjer boste prinesli.

Maše na Veliko noč: v Amriswilu in Solothurnu ob 10. uri dopoldne in v Zürichu/Guthirt ob 16. uri.

V drugih krajih, kjer so manjše skupine, bo sv. maša in priprava na velikonočne praznike med tednom po dogovoru. Na novo bo mesečno vpeljana maša v Engelbergu, Vispu in Genevi.

Materinski dan. V maju bomo slavili materinski dan in sicer za Zürich in vzhodno Švico v nedeljo, 2. maja, za centralno in zahodno Švico pa v Oltenu 9. maja. Podrobnejši program in vabilo boste dobili naknadno.

Binkoštni izlet in romanje v Locarno „Madona del Sasso“ bo 5. in 6. junija. Potovali bomo z av-

slovinci ob meji

KOROŠKA — Sklep vseh treh v parlamentu zastopanih strank o štetju Slovencev na Koroškem, ki naj bo potem podlaga za uresničitev določb 7. člena državne pogodbe, je med koroškimi Slovenci povzročil nezadovoljnost, dvom nad iskrenostjo demokratičnega duha v strankah. Slovenci gledajo v tem sklepu popuščenje velenemško-nacionalnim krogom, ki hočejo čimprej dokončati germanizacijo Koroške. — Slovenski Korošec, Karel Schnabl iz Zahomca na Zilji, je na olimpijadi v Innsbrucku dobil bronasto in zlato medaljo. Ko so ga v domači vasi pozdravili tudi slovensko, so začeli kričači od drugod protestirati, tudi radijski mikrofoni je ob slovenski govoric utihnil. Vse to kaže, kako zastupljeno je ozračje na Koroškem in kako so Slovenci pod psihičnim pritiskom nemško-nacionalnih krogov. Srebrno medaljo, v spustu je dobila Brigita Točnik izpod Dachsteina, ki pa je po prednikih verjetno naše gore list. — Namesto po Božiču so bili slovenski kulturni dnevi v Celovcu šele v februarju. V oči je padlo, da je bilo letos manj študentov pri predavanjih, da ni bilo slovenskih razmnoženin na voljo. Predavatelji so bili deloma iz Slovenije, deloma Korošci. — Proti štetju posebne vrste, ki so ga sklenile tri stranke, se je organiziral poseben akcijski komite, ki je pobiral podpise kulturnikov in znanstvenikov. Veliko uglednih univerzitetnih profesorjev, umetnikov in časnikarjev

je podpisalo protest proti temu štetju. Tudi Katoliško moško gibanje Avstrije je na svoji pomladni konferenci izrazilo solidarnost s Slovenci na Koroškem in zahtevalo posebno zaščito manjšine. — Mnogi bravci „Naše luči“ ne vedo, da sta tudi avstrijska skakalca Wallner in Millonig koroška Slovenca, tudi doma iz Zahomca na Zilji. — Slovenska prosvetna društva iz Bilčovsa, Kotmare vasi, Sveč in Št. Jakoba so skupaj organizirala 1. Rožanski izobraževalni teden s prireditvami na raznih krajih v tednu od 7. do 14. marca. — Krščanska kulturna zveza v Celovcu je pripravila glasbeni koncert v Celovcu in Beljaku. Sodelovali so Graški študentje, izbrani zbor Slovenske gimnazije in Petelin-Gallusov zbor.

GORIŠKA — Slovensko katoliško prosvetno društvo v Števerjanu, ki nosi ime po pokojnem goriškem nadškofu Sedeju, je imelo svoj občni zbor. V okviru društva delujeta dva pevska zbora, otroški in mešani, dramski odsek. Za pošolsko mladino hočejo ustanoviti posebno veroučno skupino, ki naj mladino vzgaja in oblikuje tudi versko. — V Verdijevem gledališču v Gorici so slovenske osrednje šole privedile skupno proslavo na čast pesniku dr. Francetu Prešernu. — Goriška Mohorjeva družba je izdala kot Mohorjev knjižni dar za leto 1976 Koledar, ki je nekaj zbornik na 222 straneh; dalje drugi del Kobalove knjige „Svetovni potnik pripoveduje“, Jožka Kralja „Moja Tolminska“ in 2. snopič Primorskega slovenskega biografskega leksikona. — Kat. prosvetna zveza je privedila vrsto predavanj, ki jih je imel zdravnik dr. Andlovic iz Šempetra pri Gorici. Zdravnik je kazal film in diapozitive o slovenski himalajski odpravi na 7400 m visoki Kangbačen.

TRŽAŠKA — Dekliški zbor je v prostorih kulturnega krožka Devin-Štivan priredil uspešen koncert. — V Slomškovem domu v Bazovici je udeleženec slovenske himalajske odprave Marjan Manfreda govoril in kazal diapozitive o slovenski odpravi preko južne stene 8481 m visokega Makaluja. To je najvišji vrh, na katerega so se slovenski gorniki doslej povzpeli. — Tudi v Trstu so proslavili pesnika dr. Franceta Prešerna. Študirajoča mladina je pripravila svojo proslavo, prosvetna društva pa spet svojo. Obe sta bili v tržaškem kulturnem domu. — Na Fernetičih, kjer je tržaški mejni prehod v Slovenijo, hočejo graditi veliko tovarno postajališče, čemur se pa domačini upirajo, ker bo to novo potujočanje repentabske občine, ki ima doslej še slovensko večino. — Že 300 let je stara cerkev v Maškovljah. V nedeljo, 8. februarja, je bila prvič, odkar cerkev stoji, v njej birma, ki jo je delil goriški nadškof mons. Cocolin. — V Trstu se je začel proces proti zločincem v tržaški Rižarni, kjer je v krematorijski peči našlo smrt več kot 2000 oseb, med njimi največ Slovencev. — Pri Sv. Jakobu v Trstu je zatisnil oči duhovnik Ivan Omersa v 83 letu starosti. Doma je bil v Tržiču na Gorenjskem, pa je prišel mlad v Trst in je 60 let služboval v župniji sv. Jakoba v Škednju. Bil je markantna osebnost med slovenskimi duhovniki na Tržaškem. Pokopal ga je nadškof Cocolin.

BENEČIJA — Na fakulteti za tuje jezike in književnost v Vidmu se je 81 študentov prijavilo za študij slovensčine. Zanimivo je, da takšne stolice na tržaški univerzi ni. — Veliko prahu je dvignila prepoved pouka slovensčine na šoli v Ukvah. Tamkajšnji župnik je prosil, če bi smel po verouku tudi prostovoljce poučevati v slovensčini. Preden je bilo dano uradno dovoljenje v Vidmu, je prišlo iz Trbiža začasno dovoljenje in šola se je začela. 16. februarja pa je prišla prepoved od šolskega skrbništva v Vidmu. Ker pa je prepoved protiustavna, so začeli odgovornost prevračati iz enega hrbta na drugi. Župnik se je s poukom umaknil v cerkev. Zanimivo je to, da se je k pouku prostovoljno prijavilo $\frac{2}{3}$ šolarjev.

tobusom iz Züricha-Luzern-Locarno (Madona del Sasso)-Brig-Sion (Valis)-Lausanne-Biel-Solothurn-Zürich. Prijavite se pri svojem dušnem pastirju-misijonarju. Interesenti bodo takoj dobili točna pojasnila.

Krsti: Roman Cviki, sin Franca

in Helene, r. Škrjanec; Robert Počivalnik, sin Jožefa in Olge, r. Osojnik; Lucija Laknar, hči Janeza in Ivanke, r. Šuštarčič. Čestitamo.

Blagoslovljene velikonočne praznike voščita vsem rojakom v tujini in domovini z najboljšimi željami slovenska misijonarja v Švici.

slovinci po svetu

ARGENTINA — V argentinskem olimpijskem moštvu so bili tudi štirje Slovenci iz Bariloč in sicer oče in trije sinovi. France Jerman večkratni argentinski prvak v teku na dolgih progah je kot trener spremljal svoje 3 sinove, ki so na olimpijadi nastopili v teku na dolgih progah. — Kulturno-politični 14-dnevnik „Sij slovenske svobode“ je po daljšem premoru, ki ga je povzročila bolezen in smrt njegovega urednika g. Rudolfa Jurčeca, spet začel izhajati. Izhajal bo mesečno. Uredništvo je prevzel prof. Alojzij Gerzinič. List izhaja v Buenos Airesu. — V Castelarju je umrl Avgust Čop. Pokojni je bil brat znanega slovenskega jeseniškega plezalca in tovarniškega delavca tudi že pokojnega Joža Čopa. — Ob desetletnici, odkar sta izginila v ledenikih pod Tronadorjem slovenska akademika Tomaž Kralj in Božo Vivod, je izseljenski duhovnik Franc Bergant opravil pod Tronadorjem zanju in za žrtve Andov mašo zadušnico. — Polnih 43 let že obiskuje revija „Duhovno življenje“ slovenske naseljence v Argentini. Ustanovil jo je pokojni g. Hladnik. Nekaj let jo je urejeval tudi sedanji urednik „Naše luči“. Naj ji Bog in uredniki dajo še dolgo življenje.

KANADA — Slovensko torontsko letovišče je služilo vso zimo kot zimski športni center, kjer se je bilo mogoče smučati in na jezercu drsati. Višek je bila pustna nedelja, ko so v Baragovem domu blagoslovili križ, ki ga je napravil kipar Francé Gorše. — V župniji Marije Pomagaj v Torontu je bilo v letu 1975 27 krstov, 14 porok in 6 pogreb. S pomočjo dobrotnikov so odplačali 12 tisoč dolarjev dolga. Vse to dokazuje, da je župnija živa. — V cerkvi Notre Dome v Montrealu so januarja imeli mašo narodov. Ob nadškofu se je zbralo 20 izseljenskih duhovnikov. Mnogi Slovenci so bili navzoči pri maši v narodnih nošah. V Montrealski slovenski župniji je bilo lani 15 krstov, 6 porok in 1 pogreb. 20 otrok je prvič pristopilo k obhajilu. — V župniji Brezmadežne v Novem To-

rontu so imeli misijon, ki ga je vodil lazarist Franc Sodja iz Buenos Airesa. Živahno je bilo družabno življenje v predpustnem času, ko so si sledile prireditve za prireditvijo. — Obe torontski župniji je obiskal misijonar lazarist Franc Buh iz Madagaskarja. Na Madagaskarju delujejo poleg lazaristov tudi duhovniki iz vseh treh slovenskih škofij.

ZDA — Pevsko društvo „Slavček“ je izdalo drugo ploščo z zborovskim petjem, dvospevi in odlomki iz slovenske opere „Gorenjski slavček“. — Liga kat. slovenskih Amerikancev je priredila ligin dan v Torontu. Iz Fairfielda (Conn.) je prišel za to priložnost zbor „Zvona“. — Pred pustom je zbor „Zvon“ priredil lastni koncert v Fairfieldu v Connecticutu. Po koncertu so posedeli ob potici in pijači. — V Chicagu so proslavili „zlate“ člane KSKJ (Katoliška slovenska kulturna jednota). Okrog 150 članov je, ki so že 50 let člani tega kulturnega društva, ki obhaja letos že 83 let obstoja. — 25. jan. so v Chicagu proslavili Baragov dan, ki ima namen buditi med rojaki zanimanje za slovenskega svetniškega kandidata, nekdanjega Marquetteškega škofa Friderika Barage.

SODBA FRANCOSKEGA PISATELJA O TITOIZMU

„Titoizem je res dal Titu malo več svobode nasproti Moskvi, ni pa prinesel nič več svobode Jugoslovanom nasproti Titovemu režimu.“

Jean-François Revel, „La tentation totalitaire“, Pariz, 1976, str. 29.

Pabečki

Kakšna je moč slovenske Cerkve danes, po tridesetih letih življenja v teoretično indiferentnem, praktično pa nenaklonjenem družbenem prostoru? Katere so pozitivne poteze današnje Cerkve v Sloveniji?

1. *Politično je neobremenjena. Včasih je bil čas tak, da so se duhovniki skoraj morali udejstvovati tudi v politični areni. Časi so se spremenili in danes Cerkev sama v svetovnem merilu veleva duhovnikom proč od dnevne politike. Katoliški laiki imajo sicer dolžnost angažirati se tudi v politiki, a v*

današnji Sloveniji nepartijski ne smejo imeti nobene besede na tem področju. To je sicer krivica do vernih, dobro je pa v toliko, da niso soodgovorni za nedemokratični sistem in vse, kar iz njega izvira.

2. *Tudi socialno je neobremenjena. Kdo bi si upal današnji slovenski Cerkvi očitati bogastvo? Vse, kar ima, ima od prostovoljnih darov socialno šibkejših slojev, na kar je lahko upravičeno ponosna. Današnji slovenski bogataši so drugje, ne pri Cerkvi.*

3. *Ne izvaja nikakršnih moralnih pritiskov. Včasih je bilo drugače: že celotno okolje, ki je bilo vsaj na zunaj krščansko, je nekako sililo nad neverne v cerkveno prakso. Danes tega ni več. Nihče nima od tega, da je kristjan, koristi, mnogi pa nemalo škode. Danes se mora vsakdo za vero zavestno odločiti.*

4. *Postaja vedno bolj prostor svobode. Praktično je Cerkev doma edina druga možnost k marksizmu, ki je vsak dan bolj dolgočasen in so ga ljudje vsak dan bolj siti. Katere koli stran katerega koli časopisa odpreš ali katere koli gumb katere koli radijske ali televizijske oddajne postaje zavrtiš, vselej udarijo vate besede iz marksističnega katekizma. Edino v cerkvi ni treba poslušati teh besed in fraz.*

5. *Poziva k temu, kar je v človeku najboljšega. Kolikor bolj vabi materialistični svetovni nazor ljudi k pehanju za denarjem ali k moralni nevezanosti (npr. Antena), toliko bolj postaja možnost, biti dober, delati dobro, dragocena. In ta možnost je čedalje bolj, se zdi dana doma izključno v krščanstvu.*

6. *Ima pri ljudeh silen ugled. Danes vlada v Sloveniji splošno prepričanje, da je Cerkev nekaj resnega, iskrenega in poštenega, nekaj, čemur lahko vsakdo zaupa. To prepričanje je toliko večje, kolikor bolj druge družbe odpovedujejo.*

Vse te poteze skupaj ustvarjajo moč današnje slovenske Cerkve, ki je tako velika, kot zlepa ne kdaj v preteklosti. Ta moč vzbuja veliko upanja tudi za bodočnost.

Čebelnjak pri rojstni hiši Josipa Jurčiča na Muljavi.

(Nadaljevanje z 19. strani)

potek mu je bil domač, vendar zato nič manj grozljiv. Bedel bo do polnoči, nato bo zaspal, vendar bo njegovo spanje nemirno in lahno. Preden bodo petelini naznanili prvo zoro, se bo sunkoma prebudil zavoljo silne bolečine v želodcu in s polnimi usti grenkega okusa po žolču in krvi. Slaboten in razburjen od gnusa se bo zvrlel do kopalnice, tam zaužil pomirjevalno tableto in se vrnil v posteljo. Malo pred zarjo bo spet zaspal za eno uro ali največ dve, ne zadosti, da bi se odpočil, pa vendar toliko, da bo lenobno in usihajoče življenje še plalo po njegovih žilah.

Čudna mešanica strahu in groze se ga je pollaščala: strah pred smrtjo, sram zavoljo počasnega razkrajanja, nadzemeljska samota vernika v navzočnosti Boga brez obličja, v katerega veruje, ne da bi ga videl, in ki ga bo kmalu spoznal brez zagrinjala in bleščečega ob sodbi. Občutku strahu in groze ni mogel uteči s spanjem in ga tudi ni mogel zarotiti z molitvijo, ker se mu je molitev sprevrgla v suhoparno dejanje volje in mu ni mogla ne udušiti bolečine ne prinesiti olajšanja.

Nocoj je kljub utrujenosti skušal odlašati z vicami. Sleklet se je,

si nadel pižamo in jutranjo haljo, si nataknil copate in stopil na balkon.

Visoko nad dolino je bil videti mesec kot srebrn čoln, miren sredi jasnega morja. Pomarančevci so se hladno lesketali in oljčni listi so se bleščali kot konice bodal iz zvite gmote senc. V nižini je spokojna voda za zagrado débél in gručša odsevala prgišče zvezd, obronki gričev pa so obkrožali pokrajino in izključevali neskončni prostor vekov.

Blaise Meredith je ogledoval pokrajino in videl, da je dobra. Dobra je narava sama v sebi in dobro je človekovo delo. Človek ne živi samo od kruha, a brez kruha ne more živeti. Starodavni menihi so mislili enako. Sredi pustinje so zasadili križ in takoj začeli saditi koruzo in sadno drevje. Dobro so vedeli, da je človek bitje iz mesa in duha in da more duh delovati le v telesu in prek telesa. Kadar telo zboli, se moralna odgovornost človeka zmanjša. Človek je misleči trs, toda ta mora biti trdno zasažen v črno zemljo in treba mu je zalivati korenine in ogrevati ga mora sonce.

Avrelij, valentski škof, je bil praktičen človek, a krščanski praktični človek. Bil je dedič najbolj starodavnega in pravovernega cerkvenega izročila: ilo in trava in žival so izdelek istega stvariteljskega dejanja, ki je oblikoval člove-

ka. Bili so dobri sami v sebi, popolni v svoji naravi in v zakonih, ki vodijo njihovo rast in odmiranje. Le človekova zloraba jih je lahko sprevrgla v orodje zla. Zato je vsaditi drevesce pobožno dejanje. Spreminjati nerodovitno zemljo v plodno, je sodelovanje pri stvariteljskem delu. Učiti druge ljudi teh reči, pomeni napraviti jih udeležene pri božjem načrtu... Pa vendar je bil valentski škof Avrelij za mnoge sobrate sumljiv človek.

To je skrivnost Cerkve, da lahko združuje v živi enoti človekoljube kot Marotta, uradnike kot Blaise Mereditha in zarobljenke kot Kalabreža; reformatorje, upornike in stroge prilagodljivce; politikantske papeže in redovniške bolničarke, posvetne duhovne in pobožne antiklerikalce. Zahteva brez-pogojno sprejemanje opredeljenega nauka in dovoljuje izredno različnost v podrejanju pravilom.

Nalaga ubožstvo svojim redovnikom in igra na svetovnih finančnih trgih prek vatikanske banke. Oznanja nenavezanost na svet in zbira posesti kot katera koli javna družba. Bila je trda z lastnimi reformatorji in vendar je podpisala konkordate s tistimi, ki so jo hoteli uničiti. Je najbolj trda in stroga skupnost na svetu za tiste, ki v njej živijo, pa vendar želijo vsi njeni člani umreti v njej in papež, kardinal ali pa perica hvaležno sprejemajo sveto popotnico iz rok najbolj preprostega podeželskega duhovnika.

To je bila skrivnost in protislovje in Blaise Meredith je veliko težje to razumel in sprejel sedaj kot pa pred dvajsetimi leti. To je bilo, kar ga je vznemirjalo. Ko je bil zdrav, je njegova pamet mirno sprejemala misel o božjem posegu v človeške zadeve. Sedaj, ko mu je življenje počasi otekalo, se je krčevito oprijemal najbolj preprostega izraza telesnega trajanja: drevesa, cvetke, spokojne vode v jezeru pod večno lučjo meseca.

Lahen vetrlič je zavel po dolini, listje je zašelestelo in zvezde v jezeru so zaplesale. Mereditha je streslo ob nenadnem hladu, stopil je v sobo in zaprl okna. Pokleknil

je na klečalnik pod Kristusovo podobo iz lesa in začel moliti:

„Oče naš, ki si v nebesih...“

Toda nebo se mu je zaprlo in od Očeta brez obličja ni bilo odgovora za njegovega na smrt bolnega sina.

3. poglavje

Stojé na pragu svoje hiše je doktor Aldo Mayer opazoval leno prebujanje vasi v novi dan.

Najprvo je stara nona Pattuci odprla vrata, naglo pregledala tlakovano cesto od konca do kraja, jo pretekla in spraznila posodo čez plot vinograda. Potem se je kot coprnica tatinsko vrnila v hišo in zaloputnila z vrati. Kot da bi bilo to znamenje, je čevljar Felici stopil iz hiše v majci, hlačah in cokljah, zehal in se praskal pod pazduho ter gledal sončno luč na strehi nove bolnišnice v Gemelu Maggiore, dve miljii stran, na nasprotni strani doline. Po trenutku opazovanja je zakašljajal, pljunil na tla in začel odstranjati zapahe z oknic.

Takoj so se odprla vrata župnišča in zibaje je stopila ven Roza Benzoni, debela in brezoblična v svoji črni obleki, da bi zajela vodo iz vodnjaka. Komaj je odšla, se je odprlo zgornje okno in prikazala se je siva in skuštrana glava očeta Anzelma, ki se je razgledoval kot želva v jutranjem opreznem ogledovanju.

Nato je kovač Martin, teman kot kostanj, čokat in s prsnim košem kot sodčkom, odprl vrata svoje kovačnice. Ko so odjeknili prvi udarci s kladivom po nakovalu, je oživela vsa vas. Ženske so zlivale umazano vodo, bosa dekleta so hitela k vodnjaku in z zelenimi pletenkami na glavi lovila ravnotežje, na pol goli otroci so lulali ob plotu in prvi kmetje so z razcapanimi suknjiči čez ramo in s kruhom ter olivami v culi odhajali na polje.

Aldo Meyer je vse to opazoval brez zanimanja in brez zagrenjenosti, čeprav so se nekateri, ko so šli mimo njega, ozirali stran ali pa delali znamenje proti uroku v smeri njegovih vrat. Nje-

gova brezbržnost za sovražnosti je razodevala stopnjo njegovega razočaranja. Vsakdanji prizori in zvoki so mu bili dobro znani: ritmično nabijanje s kladivom, ropotanje voza, ki ga je vlekel osel po tlakovani cesti, vpitje otrok, prepripi žensk, vinogradi in oljčni nasadi po pobočju do njiv v dolini, na pol razpadajoče kočé, ki so se vrstile ob poti, vijóči se k dvorcu na vrhu hriba, bleščanje vzhajajočega sonca v naprednem naselju na bližnjem hribu, kjer je svetnik delal čudeže za turiste, medtem ko je Maria Rossi z njegovo relikvijo na nabreklem trebuhu ležala mrtva zavoljo poroda.

Vsak dan si je obljubljal, da bo povezal svojo ropotijo in odšel v druge kraje in začel novo življenje, te zanikrne ljudi pa prepustil njihovi lastni zarobljenosti. Toda vsako noč se je razblinil njegov sklep, on pa je pil, dokler se ni zvrnil na posteljo. Nadležna renica je bila namreč ta, da ni imel nikakršne prihodnosti in tudi ne kraja, kamor naj bi šel. Kar je imel najboljšega, je razdal tu: vero, upanje in ljubezen. Razdal se je do izčrpanosti, do izžetosti, in vendar brez slehernega haska, zavoljo jalovih tal, zavoljo nevednega in nevhvaležnega ljudstva.

Od daleč iz doline je zaslišal rahlo ropotanje motornega kolesa in, ko se je ozrl v tisto smer, je

prepoznal vespo s potnikom na zadnjem sedežu, ki se je vzpenjala po razdrti poti in dvigala oblak prahu. Prizor je bil vsakdanji, vendar je bil Aldu Meyerju v zabavo.

Vespa in pa grofičin avtomobil sta bili edini motorizirani vozili v Gemellu Minore. Vespa je izzvala nemir in začudenost, ki sta trajala že nekaj tednov. Njen lastnik je bil čudak, angleški slikar, ki je gostoval pri grofici v dvorcu na vrhu hriba. Contessa je bila gospodarica orne zemlje in pretežnega dela Gemella Minore. Slikar se je imenoval Nicholas Black. Njegov sopotnik je bil vaški fantič Paolo Sanduzzi, ki mu je služil za vodnika, za tovarno živinče in za učitelja krajevnega narečja in navad.

Za kmete je bil Anglež matto, norec, ki je blodil z risalnim zvezkom ali pa ostajal po cele ure sedeč na soncu in slikal oljčna drevesa in prevrnjene skale in vogle podirajočih se zgradb. Njegova obleka je bila prav tako čudaška kot njegove navade: škrlatno rdeča srajca, oguljene bombažaste hlače, sandale vrvenke in star slammik, spod katerega se je spak-

(Dalje na 38. strani)

Sentjur pri Celju.

otroški kotiček

Jezus je umrl in vstal

Na Oljski gori je Jezus molil. Z njim so bili tudi apostoli. Tedaj so prišli vojaki in Jezusa prijeli. Učenci so zbežali.

Jezusa so vojaki odpejljali v mesto. Na dvorišču sodne hiše so ga ogrnili z rdečim plaščem, mu dali na glavo trnjevo krono, pljuvali vanj in ga tolkli po glavi.

Jezus si je moral sam nesti križ na vzpetino Kalvarijo. Tam so ga pribili na križ. Zelo ga je bolelo, ko so mu žebliji prebodli roke in noge, a ni tožil.

Ob treh popoldne je umrl.

Potem so ga sneli s križa in ga pokopali.

V nedeljo zgodaj zjutraj pa je Jezus spet zaživel: premagal je smrt in prišel živ iz groba. Bil je ves presijan od božje luči.

za vsak dan

Jezus je obljubil tudi nam, da bomo nekoč vstali. Potem bomo živeli z njim v nebesih v neskaljenem veselju.

A nebesa si je treba na neki način zaslužiti. Zato poskušamo dan za dnem živeti čimbolj tako, kot je živel Jezus: brez greha!

Radi se učimo za šolo. Radi pomagamo doma. Dobri smo do drugih otrok. Radi molimo. Ob nedeljah se srečujemo z Jezusom v cerkvi. Kadar se da, prejmemo tudi Jezusovo telo, da se tesno z njim povežemo.

PESMICA O KRUHKU

Mamica bi kruhek pekla,
toda moke ni.

„Teci, teci,
mlinu reci,
žita naj zdrobi!“

„Rad bi zlato mlel ti žito,“
mlinček ropota.

„Teci, teci,
njivi reci,
naj pšenice da!“

Dala njiva bi pšenice,
toda zrela ni.

„Teci, teci,
soncu reci, naj jo pozori!“

Sonce žito pozorilo,
mlinček ga drobi,
oj, že kruhek,
dobri kruhek
iz peči diši!

Vida Brest

otročki kotiček

VELIKA NOČ JE TU

Janko in Metka sta nesla na cvetno nedeljo v cerkev butari. Na njih so se rdečila jabolka in se zlatile pomaranče. Z butarama sta skupaj z ostalimi otroki pri procesiji pozdravljala Jezusa, kot so ga Judje pozdravljali v Jeruzalemu s palmovimi in oljčnimi vejami.

Na veliki četrtek sta šla z mamo in atom k večerni maši. Tudi posvečeni kruh sta prejela, kot so ga zaužili apostoli pri zadnji večerji.

Ata je povedal, da umivajo škofje po stolnicah nocoj dvanajstim starčkom noge, ker je Jezus med zadnjo večerjo svojim učencem noge umil. Mama pa je rekla, da ta dan „odletijo zvonovi v Rim“ in se do velike nedelje ne bodo več oglasili.

Na veliki petek popoldne je bilo v cerkvi posebno lepo: duhovnik je bral o Jezusovem trpljenju in smrti, nato je razkril križ in ga šel bos poljubiti. Za njim so križ vsi poljubovali. Tudi Janka in Metke ni manjkalo med njimi.

Doma je potem mama že pripravljala žegen: gnjat, klobase, potico in hren. Ata pa je skupaj z otrokoma barval pirhe. Največ so jih pobarvali rdeče, v spomin na Jezusove kaplje krvi.

Na veliko soboto sta nesla otroka žegen v cerkev k blagoslovu. Pozno ponoči se je vsa družina udeležila „vstajenja“. Župnik je blagoslovil ogenj in stopil v temno cerkev s prižgano svečo. Potem so vsi v cerkvi prižgali sveče, končno se je prižgala luč. Tako je bilo

res čutiti, da je vstali Jezus posijal v temo sveta.

V nedeljo zjutraj je bila procesija. Kako lepe so velikonočne pesmi! Janko in Metka sta pela na vse grlo. Razcveten in od sonca obsijan pomladni dan je bil poln prekipevajočega veselja.

*Srebrna, srebrna košarica,
v njej zlata, prezlata zarjica;
na glavo zadela jo dekllica,
Poljančeva Marjetica.*

(Marjetica)

Ako hočes koga spoznati, mu
daj oblast!

Bolje je vrabec v roki kakor go-
lob na strehi.

Človek je tak, kakršno je nje-
govo pisanje.

poštni nabiralnik za otroke

POMLAD JE TU

Z atom in mamo in Blažem smo šli v nedeljo v naravo. Drevesa so spet zelena. Po travnikih je polno cvetov: zvončkov, trobentic in kronic. Tudi mačice že cveto. In sonce je spet močno.

Kako lep je svet pomladi!

Majda,
Linz, Avstrija

PIRHI

Kaj pomenijo pirhi?
Pomenijo kaplje Jezusove

krvi. Zato je prav, da so rdeče pobarvani.

Pomenijo pa tudi grob, iz katerega je Jezus prišel. Kakor se iz jajca izvali piščanček, tako je iz groba vstal Jezus.

Potica pomeni Jezusovo trnjevo krono. Hren pa žeblje.

Vse to mi je mama povedala.

Tatjana,
Köln, ZR Nemčija

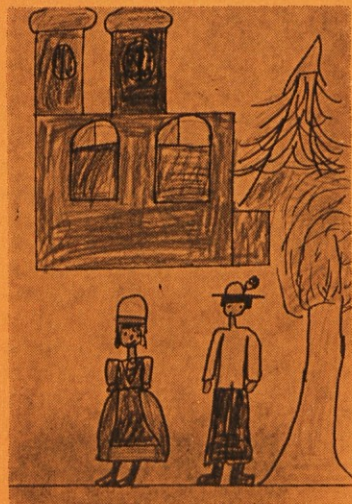
MAMI ZA NJEN DAN

Na materinski dan sem mamo razveselil na poseben način.

Povedal sem ji kratko pesem. Potem sem ji dal šopek nageljnov. In poljubil sem jo.

Kako sem vesel, če je moja mama vesela!

Peter,
Pariz, Francija

JANEZ IN MICKA
Katarina, Nemčija

Planina Zajamniki v Bohinju.

(Nadaljevanje s 35. strani)
 ljiivo režal obraz pohotneža v obdajajoči svet. Pri vsem tem se ni niti mogel sklicevati na mladost, saj je spolnil že trideset let, in ko so dekleta nehala vzdihovati po njem, so starejši začeli delati grobe opazke o njegovi zvezi z grofico, ki je živela v samotarskem sijaju za železnimi vrati svojega dvorca.

Aldo Meyer je slišal govorice, vendar jim ni dajal važnosti. Predobro je poznal grofico, in med bivanjem v Rimu je srečal veliko umetnikov in precej Angležev, ki so bili podobni Nicholasu Blacku. Bolj ga je skrbel Paolo Sanduzzi s svojim vitkim arabskim telesom, gladkim obrazom z bleščečimi in prebrisanimi očmi in z nasilnim ravnanjem od strani svojega čudaškega gospodarja. Skrbel ga je tem bolj, ker ga je on spravil na svet in je vedel, da je bil njegov

oče Giacomo Nerone, ki ga je ljudstvo začelo klicati za svetnika.

Vespa se je ustavila na spodnjem koncu vasi, deček je skočil na tla in Meyer ga je videl, kako teče po rebri k hiši svoje matere, ki je imela kamnito hišico sredi vrtička in v senci dreves.

Vespa se je hrupno pognala naprej in se malo kasneje ustavila pred Meyerjevo hišo. Slikar se je razkoračil in zakrilil z roko v teatrski pozdrav.

„Kako je kaj, doktor? Kaj je novega? Če mi lahko postrežete s kavo, vam bom hvaležen.“

„Zmeraj imam kavo pri roki,“ je dejal z nasmeškom Meyer. „Kako bi sicer mogel prestatati sončni vzhod?“

„Imate mačka od snoči?“ je hudomušno vprašal slikar.

Meyer je skomignil z rameni in šel pred njim skoz hišo na vrtiček, ograjen s plotom, kjer je staro figovo drevo s svojo krošnjo ščitilo pred soncem. Na grobo obtesani mizi, prekriti s kockastim prtom, so stale skodelice in krožniki kalabrijske keramike. Neka ženska je ravno devala na mizo pravkar pečen kruh, kos sira in skledo drobnega domačega sadja.

Po kmečki navadi je hodila bosa, oblečena je bila v črno bombažasto obleko in na glavi je imela črno ruto. Vse na njej je bilo skrbno čisto. Držala se je zvrnana. Njen obraz je bil grško lep. Nemara se je kak nekdanji naseljenec obrežja zgubil v notranjost in s kakšno žensko tukajšnjega plemena začel novo mešano raso. Bila je pri šestintridesetih letih. Imela je sina, vendar se ni zdebela kot hribovke. Njena usta in oči so razodevale zanimivo spokojnost. Pogled na obiskovalca jo je malce zmedel in pogledala je Meyerja nemo vprašujoče. On je molčal, vendar ji je namignil, naj odide. Medtem ko se je vračala v hišo, jo je slikar spremljal s pogledom in se pomenljivo nasmehnil.

„Presenečate me, doktor. Kje ste jo staknili? Nisem je še videl.“

„Od tukaj je,“ je hladno odvrnil

Meyer. „Ima lastno hišo in je zelo zadržana. Vsak dan prihaja, da mi očisti in skuha.“

„Rad bi jo slikal.“

„Ne bi vam svetoval,“ ga je odsekano prekinil Meyer.

„Zakaj ne?“

„Mati Paola Sanduzzija je.“

„Ah!“ Black je zardel in pustil zadevo.

Sedla sta za mizo in Meyer je postregel s kavo.

Po kratkem premolku je Black spregovoril živahno.

„Važne novice prinašam iz Valente, dottore. Včeraj sem šel tja po platna. Ves kraj je razburjen zavoljo pravic.“

„Za kakšne novice pa gre?“

„Gre za vašega svetnika Giacomo Neroneja. Po vsem sodeč ga bodo proglasili za blaženega.“

Meyer je brezbržno skomignil z rameni in srknil kavo.

„To ni nobena novica več. Že eno leto govorijo o tem.“

„Jaz pa trdim, da je,“ — pohotni obraz mu je zažarel od zlobnega posmeha — „nehali so namreč z govoricami in začeli so z uradnim postopkom. Sporočilo so poslali v vse kraje in ga nabili na vrata vseh cerkva. V njem pozivajo ljudi, ki lahko nudijo pričevanje. Škof ima gosta, nekega monsinjorja iz Rima, ki je bil do ločen, da začne postopek. V nekaj dneh bo prišel sem.“

„Za vraga!“ Meyer je trdo položil skodelico na krožniček, „ali ste gotovi o tem, kar pripovedujete?“

„Popolnoma gotov. Po vsem mestu se govori. Jaz sam sem videl gospoda v avtomobilu njegovega blagorodja. Sivkast in suhljat je kot vatikanska miš. Po vsem sodeč je Anglež, zato sem se ga drznil povabiti v groficiinem imenu v njen dvorec. Ona je pobožna in samotarska, kot veste,“ se je zakrohotal in vzel v roke kavnik, da bi si znova nalil kave. „Ta kraj bo postal slaven, dottore. Tudi vi boste slavni.“

„Ravno tega se bojim,“ je mrko odvrnil Meyer.

„Bojite se?“ Slikarjeve oči so

zažarele od zanimanja. „Čemu se bojite? Vi niste niti katoličan. Stvar se vas ne tiče.“

„Vi ne razumete,“ ga je jezno zavrnil Meyer. „Vi ne razumete ničesar.“

„Narobe, dragi moj!“ je z zanosom odgovoril slikar. „Narobe, vse razumem, vse vem. Vem, kaj skuša došči Cerkev in zakaj bo uspela, vsaj za nekaj časa. Česar še ne vem in kar me silno mika vedeti, je tisto, kar se bo dogajalo, ko bodo začeli izkopavati pristno resnico o Giacomu Nero-neju. Nameraval sem oditi prihodnji teden, a sedaj hočem ostati. Imeli bomo zabavno komedijo.“

„Rad bi vedel, čemu ste sploh prišli semkaj.“ Meyerjev glas je izdajal jezo in Nicholas Black ga je za hip opazoval. Zasmel se je in zamahnil z roko.

„Zelo preprosto. V Rimu sem razstavljal, imel sem uspeh, čeprav se je sezona že bližala h koncu. Contessa je bila ena izmed mojih strank. Kupila je tri platna. Potem me je povabila, da bi prišel za nekaj časa semkaj in slikal. Zelo preprosto je, kot vidite.“

„Nikdar se ne dogaja nobena reč tako preprosto kot vi pripovedujete,“ je odvrnil doktor. „Contessa ni preprosta oseba in vi tudi ne. Kar imenujete vi podelželsko veseloigro, se lahko sprevrže v bridko žaloigro. Svetujem vam, da se ne mešate vanjo.“

Anglež se je smejal in vrgel glavo nazaj.

„Če sem pa že vmešan, moj dragi doktor. Umetnik sem, opazovalec in zapisovalec človeške lepote in neumnosti človeštva. Predstavljajte si, kaj bi zmozel napraviti Goya v položaju, kot je ta! Na srečo je umrl že pred časom. Sedaj sem jaz na vrsti. Tukaj je cela vrsta slik na predmet razglasitve za blaženega — po Nicholasu Blacku! Razstava enega samega človeka na en sam predmet: ljudski svetnik, vaški grešniki, ves kler, celó sam škof. Kaj menite o tem?“

Aldo Meyer si je ogledoval hrbtno stran rok in opazoval madeže, ki so jih povzročila jetra, in ohlap-

no ter raskavo kožo, ki mu je bolj zgovorno kot vsaka beseda pripovedovala, kako se je staral. Ne da bi dvignil pogled, je dejal:

„Mislim, da ste hudo nesrečni, Nicholas Black. Iščete nekaj, česar ne boste nikoli našli. Menim, da bi morali oditi brez odlašanja. Pustite contesso, pustite pri miru Paola Sanduzzija, pustite nas, da rešujemo svoja vprašanja sami na svoj način. Vi ne pripadate temu kraju. Govorite naš jezik, a nas ne razumete.“

„Motite se, doktor.“ Na lepem obrazu se je pojavil zloben izraz. „Dobro vem, za kaj gre. Vem, da ste vi skoz petnajst let nekaj skrivali in da bo tisto sedaj prišlo na beli dan. Cerkev hoče svetnika, vi pa hočete obdržati skrivnosti, ki vam jemljejo dobro ime. Ali je resnica ali ne?“

„Na pol resnica je, kar je še zmeraj več kot na pol laž.“

„Vi ste poznali Giacomu Nero-neja, ali ni res?“

„Da poznal sem ga.“

„Je bil svetnik?“

„Ničesar ne vem o svetnikih,“ je resno odgovoril Aldo Meyer. „Poznam le ljudi.“

„In Nerone?“

„... Je bil človek.“

„Kaj je glede čudežev?“

„Nikdar nisem prisostvoval čudežu.“

„Verujete vanje?“

„Ne.“

Žareče hudobne oče je zapičil v razburjeni obraz zdravnika:

„Zakaj se pa potem bojite, dragi doktor, preiskave?“

Aldo Meyer je premaknil stol nazaj in vstal. Senca figovega drevesa mu je padala na obraz in poudarila shujšano lice ter skrila bolečino, ki so jo izdajale njegove oči. Čez čas je odgovoril:

„Ali vas je bilo kdaj sram samega sebe, prijatelj?“

„Nikoli,“ je veselo vzkliknil slikar. „Nikoli v mojem življenju.“

„To je, kar sem hotel reči,“ mu je odvrnil zdravnik s potišanim glasom. „Vi ne morete tega ra-

zumeti, a vam še enkrat ponavljam: oditi morate in čimprej!“

Za odgovor se je Black le norčavo zasmel, ko se je odpravil. Nista si dala roke in Meyer se ni ganil, da bi ga pospremil prek vrta. Ko je bil že na pol poti do hiše, se je slikar obrnil.

„Skoraj bi pozabil. Contessa mi je naročila, naj vam povem, da vas jutri čaka na večerjo.“

„Zahvalite se ji v mojem imenu,“ je suho odvrnil Meyer. „V užitek mi bo. Na svidenje, prijatelj moj!“

„Ci vedremo, kmalu se bova videla.“

In Nicholas Black je odšel. Bil je vitke postave, malce smešen, preveč gibčen za leta, ki so se začela razodevati na njegovem razumnem pa nesrečnem obrazu.

(Bo še)

Glavni trg v Višnji gori, kjer imajo privezanega polža.

mali oglasi

PREVODE DOKUMENTOV, ki jih potrebujete za sklenitev zakona, vam radi poskrbijo slovenski duhovniki. Obrnite se vedno na najbližjega!

ZA CERKVENO POROKO potrebujete krstni list, ti ni star več kot tri mesece: Javite se en mesec pred poroko pri duhovniku, ki vas bo poročil, da lahko uredi oklice in dokumente in se zmeni s krajevnim župnikom za kraj in čas poroke.

NA VSEH URADIH, kjer vas sprašujejo po narodnosti ali državljanstvu, povejte najprej, da ste Slovenci, potem šele, da ste Jugoslovani. Pri izpolnjevanju vseh formularjev napišite pri rojstnem kraju vedno: Slovenija-Jugoslavija.

MALE OGLASE sprejema uredništvo „Naše luči“ do 5. v mesecu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih oglasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 40 avstrijskih šilingov, vsaka nadaljnja beseda pa 1.50 avstrijskega šilinga (ali enako vrednost v drugi valuti). Uredništvo posreduje le naslov oglaševalca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševalca, naj pošlje v pisnu v denarju ali v mednarodnih poštah pristojbino za dvoje pisem v tujino.

● **JANKOVIČ**, 17 rue de Belgrade, 54 Tucquegnieux, Francija, posreduje uradne prevode in prošnje. Pišite mu!

● **PREVAJALSKA PISARNA** v MÜNCHNU vam ekspresno in uradno uredi vse prevode iz slovenščine in srbohrvaščine, piše prošnje, daje informacije in poučuje nemščino po zanesljivi metodi. Dipl. filolog **JOSEPH ARECH**, 8 München 50, Pfeilschifterstraße 21, tel. 14 13 702.

● **MARIBORČAN**, zaposlen že nekaj let v Stuttgartu, 32 let, srednje postave, s hišo v gradnji, želi spoznati dobro, iskreno slovensko dekle, od 25 do 30 let, ki si tudi želi kmalu domov in ki bi hotela spoznati dobrega, poštenega življenjskega prijatelja, nealkoholika, nekadilca. Naslov posreduje uprava Naše luči, če pošljete pristojbino, kot je navedena v barvnem pasu te strani spodaj. (Št. 10).

● **PREKMURSKO DEKLE**, mirne narave, plavolasa, 34 let, želi spoznati pridnega in poštenega Slovence. Naslov posreduje uprava Naše luči, če pošljete pristojbino, kot je navedena v barvnem pasu te strani spodaj. (Št. 11).

● **SLOVENEK**, 34 let, 175 cm, simpatičen, vedno dobre volje, ločen iz civilnega zakona, s poklicem, v Münchnu, želi spoznati slovensko dekle, da bi se z njo poročil. Naslov posreduje uprava Naše luči, če pošljete pristojbino, kot je navedena v barvnem pasu te strani spodaj. (Št. 12).

● **IŠČEM NASLOV** prijatelja Andreja Pluta, ki živi v Kanadi. Bila sva skupaj v begunskem taborišču Traiskirchen pri Dunaju, potem sva prišla skupaj v Nemčijo. Kdor ve za njegov naslov ali če njemu samemu pride ta oglas v roke, naj mi piše na naslov: Jožef Gregorič, Hernestr. 414, 4630 Bochum, BR Deutschland.

● **IŠČEM** kvalificiranega **KUHARJA** ali **KUHARICO** z dovoljenjem za bivanje in delo v Nemčiji. Nastop službe 15. 4. 1976 v Mannheimu. Naslov posreduje uprava Naše luči, če pošljete pristojbino, kot je navedena v barvnem pasu te strani spodaj. (Št. 13).

● **Dragi rojaki** v **REUTLINGENU** in okolici, obiščite na **NOVO** odprto **DOMACO GOSTILNO** (Alte Fritz) v centru mesta, v Wilhelmstraße, nasproti cerkve Maria Königin. Tel. (07121) 3 80 05. Nudimo vam domačo pijačo in jedačo po solidni ceni. Nudimo vam tudi dnevno sveže pivo „Övenzner Pils“ iz soda. Za obisk se toplo priporoča **Lojze Richter**.

● **Potujete v RIM?** Dobrodošli v hotelu **BLED**, Via S. Croce in Gerusalemme 40, 00185 Roma, tel. (06) 777 102. Na razpolago so Vam komfortne sobe s kopalnico, klimatičnimi napra-

vami in radiem, svoj parkirni prostor in restavracija v alpskem slogu. Zagotovljeno Vam je prijetno občutje med slovenskim osebjem. Lastnik **Vinko Levstik**.

● **Prezvamem SELITVE** kamor koli v domovino z lastnim tovornjakom. **A. Poje**, Ju-62250 Ptuj, Cesta kurirjev NOV 22, Slovenija, Jugoslavija. Informacije lahko dobite tudi v ZR Nemčiji po tel. številki 07121 - 72752 (vsak dan od 18. do 20. ure).

● **Dragi rojaki**, za Vašo **SELITVE** v domovino se Vam toplo priporočamo. Obrnite se z zaupanjem na naslov: **Gebr. Horžen — Möbelspedition**, Biersenstr. 30, 4010 Hilden bei Düsseldorf, tel. 02103 - 23 62. Informacije dobite po pošti ali po telefonu, v slovenščini ali v nemščini.

● **MAGNETNI IN IONSKI VALOVI ZA REGENERACIJO TELES**. Uspešno zdravijo srčne, sladkorne in želodčne bolezni, visoki krvni pritisk, astmo, gripo, kašelj, depresijo itd. Cena aparata **DM 375.—** in poština. Patentirano. Pošljemo prospekte. Naročila sprejema **JODE**, Marsstr. 2, BR Deutschland.

● **HIŠA**, pritlična, z dvojnim stanovanjem in delavnico, primerno za obrtnika, zelenjadni vrt, brajde (do 700 l vina) in zemlja — celotne površine 1024 m² — na Hajdini pri Ptuj na prodaj. Pod hišo avtobusna postaja, asfaltna cesta, do vlaka 10 minut. Plačljivo le v markah. Informacije na telefon 089 - 76 64 31 (ZRN) po 18. uri.

● **Prodaj** novo dvostanovanjsko **HIŠO** v Laškem, Slovenija. Hiša je zgrajena po najmodernejših vidikih in takoj vseljiva. Interesenti naj se obrnejo na naslov: **Jože Petek**, D-7031 Steinenbronn, Hohewartstr. 40, BRD.

● Po ugodni ceni **PRODAM** starejšo **HIŠO** v bližini Novega mesta. Informacije daje **Ivan Majcen**, Hoelderlinstr. 10, D-807 Ingolstadt, BRD.

● **PRODAM** pod ceno za nemške marke enonadstropno, vso podkleteno, nedograjeno **HIŠO**, (9,5 / 10,5 m) in 13 arov vrta, v Leskovcu pri Krškem. Električna napeljava in vodovod že v stavbi, zunanji in notranji omet gotov, prav tako balkoni in veranda. Informacije daje **Franc Braucher**, Panoramastr. 13, 7252 Weil der Stadt, BR Deutschland.

● **PRODAM** starejšo **HIŠO** z vrtnom in zazidnim dovoljenjem, 6 km od Ljubljane. **Zorko**, Markstr. 17, D-7303 Neuhausen, BRD.

● **PRODAM STANOVANJE** s posebnim vhomom in nekaj zemlje ob asfaltirani cesti na **Dolenjskem**. Avtobusna postaja zraven, železniška v bližini. **Ivanka Krevs**, Wilhelmshöhe 9, D-5182 Weisweiler, BR Deutschland.

četrto stoletje

v službi slovenskih zdomcev in izseljencev

Tistim, ki so bili pri njem, je zadnje dni potožil, da veliko trpi, naj molijo zanj. „Molite zame, molite pa tudi za tiste, ki so me preganjali!“ je dejal.

Tako je ponesel tisti dan radio v svet vest, da je umrl vladika slovenskega naroda, ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, ki je moral kot veliki borec za resnico in pravico oditi v izgnanstvo.

Sv. oče Janez XXIII. je poslal po svojem tajniku sožalno brzojavko.

Prezvišenega so položili na mrtvaški oder v tamkajšnji slovenski župnijski cerkvi sv. Lovrenca. Ogromne množice mesta, kjer je največja slovenska naselbina v tujini, so ga hodile kropit.

Po črni maši so pokojnega v sprevedu prepeljali v stolno cerkev. Pontifikalno mašo je opravil škof. Libero, žalostinke po maši pa je vodil, obdan od slovenskih in ameriških duhovnikov, bivši papeški nuncij v Beogradu nadškof Hurley. Združeni pevski zbori so zapeli več žalostink.

Truplo so prepeljali v Leumont, kjer je slovenska božjepotna cerkev in središče slovenskih frančiškanov. Naslednji dan so ga pokopali na tamkajšnjem frančiškanskem pokopališču, v upanju da pride dan, ko bodo smeli zemski ostanki tega velikega slovenskega škofa nazaj v domovino, da bo tako tudi na zunaj dana najvišja narodna čast človeku, ki ni klonil pred nobenimi grožnjami in ki je učil resnico in zagovarjal pravico.

(1960, šte. 1)

KAKO JE GOVORIL AVSTRALEC

Skupina naših rojakov, ki so se izselili v daljno Avstralijo, je po predpisanem roku zaprosila za avstralsko državljanstvo. Ob podelitvi državljanstva jim je govoril višji uradnik in povedal tole:

„Povedal bi rad, kaj pomeni sprejeti novo državljanstvo. Vsi čutimo veliko ljubezen do dežele, kjer smo bili rojeni. S prejemom novega državljanstva ni treba, da pozabite na svoj narodni izvor. Nasprotno, vsi pošteni ljudje upravičeno prezirajo človeka, ki se sramuje svoje družine, svojega očeta in matere, ali dežele, ki ga je rodila. Zatorej vam rečem, da ne smete, ko postajate Avstralci, nikdar izgubiti topline v srcu za deželo, iz katere izhajate, in za narod vaše preteklosti. Ta je del vaše zgodovine.“

(1960. šte. 8)

IZ DOMAČIH KRAJEV

Tomo Brejc pravi v septembrski Rodni grudi, da so nekateri rojaki poleti v domačih krajih z občutkom notranjega olajšanja ugotavljali, da cerkve stojijo kot nekoč, da jih nihče ni podrl.

Omenjeni pisec ne pove, da ni več samo na Kočevskem naslednjih župnijskih cerkva: v Borovcu, Gotenici, Kočevski reki, Koprivniku pri Kočevju, Mozlju, Zdihovem, Nemški loki, Polomu, Starem logu. Vse te cerkve v kočevskem okraju so porušene in zidanje se ne dovoli.

(1960. šte. 9)

leto 1961

NAŠA LUČ

10. LETNIK
ŠTEVILKA 1

DESETI LETNIK

Na pragu novega leta smo in pred vami leži prva številka novega letnika Naše luči. Za naš priljubljeni list je to že deseto leto, odkar izhaja. Mesec za mesecem prihaja kot dober prijatelj med naše rojake.

(1961, šte. 1)

IZ SLOVENSkih KRAJEV

Na Dunaju so zastopniki držav vsega sveta razpravljali o diplomatskih odnosih.

Stara navada je, da je častni predstavnik zbora tujih diplomatov v neki državi papeški nuncij. Ko so glasovali, ali naj ta navada ostane, je bilo 59 držav za to, sovjetske države so se glasovanja vzdržale, proti pa je bil en sam glas — Jugoslavije...

(1962, šte. 5)

Erscheinungsort: Klagenfurt.

Verlagspostamt: A-9020 Klagenfurt.

P. b. b.

SLOVENSKI DUHOVNIKI PO EVROPI

ANGLIJA

Msgr. Ignacij Kunstelj, 62 Offley Road, London S.W. 9. (Tel. 01-735-6655).

AVSTRIJA

Ciril Lavrič, Kirchenstraße 1, 4053 Haid bei Ansfelden.

Martin Belej, Enzenbach, 8112 Gratwein bei Graz. (Tel. 0 31 24 - 23 59).

P. Štefan Kržišnik, Zist. Stift, 6422 Stams, Tirol.

Ivan Tomažič („Korotan“), Albertgasse 48, 1080 Wien VIII.

Slovenski socialni urad, Seitzerg. 5/II, 1010 Wien I. (Tel. 0 222 - 63 25 07).

Janez Žagar, Bahnhofstr. 13, 6800 Feldkirch, Vorarlberg.

BELGIJA

Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, B-4000 Liège. (Tel. 0 41 / 23 39 10).

Kazimir Gaberc, avenue L. Empain 19, B-6001 Marcinelle.

(Tel. 071-36.77.54).

FRANCIJA

Nace Čretnik, 4 rue St. Fargeau, 75020 Paris. (Tel. 636-80-68).

Jože Fliš, 7 rue Gutenberg, 75015 Paris. (Tel. 577-69-93).

Stanislav Kavalarič, Presbytère Ste. Barbe, rue de Lens, 62680 Mericourt.

Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, 57710 Aumetz.

Msgr. Stanko Grims, 259 bis Avenue de l'Europe, 57800 Freyming-Merlebach.

Franjo Pavalec, 8 Avenue Pauliani, 06000 Nice.

ITALIJA

Jure Rode, Collegio Pio Latino, Via Aurelia Antica 408, 00165 Roma.

NEMČIJA

Dr. Janez Zdešar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Ivan Ifko, 43 Essen-Altenessen, Bausenhorststr. 2. (Tel. 0201 - 34 40 45).

Pavel Uršič, 420 Oberhausen 11, Oskarstraße 29. (Tel. 0 208 - 64 09 76).

Ludvik Rot, 4006 Erkrath 2, Kempenweg 25. (Tel. 0 21 04 - 31 6 55).

Jože Bucik, 4006 Erkrath 2, Kempenweg 25. (Tel. 0 21 04 - 31 6 80).

Mirko Jereb, 6 Frankfurt 70, Textorstr. 75-II. (Tel. 06 11 - 61 37 22),

Stanko Gajšek, 68 Mannheim 1, A 4, 2. (Tel. 0621 - 2 85 00).

Ciril Turk, 7 Stuttgart 1, Staffenbergstr. 64. (Tel. 0711 - 23 28 91).

Janez Demšar, 7417 Pfullingen, Burgstr. 7. (Tel. 07121 - 7 75 25).

Dr. Franc Felc, 798 Ravensburg, Raueneeggstr. 13. (Tel. 0751 - 2 20 00).

Vili Stegu, 8070 Ingolstadt, Hohe Schulstr. 3 1/2. (Tel. 0841 - 3 42 74)

P. Janez Sodja, 8 München 80, Röntgenstr. 5. (Tel. 089 - 98 19 90).

Dr. Branko Rozman, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Martin Milakar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Dr. Štefan Steiner, 1 Berlin 61, Methfesselstr. 43, Kolpinghaus.

(Tel. 030 - 785 30 91 do 93), in 1 Berlin, Kolonnenstr. 40. (Tel. 030-784 84 34).

NIZOZEMSKA

Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVICA

P. Fidelis Kraner, Postfach 191, Seebacherstraße 15, 8052 Zürich.

(Tel. 01/50 31 32).

P. Angel Kralj, Kapuzinerkloster, 4500 Solothurn. (Tel. 065-22 71 33).